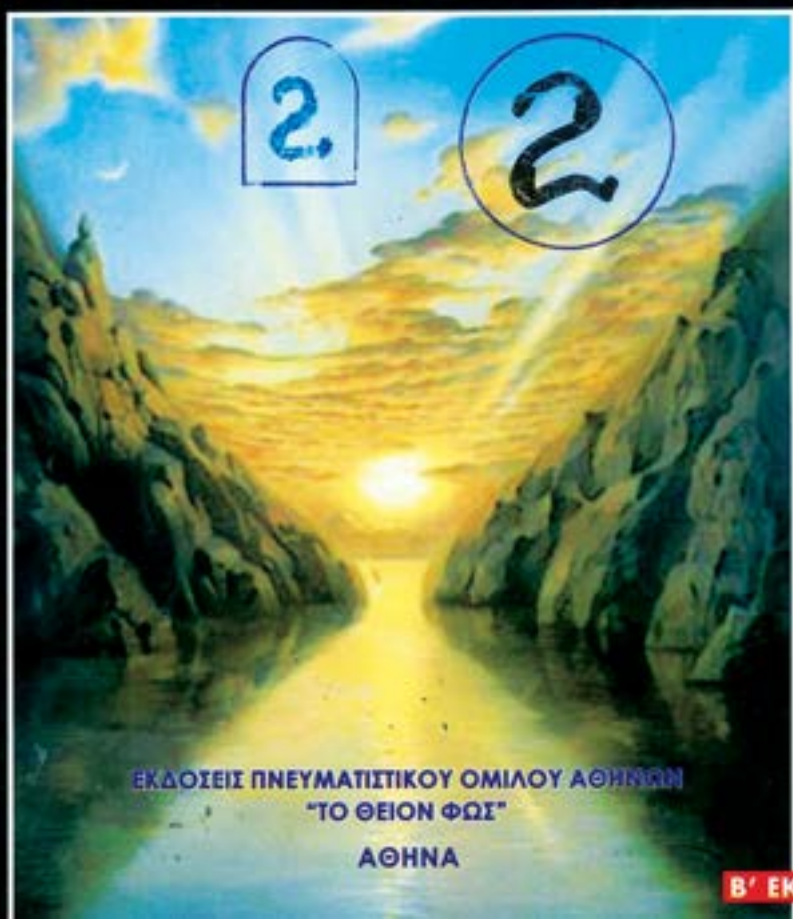

ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΕΠΟΥΡΑΝΙΕΣ ΟΜΙΛΙΕΣ
ΚΑΙ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ
ΕΠΟΥΡΑΝΙΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
"ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ"

ΑΘΗΝΑ

Β' ΕΚΔΟΣΗ

53

ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΕΠΟΥΡΑΝΙΕΣ ΟΜΙΛΙΕΣ

ΚΑΙ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ
ΕΠΟΥΡΑΝΙΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΦΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

**ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΕΠΟΥΡΑΝΙΕΣ ΟΜΙΛΙΕΣ**

ΚΑΙ

**ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ
ΕΠΟΥΡΑΝΙΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ**

Πνευματιστικές διδασκαλίες
Ληφθεΐσες ὑπό τοῦ Ἐπικοινωνοῦ
Γεωργίου Χ. Πιζάνη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
«ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ»

ΑΘΗΝΑΙ 2007

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ Β' ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Ἡ ἀνά χειρός Β' ἔκδοση τῶν «Ὁμιλιῶν» τοῦ Ἰωάννου Χρυσοστόμου καί τῶν «Ἐπιστολῶν» τοῦ Γρηγορίου Ναζιανζηνοῦ, ἐντάσσεται στά πλαίσια τῶν ἐπανεκδόσεων τῶν κειμένων τά ὁποῖα μετεδόθησαν ὑπό τῶν Οὐρανίων Διδασκάλων, μέσω τοῦ Ἐπικοινωνοῦ Γεωργίου Χ. Πιζάνη, κατά τήν περίοδο 1961 -1979.

Τά κείμενα τοῦ παρόντος τόμου μετεδόθησαν κατά τό διάστημα ἀπό τόν Ἰούνιο 1962 μέχρι τόν Ὀκτώβριο 1963 καί ἀποτελοῦν δύο αὐτοτελεῖς ἐνότητες.

Ὅπως σέ ὅλες μας τίς ἐκδόσεις, ἔτσι καί ἐδῶ διατηρεῖται ἐπακριβῶς ἡ γλωσσική μορφή στήν ὁποῖα μετεδόθησαν τά κείμενα.

Συγκριτικά μέ τήν Α' ἔκδοση (1972), στήν παροῦσα Β' ἔκδοση προσετέθησαν οἱ ἐρμηνευτικές διδασκαλίες τοῦ Ἀριστοτέλους, οἱ ὁποῖες ἐπακολουθοῦν σέ ἀρκετές ἀπό τίς ὁμιλίες τοῦ Ἰωάννου Χρυσοστόμου. Ὁ συνδυασμός τῶν δύο κειμένων ὁλοκληρώνει τήν ἐξέταση τοῦ κάθε θέματος ἀπό ὅλες τίς πλευρές.

Πιστεύουμε ὅτι οἱ δυναμικοί Λόγοι τῶν δύο κορυφαίων Ἀρχηγῶν τοῦ Θρησκευτικοῦ Τομέως τοῦ Οὐρανοῦ Βασιλείου, θά ἀποτελέσουν τίς βάσεις γιά τήν ἐπίλυση ὄλων τῶν ἀκανθωδῶν ζητημάτων πού ἀπασχολοῦν τόν σύγχρονο ἄνθρωπο, τόσο στόν χῶρο τῆς ἐκκλησίας ὅσο καί στόν χῶρο τῆς κοινωνικῆς του ζωῆς.

Πνευματιστικός Ὁμιλος Ἀθηνῶν

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΟΜΙΛΙΕΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Ο ΙΕΡΑΡΧΗΣ:

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Ἐπί τέλους κατορθῶν νά συνδεθῶ μέ τά προσφιλή τέκνα εἰς τόν Πνευματικόν Κόσμον. Ἔχω νά εἶπω πολλά, ἀλλ' οὐχί τώρα, διότι σκοπός μου δέν εἶναι νά σᾶς κουράσω, ἀλλά νά σᾶς ἐμψυχώσω.

Ἔχετε ἐμέ ὡς παράδειγμα εἰς τήν ζωήν σας καί μή φοβεῖσθε οὐδένα. Ἀτρόμητος εἰς τήν ζωήν μου, ἠκολούθουν, παντοῦ καί πάντα, τās Ἐντολάς τοῦ Κυρίου. Διά τοῦτο καί ὁ Κύριος μέ ἐτίμησεν ἰδιαιτέρως, διότι ὡς γνωρίζετε, παραμένω εἰς τόν λαμπρότερον ἀστέρα Αὐτοῦ. Ὅμιλῶ ἀπ' εὐθείας ἀπό τόν ἀστέρα καί οὐχί, ὡς συνηθίζεται, διά μέσου τοῦ Συμβουλίου τῆς Πνευματικῆς Αἴγλης.

Διατί ἦλθον;

Ἦλθον διά νά φωτίσω καταλλήλως ἐπί ὑποθέσεων, πού ἀφοροῦν τήν Ἐκκλησίαν καί τās ἀδελφάς αὐτῆς. Ἔρχομαι ἐν καταλλήλῳ καιρῷ. Ἀνοίγω σήμερον τόν δρόμον, διά τοῦ ὁποίου θά κατηγήσω τά πνεύματα, τά ἄξια νά κρατοῦν ὑψηλά τό Ὄνομα τοῦ Κυρίου, τούς ἀδελφούς, πού πράττουν χρηστάς πράξεις εἰς τούς συνανθρώπους των.

Ὁ ὑποφαινόμενος, γνωρίζει καλύτερον παντός ἄλλου τά ζητήματα αὐτά, καί ὡς ἐπίγειος, ἀλλά καί ὡς Πνευματικός Ἄρχων. Συνδυάζοντας τά δύο αὐτά, θά ἐννοήσετε ὁποῖαν δυναμικότητα Λόγου θά ἔχουν αἱ Ὅμιλίες μου, πρὸς τό καλόν τῆς ὀλότητος τῶν ἀνθρώπων. Ὅσοι ἐκ τῶν Ἀρχηγῶν φιλοδοξοῦν ἠγετικήν ράβδον, θά καμφθοῦν, διότι ὁ Κύριος ὤρισε ποῖος θά ἠγῆται πάντων.

Εἶμαι πανευτυχής, διότι ὑπάρχει ἀσφαλές μέσον πρὸς διοχέτευσιν τῶν Λόγων μου, οἱ ὁποῖοι θά γραφοῦν ἰδιαιτέρως, πρὸς κατατόπισιν τῶν πνευματικῶν Ἀρχηγῶν τοῦ

Τομέως σας καί ἀλλαχοῦ. Δέν κατέρχομαι ὡς ἐκδικητής,
ἀλλ' ὡς δημιουργός, διά νά ἐπανορθώσω τά ὅσα πολλοί
ἐκ τῶν ἀδελφῶν μου ἐμόλυνον καί ἔφερον τήν Ἐκκλησί-
αν εἰς ἀδιέξοδον.

Ἐγώ θά χαράξω τήν πορείαν των, ἐπί τῆς δημιουργη-
θείσης καταστάσεως.

ΙΕΡΑΡΧΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

**Πῶς πρέπει οἱ κληρικοί νά φέρονται
εἰς τούς πιστούς**

Ὁ κληρικός πρέπει νά γνωρίζη, ὅτι εἶναι πατήρ εὐσεβῆς καί ἀγαθός πρὸς τὰ τέκνα αὐτοῦ. Ὅταν, λοιπόν, ὁ ἀγαθός οὗτος πατήρ συντρέχει εἰς τὰς δυσκόλους στιγμάς τὰ ἀγαπημένα του τέκνα καί συμβουλεύει αὐτά, τὰ τέκνα του θά γίνουν ἀσφαλῶς χρηστοί πολῖται εἰς τὴν αὐριανὴν κοινωνίαν.

Εἶναι μεγάλαι αἱ εὐθῦναι τοῦ πατρὸς πρὸς τὰ τέκνα, διότι ἐδῶ δέν πρόκειται περὶ ἑνὸς ἢ δύο τέκνων, ἀλλὰ περὶ ὀλοκλήρου τοῦ ποιμνίου. Καί ὅπως φέρεται εἰς τὸν ἕνα, ὀφείλει νά φέρεται καί εἰς πάντα τὰ ἄλλα. Οὕτω τὸ ποιμνιον ἀποκτᾶ ποιμένα.

Ὁ πατήρ οὐδέποτε νά ἐκνευρίζεται, ἔστω καί ἐάν ἕνα ἐκ τῶν τέκνων του ὀλισθησεν ἀπὸ τὴν κεχαραγμένην ὁδὸν τοῦ Σωτῆρος. Ὡς ποιμὴν ὀφείλει νά ἀφήσῃ τὰ ἄλλα πρόβατα καί νά σώσῃ τὸ ὀλισθησαν. Αὕτῃ εἶναι ἡ ὑποχρέωσις τοῦ καλοῦ ποιμένου, ἐάν θέλῃ νά ἔχῃ τὴν εὐλογίαν τοῦ Κυρίου.

Ἐάν ὑπάρχουν διαφοραὶ μεταξὺ τῶν προβάτων, ὁ καλὸς ποιμὴν γνωρίζει πῶς νά λύῃ αὐτάς. Πάντα ἐπὶ ἀγαθῷ.

Ὁ πατήρ τῶν προβάτων ὀφείλει νά παραμένῃ μακρὰν πάσης πολιτικῆς καί κοινωνικῆς ἀτασθαλίας. Οὐδέποτε νά ἀναμιγνύεται εἰς τὰ ἐγκόσμια τῆς κακῆς διαγωγῆς, ἀλλὰ νά φροντίζῃ διὰ τὴν ἠθικὴν καί πνευματικὴν ἄνοδον τῶν τέκνων του, ἀδιάφορον εἰς ποίαν κατηγορίαν ἀνήκουν αὐτά.

Ὁ ἱερεὺς ἔλκει καί δέν ἀποκρούει. Καί οὐχί νά γίνεται τὸ ἀντίθετον, διότι τοῦτο σημαίνει ὅτι οἱ ἱερεῖς ἔχουν ἀνάγκην ἐξιλεώσεως.

Οἱ ὀλίγοι ἐκ τῶν ἱερέων, οἱ ἔχοντες τό φῶς τῆς Θείας Δυνάμεως, ἄς φωτίσουν τοὺς συναδέλφους των, οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται εἰς τό σκοτός τῆς ἀμαθείας, διὰ νά σωθῆ ἡ Ἐκκλησία καί δώσῃ τό λαμπρόν παράδειγμα τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου εἰς ὀλόκληρον τήν ἐπικράτειαν τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου.

Αἱ βουλαί αὗται δέν εἶναι ἰδικαί μου, ἀλλά τοῦ Σωτήρος, ὅστις ἀπεφάσισε νά σώσῃ τοὺς εὐσεβεῖς καί ὑπάκουους εἰς τοὺς λόγους Του, διὰ νά ἐπέλθῃ εἰρήνη καί συναδέλφωσις τῶν ἀνθρώπων εἰς τόν κόσμον τῶν ἀκατανοήτων ἐνεργειῶν πρὸς βλάβην ἀλλήλων. Πρῶτον ῥόλον ὀφείλουν νά παῖξουν οἱ ἱερεῖς, ἀφοῦ συνέλθουν καί ἀπομακρυνθοῦν ἀπό τὰς ἑλκυστικὰς ἀνομίας των.

Ὁ πιστός ὀφείλει νά βλέπῃ αὐτοὺς ὡς σωτήρας καί οὐχί ὡς ἐχθρούς. Διὰ νά γίνῃ τοῦτο, τήν πρωτοβουλίαν ἔχει ὁ κληρικός. Ὅταν τὰ καθήκοντα τοῦ κληρικοῦ εἶναι ἄξια τῆς θέσεώς του, αὐτομάτως ὅλα θά ἐπανέλθουν εἰς τήν θέσιν των.

Κληρικοί, μὴ λησμονεῖτε ὅτι ἡ ἔλξις τῆς Γῆς εἶναι ἀπατηλή. Καί τό καθήκον σας εἶναι νά εὐεργετεῖτε καί οὐχί νά διαπράττετε κάτι τό ὅποιον ὁ Κύριος ἀπαγορεύει εἰς τὰς ἐντολάς Αὐτοῦ, ὡς γνωρίζετε.

Ἐάν δέν πιστεύετε εἰς Αὐτόν, οὐδεὶς λόγος συντρέχει ὥστε νά γίνεσθε λειτουργοί Αὐτοῦ. Ἀπομακρυνθεῖτε, λοιπόν, ἀπό ὅ,τι θά ἠδύνατο νά βλάψῃ τόν πλησίον σας. Οὕτω θά ἔλξετε τοὺς πιστοὺς πρὸς τόν Ποιμένα.

Διατί ὁ κληρικός νά νυμφεύεται

Προορισμός τοῦ ἀνθρώπου εἶναι εἰς τόν Κόσμον τοῦτον νά πολλαπλασιάζεται, διότι δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου εἰσέρχονται αἱ ψυχαί εἰς τόν πλανήτην σας, διά πολλοῦς καί διαφόρους λόγους.

Οἱ κληρικοί δέν ἀποτελοῦν ἰδιαίτερον γένος ἀνθρώπων, εἶναι καί αὐτοί ὡς σεῖς, διά τοῦτο ὀφείλουν νά γνωρίζουν, ὅτι πᾶν τό μή φυσικόν ἀντίκειται πρὸς αὐτήν ταύτην τήν Θεότητα. Ξεκινώντας ἀπό αὐτήν τήν ἀρχήν ὁ γάμος εἶναι ἐπιβεβλημένος εἰς αὐτούς, διά νά ἀποτελοῦν οἰκογένειαν καί νά χαίρωνται ἐν μέσῳ αὐτῆς.

Ἴσως ἐλάχιστοι ἐκ τῶν κορυφαίων κληρικῶν νά νομίζουν, ὅτι ἡ ἀγαμία εἶναι προσόν τῶν ἐξασκούντων τό ἱερόν ἐπάγγελμα τοῦ ἱερέως. Οὗτοι σκέπτονται οὐχί ὡς ἄνθρωποι ἀλλ' ὡς ἀκατονόμαστοι ὄντότητες. Προτιμοῦν τοὺς ἱερεῖς ἀνύμφευτους καί ἐν κρυπτῷ ἀκόλαστους;

Ἐάν κρίνωμεν ἀπό ἄλλην πλευράν τό ζήτημα τῆς νυμφεύσεως των, ὅτι δηλαδή ὁ γάμος δέν φέρει πολλάκις τά προσδοκώμενα ἀποτελέσματα, τοῦτο πάλιν ἀπό τοὺς ἰδίους προῆλθεν τό κακόν.

Παλαιότερον ἔλεγον «ἀναγκαῖον κακόν» διά τήν γυνήν ὡς σύντροφον τοῦ ἀνδρός. Τό «ἀναγκαῖον» ἔχει βαθυτέραν ἔννοιαν. Σημαίνει ἀναπόφευκτον, δηλαδή ὁ ἄνθρωπος ἔχει τόν προορισμόν αὐτόν τοῦ νά νυμφεύεται. Οὗτο τοῦ ὤρισεν ὁ Κύριος.

Νυμφευόμενοι οἱ ἱερεῖς κατά ἓνα μέτρον δύνανται εὐχερέστερα νά ἐκτελοῦν τά καθήκοντα τοῦ «ἀνθρώπου» καί οὐχί τοῦ διώκτου. Κακῶς, λοιπόν, ἱερεῖς ἀπέχουν τῆς ἐνώσεως ταύτης, πού ὁ Κύριος εὐλόγησεν.

Ἐνα μέγα ποσοστόν τῶν ἱερωμένων βλάπτουν ἀφάπταστα τό ποίμνιόν των, διότι ἡ σκέψις των δέν λειτουρ-

γει κανονικῶς, ἐξ αἰτίας τῆς νευροπαθείας των, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀγαμίαν.

Μέγα τὸ ζήτημα τοῦτο τῆς νυμφεύσεως καὶ ἀφώτιστοι ἐπιβάλλουν τὸν ἀπεχθῆ αὐτὸν φραγμόν. Μία εἶναι ἡ ὀρθή λύσις, τὴν ὁποίαν ὀφείλουν νὰ ἐφαρμόσουν εἰς τὸν κληρον: Νὰ ἀποκτᾷ οἰκογένειαν διὰ νὰ ἔχη τὴν εὐλογίαν Ἐκεῖνου, ὅστις ὑπέδειξεν εἰς αὐτούς τὸν δρόμον τῆς Σωτηρίας.

**Ποῖον σκοπὸν ἔχει ἡ συσσωρεύσις
πλούτου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν**

Τὸ θέμα πού θά ἀναπτύξωμεν σήμερον εἶναι τὸ σπουδαιότερον διὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας.

Κατακρίνομεν ἓνα, ὁ ὁποῖος συσσωρεύει πλοῦτη εἰς βάρους συνανθρώπων του. Διατί;

Διότι ὁ ἐγωϊσμός δέν τόν ἀφήνει νά ἴδῃ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου καί φροντίζει μόνον διὰ τόν ἑαυτόν του, νά ἀπολαμβάνῃ τὰ ἀγαθὰ ἐκ τῆς παρουσίας του.

Ἡ Ἐκκλησία συσσωρεύουσα πλοῦτη, διὰ ποῖον τὰ ἐναποθηκεύει; Ἐάν διὰ τόν ἑαυτόν της, τότε εἶναι ἀξία τῆς ἰδίας τύχης μέ τόν ἄνθρωπον πού ἀνέφερον, μάλιστα κατὰ μείζονα τρόπον ἀμαρτωλῆ.

Σκοπὸς τῆς ἐκκλησιαστικῆς παρουσίας εἶναι νά βοηθῇ τόν ἔχοντα ἀνάγκην, τόν πτωχόν, τόν ἀσθενῆ, τόν καταδιωκόμενον, ἀδιάφορον ἂν ὁ τελευταῖος εἶναι ἢ ὄχι ἔνοχος. Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν δέν γίνονται διακρίσεις ψυχικῆς καί πνευματικῆς καταπτώσεως τῶν ὄντοτήτων.

Ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νά παραδειγματίζεται ἀπὸ τόν Κύριον, ὅστις δέν ἐπεδίωξε ποτέ τὰ πλοῦτη· ἄλλωστε καί ἡ Γέννησις του αὐτό μαρτυρεῖ.

Τότε διὰ ποῖον σκοπὸν συσσωρεύει αὕτη τόσον πλοῦτον; Πρὸς σχηματισμόν ομάδων ἰσχυρῶν, ἵνα ἐπιβάλλῃ τὰς θέλησεις της; Ἄγνοοῦν οἱ ἐνδιαφερόμενοι, ὅτι οὗτοι οὐδεμίαν θέλησιν ὀφείλουσαν νά ἐπιβάλλουν, πλὴν τῆς τοῦ Ἀνάρχου;

Τὰ μέγαρά καί τὰ ἄχρηστα δι' αὐτούς πλοῦτη δέν σώζουσαν τὰς ψυχὰς των, ἀπεναντίας τὰς θάπτουν εἰς τὸ ἔρεβος τῆς πονηρᾶς ὄντοτήτος.

«Ὅστις ἀγαπᾷ ἐμέ, ἅς μοιράσῃ τὰ ὑπάρχοντά του καί ἅς ἀκολουθήσῃ ἐμέ...», εἶπεν ὁ Κύριος.

Τί γίνεται μέ τὴν Ἐκκλησίαν; Ἐμοίρασε τὰ ὑπάρχοντά της διὰ νά ἀκολουθήσῃ τόν Κύριον; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώ-

σει δέν ἀντιπροσωπεύει Αὐτόν, ἀλλά ἄλλην πονηράν Δύναμιν, ἀπό τήν ὁποίαν δέν εἶναι εὐκόλον νά ἀποχωρισθῆ.

Τί πρέπει τότε νά γίνη; Ἀπλούστατα, νά διαχειρίζεται τόν πλοῦτον εἰς ἀγαθοεργά ἔργα, χωρίς διαδικασίας καί τά τοιαῦτα, διότι ἡ χρονοτριβή φθείρει τόν ἐγκέφαλον καί καθιστᾷ τήν ψυχήν ἀνίκανον νά ἐπιβάλῃ τό ὀρθόν.

Τινές νομίζουν ὅτι ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ πλούτου ἔλκει τούς πιστούς καί ὕστερον εὐκολώτερον δύνανται νά καθοδηγήσουν αὐτούς. Ἀπατώνται οἰκτρῶς. Ταῦτα πάντα εἶναι σχήματα λόγου πρὸς ἀπόκρυψιν τῶν βλέψεῶν τῶν ἐπὶ τοῦ πλούτου. Ἴδε Βατικανόν.

Εἰς τί χρησιμεύει ἡ Πινακοθήκη, εἰς τό Μέγαρον τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Καθολικῶν; Εἰς τί χρησιμεύουν τόσα ἄλλα περιττά διὰ μίαν πανίσχυρον Ἐκκλησίαν, ἐφ' ὅσον αὕτη ἀντιπροσωπεύει μόνον τήν Πνευματικήν Δύναμιν τῆς Ἐξουσίας τοῦ Κυρίου;

Ἴδού διατί ἡ Ἐκκλησία ὄλο καί χάνει ἔδαφος ἀπό τούς πιστούς, ὅποτε διεισδύει καί τό Πονηρόν καί καταγγέλλει τήν Διοίκησιν τῆς Θρησκείας ὡς ἐκμεταλλεύτριαν. Καί δέν ἔχει ἄδικον τό Πονηρόν.

Ὁ σκοπός τοῦ Πονηροῦ ἀλλοῦ ὀδηγεῖ τόν λαόν. Τόν ὀδηγεῖ εἰς τās ἐλευθερωτικὰς θεωρίας, αἱ ὁποῖαι εἶναι παραπλανητικά.

Δύο, λοιπόν, θανάσιμα πλήγματα δημιουργεῖ ἡ Ἐκκλησία: Πρῶτον τήν ἀπιστίαν, καί δεύτερον τήν εἰσχώρησιν τῶν ἀπίστων ἐντός τῶν κόλπων τῶν ἀπατεῶνων.

Ποῖον, λοιπόν, κόσμον ὠραῖον δημιουργεῖ τό πνεῦμα τῆς Θρησκευτικῆς Ἀρχῆς; Ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολική Ἐκκλησία πρώτη ὀφείλει νά δώσῃ τό λαμπρόν παράδειγμα τῆς βουλής τοῦ Κυρίου, διότι ἔχει πάμπολλα ἐλαφρυντικά. Ὁ ἀρχηγός τῆς, ὅστις ἔχει κατανόησιν καί γνωρίζει ποῦ εὐρίσκεται τό δίκαιον καί ποῦ τό ἄδικον, αὐτός νά λάβῃ τήν πρωτοβουλίαν. Εἶναι ἐπιταγή τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου καί ἐπικύρωσις τοῦ Κυρίου.

Ὅμιλία 4η

Πῶς ὀφείλομεν νά βλέπωμεν τόν κληρικόν καί ποία ἡ ἀποστολή του

Ὅπως ἓνα πλοῖον ἐν μέσῳ θυέλλης βλέπει τόν φάρον καί ἀναζωογονεῖται, ἔτσι καί οἱ εὐσεβεῖς ὀφείλουν νά βλέπουν τόν κληρικόν.

Ὁ κληρικός καθῆκον ἔχει νά ἐμψυχώνῃ τοὺς ἀσθενικούς χαρακτήρας, νά δίδῃ συμβουλὰς τὰς ὁποίας καί ὁ ἴδιος τηρεῖ, νά φωτίζῃ, νά δεικνύῃ τόν ὀρθόν δρόμον πρὸς τὴν σωτηρίαν εἰς τὸ ποίμνιόν του, καί νά εἶναι τὸ λαμπρόν παράδειγμα τοῦ ἀνθρώπου πού ἔχει κατανοήσιν εἰς ὅλα τὰ ζητήματα, ἔστω καί ἐάν ὁ παρεκτραπεῖς εἶναι ἄξιος τιμωρίας.

Ὁ κληρικός δέν τιμωρεῖ. Ὑπάρχει διὰ τὴν τιμωρίαν Ἀρχή.

Ὁ κληρικός καθ' ὅλα πρέπει νά εἶναι ἅγιος, διὰ νά ἔχῃ τὴν πρόπουσαν θέσιν εἰς τὴν Ἐπουράνιον Ζωήν.

Ὁ κληρικός ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀγάπην καί ὀφείλει νά εἶναι ὄλος ἀγάπη πρὸς τὰ τέκνα του. Ἡ ἀποστολή του εἶναι δύσκολος. Ἐάν δέν τὸ γνωρίζῃ, νά τὸ μάθῃ. Καί ἐάν τὸ γνωρίζῃ, νά ἐφαρμόσῃ τὰ ὅσα ἐλέχθησαν, εἰδ' ἄλλως δέν ἔχει θέσιν εἰς τὴν Οἰκογένειαν τῶν κληρικῶν.

Ὡς πατήρ ὀφείλει νά ἀγαπᾷ καί νά σέβεται ὅλα του τὰ τέκνα. Ἐπειδὴ τὰ τέκνα δέν εἶναι τῆς οἰκογενείας του, ἡ ἀγάπη πρέπει νά εἶναι ἴση ὄχι μέ προτιμήσεις καί συμφέροντα, διότι τότε παύει ἀπὸ τοῦ νά ἐκτελεῖ τὰ χρεῖ τῶν κληρικοῦ.

Δυστυχῶς, τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν τῶν κληρικῶν εὐρίσκεται ἐν τῇ ἀνομίᾳ. Ὁ Κύριος παρακολουθεῖ καί τὸ ἓνα σφάλμα τοῦ κληρικοῦ πολλαπλασιάζεται εἰς τόν Πνευματικόν Κόσμον, ὥστε ἡ θέσις του νά εἶναι κρισιωτέρα ὄλων τῶν ἄλλων συνανθρώπων του.

Κύριε, φώτισον τούς ποιμένας ἵνα μὴ περιπέσουν εἰς σφάλματα ἀνεπανόρθωτα καὶ ὀδηγήσουν τὰ ποίμνιά των εἰς τὴν λεωφόρον Σου!

Κύριε, δώσε εἰς αὐτούς τὸ φῶς τῆς εὐθύνης, διὰ νὰ ἐννοήσουν ὅτι ὑπάρχει Ἀρχὴ Κρίσεως καὶ Τιμωρίας! Ἀμήν.

**Αἱ θρησκεῖαι διηρημένοι ἀποτελοῦν
ὄντοτητα τεμαχισμένην**

Ὅπως εἶπομεν, αἱ θρησκεῖαι διηρημένοι ἀποτελοῦν ὄντοτητα τεμαχισμένην. Δηλαδή, ἄλλα λέγει ὁ εἷς καὶ ἄλλα ἐννοεῖ ὁ ἄλλος. Πῶς λοιπόν δύνανται ἀδελφωμένοι νά ἐνεργήσουν καταλλήλως;

Τι, ὅμως, εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖον τάς διαιρεῖ;

Τί ἄλλο ἀπό τό συμφέρον!

Ἄρα, δέν ἀκολουθοῦν τήν ὁδόν τοῦ Κυρίου.

Τί πρέπει νά γίνει, διά νά ἀντιληφθοῦν ὅτι ἐν τῇ ἐνώσει ἡ ἰσχὺς;

Νά φωτισθοῦν.

Καί πῶς θά φωτισθοῦν, όταν διαπληκτιζονται διά τά συμφέροντά των; Ἐδῶ εἶναι ὁ κόμβος.

Πρῶτον, πρέπει νά κτυπηθῇ ἀλύπητα τό συμφέρον, καὶ ἡ διδαχὴ θά κατορθώσῃ νά τοὺς συνεντίσῃ ὅλους.

Συμφέρον εἶναι ὁ ἀτομικός ἐγωϊσμός.

Ὁ ἐγωϊσμός, διά νά μὴ χάσῃ τά συμφέροντά του, ἀποτελεῖται πολλάκις ἀπό κλίκας. Ποτέ δέν εἶναι αὐταὶ ἐπὶ καλῶ. Ἄρα οἱ Ἀρχηγοὶ τῶν Ἐκκλησιῶν νά ἀποβάλλουν τόν καταστρεπτικόν ἐγωϊσμόν των, ἐάν θέλουν νά εὐδοκιμήσῃ ἡ ἔνωσις.

Εἶναι, ὅμως, εὐκόλον εἰς τοὺς ἀνθρώπους, πού ὁ ἐγωϊσμός των ἔχει γίνει δευτέρα φύσις, νά ἀποβληθῇ;

Εἶναι, όταν ὑπάρχει καλὴ θέλησις!

Ἀνάλογα λοιπόν θά ἀπαντήσωμεν εἰς τά ἀκανθώδη αὐτὰ ζητήματα.

**Ὁ ἐγωϊσμός τοῦ ἀνθρώπου
ὡς πρόσκομμα τῆς ἀνυψώσεώς του**

Εἶναι τόσον βαρὺ ἀμάρτημα ὁ ἐγωϊσμός, ὥστε νά συγκαταλέγεται μεταξύ τῶν ἑπτὰ θανασίμων ἀμαρτημάτων.

Ἡ ὄντοτης τοῦ ἀνθρώπου, οὕτως ἢ ἄλλως, ἀνυψώνεται ὡς ἡ μπάλλα τοῦ μικροῦ, πού παίζει μετ' αὐτῆς καὶ δέν τὴν ἀφήνει νά ἀνυψωθῆ.

Ὁ ἐγωϊσμός εἶναι ἡ χεὶρ ἐκείνη τοῦ μικροῦ, πού δέν σᾶς ἀφήνει νά ἀνυψωθῆτε πνευματικῶς.

Τόν μικρόν δύνασθε νά ἐπιπλήξετε καὶ τόν ἑαυτόν σας δέν δύνασθε νά καθοδηγήσετε;

Τό μεγαλύτερον πρόσκομμα εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν δέν ἀντιλαμβάνεται τά πάντα, εἶναι ὁ ἐγωϊσμός.

Ὁ Κύριος ἐταπεινώθη διὰ νά δεῖξῃ ὅτι κατεπάτησε τόν ἐγωϊσμόν ὡς κρυφόν δηλητήριο τῆς ψυχῆς.

Φαντασθεῖτε τόν ἑαυτόν σας μύρμηγκα καὶ νά κατέρχεται ἐπὶ τῆς ὄντοτητός σας εἰς μέγας ἀετός, ἐκ τοῦ ράμφους τοῦ ὁποίου νά ἐξέρχεται πῦρ! Τί θά ἐγίνεσθε; Αὐτός εἰς ἀναλογία εἶναι ὁ ἐγωϊσμός διὰ τόν ἄνθρωπον!

Αἱ παρομοιώσεις λέγονται πρὸς διευκόλυνσιν τῶν κατηχομένων. Αἱ εἰκόνες εἶναι ἀπαραίτηται, ὄχι μόνον διὰ τοὺς ἀμορφώτους, ἀλλὰ περισσότερο διὰ τοὺς μορφωμένους καὶ τοῦτο διὰ νά σᾶς ἀποδείξω ὁποῖαν πνευματικὴν καθυστέρησιν ἔχουν οἱ μορφωμένοι ἀπὸ τοὺς μὴ μορφωμένους.

Οἱ πρῶτοι ἔχουν περισσότερο πνεῦμα τοῦ Πονηροῦ· οἱ δεῦτεροι περισσότερο ψυχικόν σθένος. Κακῶς, λοιπόν, νομίζετε ὅτι ὁ λαὸς πείθεται δι' εἰκόνων. Εἶναι μία ἐσφαλμένη ἀντίληψις ἐνός σοφοῦ Γάλλου Lebon, κοινωνιολόγου (Γουσταίου Λεμπόν).

Ὅσοι γράφουν καί κατακρίνουν τά ἐγωϊστικά κράτη, ἄραγε οἱ ἴδιοι μήπως κατήργησαν ἀπό τόν ἑαυτόν των τόν ἐγωϊσμόν; Τότε διατί λαλοῦν ἐναντίον τῶν συναδέλφων των; Ἴδού καί ἕνας ἄλλος τύπος τῆς ἐγωϊστικῆς των ἐνεργείας.

«Μή κρίνετε διά νά μή κριθῆτε», εἶπεν ὁ Κύριος. Μή συκοφαντεῖτε οὐδένα, ἐάν δέν γνωρίζετε τό βάθος του.

Ὁ ἐγωϊσμός εἶναι κρᾶμα ἀπό μέλι καί δηλητήριο. Τό μέν μέλι κρατᾷ ὁ ἐγωϊστής διά τόν ἑαυτόν του, τό δέ δηλητήριο διά τούς ἄλλους. Πῶς, λοιπόν, δύναται ὁ ἐγωϊστής νά εἶναι ἀγαπητός εἰς τόν Πνευματικόν Κόσμον; (Δέν ἀναφέρω τόν κόσμον του, διότι εἶναι γνωστός).

Ὁ ἐγωϊσμός εἶναι ἕνα ἀπό τά καρφιά πού ἐσταύρωσαν τόν Κύριον. Διά τοῦτο ὁ ἐγωϊστής ὄξον μόνον ποτίζει εἰς τούς συνανθρώπους του.

Γνωρίζετε πόσον ὁ ἐγωϊσμός πληγώνει τόν συνάνθρωπόν σας; Ὅσον καί ὁ κεραινός τό πανύψηλον δένδρον!

Ταπεινοῦται ὁ ἄνθρωπος ἀπό τόν ἐγωϊστήν, ἀλλά ἀνυψώνεται εἰς τήν ψυχήν. Καταρρακώνεται ἡ σάρκα, ἀνυψοῦται ὁμως ἡ ὄντοτης.

Ἐάν νομίζετε ὅτι σεῖς δέν ἔχετε τό ἐλάττωμα τοῦ ἐγωϊσμοῦ, νά λέτε εἰς τόν ἑαυτόν σας: «Εἶμαι ἐγωϊστής καί ὀφείλω νά καταπολεμήσω τό ἐλάττωμα αὐτό», ὥστε νά υποβιβάζεται καθημερινῶς ἔστω καί ἡ ἐλαχίστη τοῦ ἐγωϊσμοῦ νόσος. Διά τοῦ τρόπου αὐτοῦ συστηματοποιεῖτε τήν ἐκκαθάρισιν ἀπό τοῦ ἑαυτοῦ σας τῆς νόσου αὐτῆς.

Ὁ ἐγωϊσμός εἶναι τό ἐπί τῆς Γῆς νέφος τῆς κακίας, τῆς διαφθορᾶς καί τῆς ἀσελγείας, διότι ἐκεῖ σᾶς ἔλκει ἡ δύναμις του. Κτυπήσατε αὐτόν μέ θάρρος, μέ ἀνδρισμόν καί πνεῦμα ἰσορροπημένον, διά νά γίνετε ἄξιοι, τοῦ Οὐρανοῦ τέκνα.

Ὁμιλία 6η

Τό συμφέρον, κακός ὁδηγός τῆς ἀγνῆς γνώσεως

Πράγματι, ἀδελφέ, ὁ Σταυρός σώζει τὴν ἁμαρτωλὴν ψυχὴν καὶ ἀνυψώνει αὐτήν, διότι ἐγκαίρως ἐμετανόησεν διὰ τὰ σφάλματά της.

Ὁ Σταυρός εἶναι ὁ πραγματικὸς ἄξων τῆς Γῆς σας. Σὰς προστατεύει ἀπὸ τὰ τέσσαρα σημεῖα του. Δοξάσωμεν Αὐτόν.

Εἴπομεν, ὅτι σήμερον θὰ ὁμιλήσωμεν ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ συμφέροντος.

Συμφέρον μόνον τὸ πνεῦμα ἔχει, οὐχὶ καὶ ἡ ψυχὴ. Ἐφ' ὅσον ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα εὐρίσκονται ἐγκλωβισμένα ἐντὸς τοῦ σώματος, ἐπόμενον εἶναι νὰ ὑπάρχει διὰ τὸ σῶμα συμφέρον.

Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ἐκ τῶν ἀνθρώπων ὅστις δέν ἔχει ἔστω καὶ κάποιον συμφέρον; Ὅλοι βεβαίως ἔχομεν, ἄλλος ὀλίγον καὶ ἄλλος πολὺ τὸ συμφέρον.

Ἄνθρωπος δίχως συμφέρον δέν ἐννοεῖται. Εἶναι νόμος τῆς Φύσεως οὗτος. Ἀλλὰ ποῖον συμφέρον;

Τὸ ἀνθρώπινον συμφέρον αὐτὸ πού ἡ Φύσις τοῦ προορίζει καὶ οὐχὶ αὐτὸ πού τὸ πνεῦμα τοῦ καθορίζει. Διότι ὅταν τὸ πνεῦμα πεινᾷ ἀπὸ συμφέρον, δύναται νὰ καταβροχθίσῃ ὅλην τὴν Οἰκουμένην.

Δυστυχῶς ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ κακὰς σκέψεις καὶ ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τὴν Θεῖαν Ἀρχήν, ἔφθασεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦ ὑπερβολικοῦ συμφέροντος. Δηλαδή, νὰ πατᾷ ἐπὶ πτωμάτων διὰ νὰ ἀποκτήσῃ περισσότερα ἀγαθὰ, πού ὄχι μόνον ἀρκοῦν εἰς αὐτόν, ἀλλὰ καὶ εἰς πολλὰς αὐτοῦ γενεάς, εἰς βάρος πάντα τῶν πολλῶν.

Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος τοῦ συμφέροντος δέν ἔχει γνώσιν τοῦ τί πράττει. Ὑποσκάπτει τὴν ὄντοτήτᾳ

του, ὥστε ἐπανερχόμενος εἰς τό Βασίλειον τοῦ Κυρίου θά φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ βαρὺ φορτίον, τό ὁποῖον δέν θά τοῦ δίδει τήν δύναμιν νά δυνηθῇ νά ἀνυψώσῃ ὀλίγον τήν κεφαλήν, διὰ νά ἀναπνεύσῃ τά ἀγαθά τοῦ Οὐρανοῦ.

Κακόν, λοιπόν, πνεῦμα, ὑποστηρικτῆς συμφέροντος. Καί συμφέρον, κακός ὁδηγός τῆς Γνώσεως.

Πῶς θά ἀπαλλαχθῶμεν ἀπό τόν ἐφιάλτην τοῦ συμφέροντος;

Ἀναλογιζόμενοι ὅτι αὔριον δέν θά ὑπάρχουν, ὡς σώματα φθαρτά καί ἀνάξια. Ὅταν αὕτη ἡ σκέψις μᾶς γίνεῖ βίωμα, τότε μόνον θά ἀπαλλαχθῶμεν ἀπό τά δεσμά τῆς πονηρᾶς ὕλης.

Ἐάν δέν ὑπῆρχεν τό συμφέρον, τότε θά περιεπίπταμεν εἰς τήν ἀντίθετον καταστροφὴν τοῦ ἑαυτοῦ μας. Διὰ τοῦτο πολλάκις ἐτονίσαμεν, ὅτι ὅλα πρέπει νά ἰσοσταθμίζονται.

Ὅταν τίς ἔχει ἄπειρα ἀγαθά, ἐπόμενον εἶναι νά ἔχει καί πολλά συμφέροντα, διότι ἄνευ συμφερόντων δέν ἀποκτῶνται τά ἀγαθά. Καί ἐνῶ ἔχει ὁ Ἄλφα π.χ. τά τόσα ἀγαθά, ἀποθνήσκει χωρὶς νά δυνηθῇ νά χαρῆ αὐτά κατ' ἐπιθυμίαν, καί ἀναβαίνει ἡ ψυχὴ αὐτοῦ τοῦ πτωχοῦ πλέον ὁδοιπόρου τοῦ Οὐρανοῦ μέ τό βάρος τῆς συνειδήσεώς του νά λογοδοτήσῃ.

Καί ἐρωτᾷ αὐτόν ἡ συνείδησις: «Τί καλόν ἔπραξες μέ τά τόσα ἀγαθά σου; Μήπως ἐβοήθησες ἀδελφόν τινά καί δέν δύνασαι νά τό εἶπης;»

Καί ἡ ὄντοτης του μέ κατεβασμένη τήν κεφαλὴν ἀπαντᾷ: «Δέν ἐγνώριζον ὅτι ὑπάρχει Ἐπουράνιος Ζωή».

«Καί τότε», λέγει ἡ συνείδησις, «διατί ἐκκλησιάζεσο καί πρὸς τί αἱ τόσαι σου δεήσεις;»

Καί ἡ ὄντοτης, μὴ δυναμένη νά ἀπαντήσῃ, μέ κινούμενα τά χεῖλη ψιθυρίζει: «Ἐπταῖσα!»

Τότε λέγει εἰς αὐτήν ἡ συνείδησις: «Ὑπαγε εἰς τόν Σταθμόν τῶν Διερχομένων, ἵνα λάβῃς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου».

Καί εάν πραγματικῶς ἡ ὄντοτης μετανοῆ, τότε ἀποστέλλεται εἰς τόν Σταθμόν Α (τήν Γῆν) ὑπό συνθήκας κατωτέρας. Ἐάν δέν θελήσῃ, λόγω τοῦ ὅτι γνωρίζει ἐκ τῶν προτέρων τί τήν ἀναμένει εἰς τόν Σταθμόν Α, τότε παραμένει μετέωρος μέχρις ἀποφάσεώς της νά δεχθῆ τήν ὁδόν αὐτήν πρὸς ἐξιλέωσιν.

Ἴδού, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τί συμβαίνει εἰς τοὺς Οὐρανούς διὰ τοὺς ἔχοντας συμφέρον ὑπερβολικόν. Καί ὡς οἱ ἴδιοι ἀναγνωρίζετε, τό συμφέρον αὐτό γίνεται ὁ κακός ὁδηγός τοῦ πνεύματος, πού ὑποδουλῶνει τήν ψυχὴν καὶ καταρρακώνει τήν ὄντοτητα.

Θέλετε νά εἴσθε συμφεροντολόγοι τοῦ εἴδους πού ἀνέφερον; Ἀκολουθήσατε τό πνεῦμα τοῦ εὐκόλου πλουτισμοῦ.

Προτιμᾶτε τήν ἐλευθερίαν τῆς ὄντοτητός σας; Ἀκολουθήσατε τό μέτρον τοῦ Σταθμοῦ σας.

Εἰς σᾶς ἔγκειται ἡ διαλογή.

Ὅμιλία 7η

Ἡ θέλησις, ὁ ἄκμων τῆς ψυχῆς

Ὁ Σταυρός, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι τὸ Φῶς τοῦ Σύμπαντος. Πόσοι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι τὸ γνωρίζουν; Οὐδεὶς.

Ὅπου καὶ ἂν στρέψετε τοὺς ὀφθαλμοὺς σας, ἀμέσως ὅλα σχηματίζουν τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ. Βέβαια, ἐάν ἔχετε τὴν φώτισιν καὶ παρακολουθεῖτε τὰ πάντα.

Τέσσαρες οἱ ὀρίζοντες ἄρα Σταυρός. Πολλαπλασιάζονται τὰ πάντα ἐν τῇ φύσει σας ἄρα Σταυρός. Προσθέτετε τὰ ψυχικά καὶ τὰ πνευματικά ἀγαθὰ τῆς ὀντότητος μετὸν Σταυρόν. Μαθηματικά, Φιλοσοφία, Τέχναι καὶ Γράμματα, παντοῦ εἰσχωρεῖ ὁ Σταυρός, διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἐπιδιωκόμενον.

Σήμερον θὰ ὀμιλήσωμεν περὶ τῆς θελήσεως.

Τί εἶναι θέλησις;

Θέλησις εἶναι μία ψυχικὴ δύναμις ποὺ ἀποκρούει πᾶν τὸ βλαβερόν καὶ ἐξαναγκάζει τὸ πνεῦμα νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν κατεύθυνσιν ποὺ ἡ ψυχὴ ὑποδεικνύει πρὸς ἀνύψωσιν τῆς ὀντότητος. Ἄρα ἡ θέλησις εἶναι ὁ ἄκμων τῆς ψυχῆς.

Ἡ ψυχὴ ὡς ἄκμων ὀφείλει νὰ ἔχῃ ἀντοχὴν ἰσαξίαν τῆς θελήσεώς της.

Ἡ θέλησις διαίρεται εἰς δύο μέρη:

1ον) Θέλησις τῆς πνευματικῆς ἐπιθυμίας, καὶ

2ον) Θέλησις τῆς ψυχικῆς ἀντοχῆς.

Ἡμεῖς ὀμιλοῦμεν μόνον διὰ τὴν δευτέραν, διότι αὕτη καὶ μόνον ἐνδιαφέρει τὴν ὀντότητα. Ἡ ἄλλη ἔλκει τὴν ὀντότητα πρὸς τὴν καταστροφὴν.

Ἡ πρώτη θέλησις δὲν ἔχει ἀγνότητα. Ἡ δευτέρα θέλησις εἶναι ἀγνή, διότι συνδέεται ἄρρηκτα μετὴν ψυχὴν καὶ ἀποτελεῖ σθένος ἀπρόσβλητον, ὥστε ἡ ἀνοδος τῆς ὀντότητος νὰ γίνεται εὐκόλως.

Προσπαθήσατε, ἀδελφοί τοῦ κόσμου τούτου, ὅπως ἡ

ψυχή σας γίνη ὁ ἄκμων τῆς θελήσεως, διότι κατ' αὐτόν τόν τρόπον θά δυνηθῆτε νά μεγαλοουργήσετε, ὡς Ὀντότητες τῆς Θείας Ἀρχῆς.

Θέλησις, λοιπόν, ἀγνή εἰς τόν ἄνθρωπον, σημαίνει κατανόησιν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Ἴδού, ἡ ἀγνότης ποῖον ρόλον παίζει ἐκεῖ ὅπου εἰσέρχεται.

Μέ λύπην μου παρατηρῶ, ὅτι μέγα μέρος τῶν ἀντιπροσωπευόντων Ἡμᾶς εἰς τὰ Θεῖα Διδάγματα δέν ἔχουν τό προσόν αὐτό.

Πρωτίστον καθῆκον τοῦ κλήρου εἶναι νά καλλιεργήσουν, ἔστω καί ἀργά, τήν ἀγνήν θέλησιν, διά νά εἰσέλθῃ εἰς αὐτούς τό Θεῖον Φῶς. Εἶδ' ἄλλως ἀδίκως ἀσχολοῦνται μέ τήν Θρησκείαν, διότι δέν ἀποδίδουν ὅ,τι ὁ Κύριος εἶπεν.

«Καί τί εἶπεν ὁ Κύριος;», θά ἐρωτήσουν οἱ πλέον ἀμαθεῖς.

Ὁ Κύριος εἶπεν «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους». Μήπως γνωρίζετε τί σημαίνει τοῦτο;

Σᾶς ἀπαντῶ Ἐγώ: Δέν ἀντελήφθητε τήν βαθεῖαν ἔννοιαν τῆς φράσεως. Σημαίνει ἰσοστάθμισιν δηλαδή ὅπως ἀγαπᾶτε τόν ἑαυτόν σας, οὕτω νά ἀγαπᾶτε καί τόν πλησίον σας.

Τί κάμετε, ὅμως, ἐσεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί;

Ἀγαπᾶτε ὑπέρ τό δέον τόν ἑαυτόν σας καί καθόλου τόν πλησίον σας.

Καί θά μοῦ εἶπτε: Πῶς εἶναι τοῦτο δυνατόν;

Εἶναι, διότι ὅταν ἀσχολῆσθε μέ τόν πλησίον, ἀποβλέπετε μόνον εἰς ἀτομικόν σας ὄφελος! Ἴδού, διατί λέγω, δέν ἐμάθατε νά ἀγαπᾶτε ἀλλά νά μισῆτε, κάτι πού ὁ Κύριος ἀπεκήρυξεν.

Εὐχομαι ὅπως ἀντιληφθῆτε τούς λόγους μου καί μή περιέσσητε εἰς σφάλματα τὰ ὁποῖα εἰς τόν Ἄδην δέν συγχωροῦνται.

Βούλησις, ἡ ἀρχή τῆς σωτηρίας

Ἡ βούλησις εἶναι τό ἰσχυρότερον ὄπλον τῆς ὀντότητος. Πῶς ὁμως θά τό χρησιμοποιοῦμεν;

Βούλησις εἶναι δύναμις· καί ὅταν τήν δύναμιν ρίπτωμεν εἰς τήν πλάστιγγα τοῦ κακοῦ, ἡ δύναμις αὕτη ἀντί νά μᾶς ὑψώσῃ, μᾶς καταποντίζει. Λοιπόν, τήν δύναμιν αὐτήν ὀφείλομεν νά ρίψωμεν εἰς τήν πλάστιγγα τοῦ καλοῦ καί τότε λέγομεν: «ἡ ὀντότης αὕτη ἔχει βούλησιν», διότι βούλησις σημαίνει δύναμις Καλοῦ καί οὐχί Κακοῦ.

Ὅταν, λοιπόν, λειτουργεῖ καλῶς ἡ βούλησίς μας, λέγομεν: «Καλλιεργοῦμεν τό ἔδαφος ἵνα ἀργότερον θερίσωμεν τόν σπόρον πού ἐσπείραμεν». Καί ὁ σπόρος οὗτος, ὅστις ἐρρίφθη διά τῆς βουλήσεως, εἶναι ἀδύνατον νά μή ἀποδώσῃ. Οὕτω ἡ βούλησις γίνεται ἀρχή τῆς σωτηρίας τῆς ὀντότητός μας.

Βούλωμαι, σημαίνει, ἀποφασίζω κάτι τό ὁποῖον ἐσκέφθην ἐπί καλῶ καί οὐχί ἐπί κακῶ. Καί ἀπόδειξις τοῦ ὅτι ἡ λέξις αὕτη ἔχει τήν καλήν ἔννοιαν τῆς ἐφαρμοζομένης Γνώσεως, εἶναι ἡ Βουλή τοῦ Κυρίου. Ἐκεῖ συναντῶνται ὅλοι οἱ Ἀρχηγοί, συσκέπτονται καί ἀποφασίζουν. Ἄρα ἡ ἀπόφασις αὕτη εἶναι Βούλησις. Τό ἴδιον καί εἰς τόν θνητόν ἡ βούλησις ὀφείλει νά ἔχη τήν σημασίαν πού δίδουν εἰς αὐτήν οἱ Ἀρχηγοί τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

«Διά βουλευμάτος ἐσώθη», λέγεται. Ἄρα τό βούλευμα ἀπαλλάσσει τόν κατηγορούμενον καί φέρνει αὐτόν εἰς τό ἐλεύθερον πεδῖον τῆς δράσεώς του. Ὅλα τά παράγωγα τῆς λέξεως αὐτῆς ἔχουν ἔννοιαν εὐεργετικήν. Ἐάν σεῖς θέλετε νά δώσετε ἄλλην ἔννοιαν, παραδρομεῖτε.

Διά τῆς βουλήσεως προχωροῦμεν πρὸς τήν ὁδόν τῆς Σωτηρίας, οὐχί μόνον τήν ἰδικήν σας ὡς ὀντότητος, ἀλλά καί τῶν ἄλλων ὀντοτήτων, διότι ἐν τῇ βουλήσει γενικεύεται τό Καλόν.

Διά τῆς θελήσεως δύνασθε νά πράξητε καλόν ἢ κακόν. Διά τῆς βουλήσεως μόνον καλόν. Μή συγχέετε τὰς ἐννοίας. Πρέπει νά ὑπάρχη διαχωρισμός τῶν δύο αὐτῶν λέξεων.

Λέγετε καί πάλιν: «Διά τῆς βουλήσεώς Σου, Κύριε τῶν Δυνάμεων, ἀνάτρεψον τήν κακοδαιμονίαν μου».

Τί σημαίνει τοῦτο; Τό Καλόν πού πηγάζει ἀπό τόν Κύριον νά ἔλθῃ εἰς βοήθειάν μας.

Ὅπως, λοιπόν, ἀντιλαμβάνεσθε, ἡ βούλησις εἶναι ὄπλον ἀλλά τί ὄπλον; Ὅπλον εὐεργετικόν.

Χωρίς βούλησιν ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἄβουλος, καί ἄβουλος σημαίνει παίγνιον τῶν ἄλλων. Διά νά μὴ γίνωμεν παίγνια, αἱ γνώσεις μας ἀφοῦ ἐξαγνισθοῦν διά τῆς βουλήσεως ὀφείλομεν νά τὰς ἐφαρμόζωμεν, ὅποτε οἱ ἄβουλοι ἐντός τοῦ πεδίου τῆς ἰσχύος μας γίνονται ἐτερόφωτα, εὐεργετικά ὅμως, ἐνῶ ἐάν εὐρίσκοντο εἰς πεδία ἀρνητικά, γίνονται φανατικά στελέχη τῆς κακοδαιμονίας μιᾶς Πολιτείας.

Βούλησις ἴσον θέλησις ἀγνή. Τό ὄλον ἴσον φώτισις Κυρίου. Ἴδού διατί ἐπιμένομεν νά ἐνεργεῖτε οὐχί διά τῆς θελήσεως, ἀλλά διά τῆς βουλήσεως.

**Οἱ τυφλοὶ τῆς γνώσεως,
ἄξιοι τῆς τύχης των**

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, μὴ λησμονεῖτε ὅτι ὁ Σταυρὸς εἶναι τὸ ἅπαν τοῦ Δημιουργοῦ.

Διατί τόση κακοδαμονία εἰς τὸν Κόσμον τὸν ὕλικόν;

Διότι, ἀγαπητοὶ μου, ἡ κακοδαμονία αὕτη εἶναι προῖ-
όν τῆς τυφλώσεως τῶν ἀνθρώπων.

«Ὁ Κύριος», θά εἶπη τις, «ἀπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον
μας τοσοῦτους τυφλοῦς; Πρὸς τίς;»

Ὁ Θεός, ἀγαπητέ, οὐδένα τυφλώνει. Ἀλλὰ σεῖς οἱ ἴδι-
οι ἐτυφλώθητε διὰ τῆς ὑπεροψίας καὶ τοῦ ἐγωῖσμοῦ. Καί
ὅταν ἡ τύφλωσις σᾶς καταλάβῃ, οὐδεμία λογικὴ εἶναι εἰς
θέσιν νά σᾶς ἀποδώσῃ τὸ φῶς, παρὰ μόνον ἡ ἀληθῆς με-
τάνοια.

Καὶ εἷς ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου ἐρωτᾷ: «Καὶ πότε, Διδά-
σκαλε, ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά μετανοῆ;»

Φίλε, τοῦ ἀπαντῶ, ἡ μετάνοια εἶναι ἀναγνώρισις τῶν
σφαλμάτων. Καί ὅταν ἐν καιρῷ τῆς ἀκμῆς σου μετανοῆς,
τότε ὁ Κύριος συγχωρεῖ τὰς ἁμαρτίας σου καὶ συγκαταλέ-
γεσαι μεταξὺ τῶν εὐσεβῶν καὶ καλῶν ὄντοτήτων.

Εἰς ἄλλην διδαχὴν, φίλος τις ἠρώτησεν: «Διατί οἱ τυ-
φλοὶ τῷ πνεύματι εὐδοκιοῦν καὶ ἀντιθέτως οἱ φωτιζόμε-
νοι ἀπὸ τοῦ Ἁγνοῦν Φῶς ὑποφέρουν;»

Καὶ ἐγὼ τοῦ ἀπήντησα: Οἱ τυφλοὶ, οὓς ἀνέφερες, χαί-
ρουν, ὡς τὰ ζώφια, ὅταν πρόκειται νά ἀποθάνουν φέ-
ρουν πτέρυγας καὶ ἀπολαμβάνουν τὴν φύσιν ὡς κτίσμα
αὐτῆς. Οἱ ὑποφέροντες ἐξ αἰτίας τῶν τυφλῶν θά ἀμει-
φθοῦν ἀπὸ τὸν Κύριον, διότι οὗτοι εὐρίσκονται ὑπὸ τὸν
διαρκεῆ πόνον.

Οἱ λόγοι οὗτοι δὲν ἀναφέρονται ὡς παράδειγμα ὅταν
οἱ ἱερεῖς κηρύσσουν, διότι οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ δίδουν εἰς

τόν δυστυχή εικόνας, πῶς θά ἀμειφθῆ ἀπό τόν Κύριον, καί λησμονοῦν νά ἴδουν ποίας εἰκόνας ἐπιφυλάσσει ὁ Κύριος δι' αὐτούς.

Τυφλοί, λοιπόν, δέν εἶναι μόνον οἱ πολῖται, ἀλλά καί αἱ ἐξουσίαι. Αὐταί δίδουν τό κακόν παράδειγμα. Καί ὅταν ὁ πολίτης ἀντιληφθῆ τό χλεύασμα, παύει πλέον ἀπό τοῦ νά πιστεῦῃ εἰς τās ὠραίας των εἰκόνας· τās θεωρεῖ ἀνυπάρκτους.

Ἐφ' ὅσον, ἀδελφοί, διδάσκετε τό καλόν, ὀφείλετε καί νά πράττετε αὐτό, διά νά ἀνταποκρίνεται εἰς τήν ἀλήθειαν τοῦ λόγου. Εἶδ' ἄλλως περιττόν νά διδάσκετε, διότι ἡ διδαχὴ σας εἶναι ψευδής. Μέ ἄλλας λέξεις, σεῖς οἱ διδάσκοντες ἐμπαίζετε τούς ἀπλοῦς καί ἀγαθοῦς, εἰς βάρος πάντα τῆς ὀντότητός σας.

Σήμερον ὁ κόσμος τῆς ὕλης εἶναι μεστός ἀπό τυφλοῦς. Καί ἡ τύφλωσις ἀπομακρύνει καί ὀδηγεῖ εἰς τήν καταδίκην αὐτούς πού ἐμπαίζουν τούς πάντας καί τά πάντα.

Πολλοί ἐκ τῶν ἀνθρώπων δέν θέλουν νά εἶναι τυφλοί. Καί ὁμως εἶναι. Διατί;

Διότι δημαγωγοί τῆς γνώσεως τοῦ σκότους, ἐνεπότισαν αὐτούς διά ναρκωτικῆς θεωρίας. Τούς δυστυχεῖς αὐτούς, ἡμεῖς οἱ ὑγιεῖς ὀφείλομεν νά ἀποναρκώσωμεν.

Πῶς θά γίνῃ τοῦτο;

Διά τῆς ἐντάσεως τοῦ φωτός μας, τό ὁποῖον δύναμιν λαμβάνει ἀπό τήν Πηγὴν τοῦ Κυρίου.

Καί θά ἀφυπνισθοῦν;

Ἐάν ἐναρκώθησαν παρά τήν θέλησίν των, θά ἀφυπνισθοῦν. Ἐάν ὁμως τό πνεῦμα των κατείχετο ἀπό τό Πονηρόν, τότε, ὡς τυφλοί, θά πληρώσουν τό ἀμάρτημά των.

Παρακολουθήσατε τούς ἀψηφοῦντας τόν θάνατον καί περιφρονοῦντας τόν Θεόν, ποῦ πρόκειται νά ὑπάγουν. Καί τότε ἀναφωνήσατε μεθ' Ἡμῶν:

«Κύριε, Μεγάλη ἡ Δύναμίς Σου, ὥστε οὐδεὶς νά δύναται νά ἀντικρούσῃ Αὐτήν. Δοξασμένον τό Ὄνομά Σου, εἰς ἅπαντας τούς αἰῶνας».

Τό Φῶς τοῦ Κυρίου, ἀκτίς ἐλπίδος

Σήμερον θά ὁμιλήσωμεν διά τό Φῶς τοῦ Κυρίου.

Ταξιδεύει τό πλοῖον καί εὐρίσκεται ἐν μέσῳ τοῦ Ὠκεανοῦ. Εἶναι νύξ· ὁ ἄνεμος δυναμώνει, γίνεται σφοδρότερος· τά κύματα μαίνονται. Οἱ ἐπιβάται διερωτῶνται: «πού ἄρα γε νά εὐρισκώμεθα;»

Οὐδείς δύναται ἐντός τοῦ πλοίου νά μένη ὀρθός, διότι τά κύματα ὡς ἐλαφρόν ἀντικείμενον ταλαντεύουν αὐτό, εἰς σημεῖον ὥστε ὅλοι νά ἔχουν ἀποφασίσει νά μείνουν ἐντός τοῦ σκοτεινοῦ Ὠκεανοῦ καί νά θαφθοῦν εἰς τά βάθη τοῦ ἀγνώστου, μακράν ἀπό τούς οικίους, φίλους ἢ ἀδελφούς.

Οὐδεμία ἐλπίς ὑπάρχει. «Ἄς ἴδωμεν τήν γῆν μακρόθεν», λέγουν μερικοί, «καί ἐάν θέλῃ ὁ Θεός, ἄς μᾶς ἀπολυτρώσῃ». Καί εἰς τήν ἀπελπισίαν των ταύτην, δέονται πρὸς τόν Κύριον μέ κατάνυξιν, διότι ὁ φόβος πολλάκις ἀφυπνίζει τήν πίστιν πρὸς τόν Θεόν. Καί ὁ Θεός, ὅστις δέν θέλει νά ἀφήσῃ αὐτούς νά ἀπολεσθοῦν, ἐμφανίζει μικρόν τι φῶς, πού οἱ ἄνθρωποι τῶν ταξιδιῶν ὀνομάζουν φάρον.

Ἴδού, λοιπόν, ὁ φάρος τῆς ἐλπίδος! Εἶναι τό ἥμισυ τῆς σωτηρίας των. Λαμβάνουν ὅλοι θάρρος. «Ἡ γῆ εἶναι πλησίον μας! Δέν ἀπέχομεν πολύ ἀπό αὐτήν!».

Ὁ εἷς μέ τόν ἄλλον ἐνθαρρύνονται περισσότερον. Δοξάζουν τόν Κύριον, ὅστις ἐβοήθησεν αὐτούς εἰς τήν πλέον κρισιμωτέραν στιγμήν τῆς ζωῆς των, καί τό πλοῖον προχωρεῖ, καί τό πλοῖον ὄλο καί πλησιάζει, καί τέλος φθάνει εἰς γαλήνιον καί σωτήριο λιμενίσκον, ὅστις ὡς ὄρμος προφυλάσσει αὐτό, μέχρι τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ ἀνωμάλου καιροῦ.

Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ των, λοιπόν, ὅλοι τήν προσοχήν των ἔστρεψαν πρὸς τό Φῶς τοῦ Κυρίου, διότι αὐτό καί μόνον

είναι ή πραγματική άκτίς τής έλπίδος. Καί τό Φώς τοῦ Κυρίου έπραγαματοποίησεν τό φώς τοῦ φάρου, καί τό φώς τοῦ φάρου έγαλήνευσεν τάς καρδίας τών κινδυνευομένων έπιβατῶν καί πληρώματος αὐτοῦ, διά νά πέμψουν τάς εύχαριστίας των πρὸς τόν Κύριον καί Σωτήρα αὐτῶν.

Ἴδού, άγαπητοί μου άδελφοί, πῶς τό Φώς τοῦ Κυρίου είναι άκτίς έλπίδος. Χωρίς αὐτήν, τήν έλπίδα έννοῶ, δέν δυνάμεθα νά ζήσωμεν.

Ἡ έλπίς είναι ένα από τά μεγαλύτερα δῶρα πού ὁ Κύριος έδώρησεν εις τήν άνθρωπότητα.

Ἡ έλπίς συγκρατεῖ.

Ἡ έλπίς ένθαρρύνει.

Ἡ έλπίς αναζωογονεῖ τάς δυνάμεις μας.

Τέλος, ή έλπίς μᾶς ὀδηγεῖ πρὸς τό φωτεινόν ἄστρον τής άγάπης πρὸς τόν πλησίον.

Οἱ άρχαῖοι έγνώριζον καλλίτερον από τούς σημερινούς σας συνανθρώπους τήν άξίαν, τήν άνεκτίμητον άξίαν τής έλπίδος. Καί όταν όλα τά κακά έσκορπίσθησαν ανά τόν Κόσμον από τό κιβῶτιον τής Πανδῶρας, ή έλπίς μόνον παρέμεινεν, ὡς τό πλέον χρήσιμον δῶρον τής Θεότητος.

Ἡ έλπίς έχει πτέρυγας καί εύρισκόμενος ὁ άνθρωπος έντός σκοτεινοῦ δωματίου, δέσμιος μιᾶς καταστάσεως, άναπολεῖ καί έλπίζει. Ἡ έλπίς εκείνη είναι πτερωτή. Φεύγει μακρυνά καί κτίζει τόν πύργον τής Άρετῆς. Ἴσως εις ἔδαφος άνύπαρκτον, αλλά ύπαρκτόν εις τό Βασιλειον τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

Ποῖος δύναται νά εἶπη: «έγώ ζῶ καί δίχως έλπίδα»;

Οὐδείς. Σᾶς τό βεβαιῶ Ἐγώ, ὡς Πνευματικός Άρχηγός Δυνάμεως, πού γνωρίζετε.

Τό Φώς, λοιπόν, τοῦ Κυρίου εκπέμπει τό φώς τής έλπίδος πρὸς πάντα, οἵτινες ήθελον αναζητήσει αὐτό.

Ὁ Σταυρός, αἶνιγμα τοῦ πνεύματος

Σήμερον, ἀγαπητοί μου, θά ὁμιλήσω ἐπὶ θέματος, ποῦ ὡς κύριον σημεῖον ἔχει τὸ αἶνιγμα τοῦ Σταυροῦ.

Τί φαντάζεσθε; Πῶς ὁ Σταυρός εἶναι ἀπλοῦν φονικόν μέσον; Καί διατί ὁ Κύριος ἐπορευῆθη πρὸς τόν Σταυρόν, ἐνῶ ὑπῆρχον πολλά ἄλλα μέσα θανατώσεως;

Τόν Σταυρόν ἐξέλεξεν ὁ Πατήρ! Διατί;

Διότι οὐδεὶς, ἐάν ἤρωτάτο, θά ἐξέλεγε τὸ μέσον αὐτό. Ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν. Τὴν ἐξαίρεσιν αὐτὴν ἠκολούθησεν ὁ Κύριος.

Τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου βασανίζεται, διὰ νά ἐξηγηθῆ τὸ αἶνιγμα τοῦ Σταυροῦ. Καί ὅμως, τοῦτο εἶναι πολὺ ἀπλοῦν. Ὅ,τι οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων θά ἠσπάζετο ὡς μέσον θανατώσεως, ὁ Κύριος μόνον τὸ ἠσπάσθη ἐν ὀνόματι τοῦ Παναγάθου Πατρός Αὐτοῦ, Ὅστις ἐγνώρισεν ὅτι διὰ τοῦ μέσου αὐτοῦ ἀνεῦρεν τόν Υἱόν.

Πολλοὶ ἐσταυρώθησαν, χωρὶς νά ἐρωτηθοῦν, ἐάν ἐπροτίμων αὐτόν ἢ ἄλλον θάνατον. Ὁ Κύριος ὅμως, παρ' ὅλον ὅτι ἠσπάσθη τὸ μέσον αὐτό καὶ ἐμαρτύρησεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὡς κοινός ἄνθρωπος, ἔδειξεν ἐν τούτοις ὅτι δέν ἦτο κοινός, ζητήσας ἀπὸ τόν Πατέρα Αὐτοῦ, ὅπως συγχωρήσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, οἵτινες δέν ἐγνώριζον τί ποιοῦσαν. Διὰ τοῦτο ὁ Σταυρός ἔχει τὴν ἀξίωσιν, ὅπως λατρεύεται ὡς Σύμβολον τῆς πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς ἀνωτερότητος τοῦ Κυρίου.

Ὁ Κύριος μᾶς ἀποκαλεῖ ἀδελφοὺς. Καὶ πράγματι εἶναι Ἀδελφός μας. Ἀλλὰ τί Ἀδελφός;

Ἀδελφός ἀγάπης, στοργῆς, ἀφοσιώσεως!

Εἰς τόσα δισεκατομμύρια ἀνθρώπων, ποῦ παρῆλθον ἀπὸ τὴν Γῆν, δέν εὐρέθη ἰσαξία Ψυχὴ καὶ ἰσάξιον Πνεῦμα, διὰ νά λάβῃ ὁμοίαν θέσιν, ὅπως τοῦ Κυρίου, εἰς τὸ πλευρόν τοῦ Ἀνάρχου Πατρός πάντων Ἡμῶν.

Τό ὅτι ὁ Σταυρός προωρίζετο διά τόν Σωτήρα τῆς Ἀνθρωπότητος, τό σημεῖον Αὐτοῦ ἐδόθη ποικιλοτρόπως, εἰς χρόνους πρό τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Κυρίου.

Εἰς τά Μαθηματικά χρησιμοποιεῖτε πολύ συχνά τό σημεῖον τοῦ πολλαπλασιασμοῦ, ὡς καί τῆς προσθέσεως. Ἄρα, χωρίς αὐτά δέν δύνασθε νά προχωρήσετε εἰς τās λύσεις τῶν προβλημάτων.

Τό ἴδιον καί μέ τόν Σταυρόν, ὡς δύναμιν Ἐπουράνιον. Ἐάν δέν ἔχετε τήν δύναμίν του, δέν δύνασθε νά φθάσετε μέχρις Ἡμῶν, διά νά μάθετε καί διδαχθῆτε τά τόσα ἄγνωστα εἰς ἐσάς, διά νά τά διδάξετε ἐν καιρῷ εἰς τό τυφλόν γένος τῶν ἀνθρώπων.

Καί παρ' ὄλον πού ἐξήγησα τήν σημασίαν τοῦ Σταυροῦ, ὑπάρχουν ἐν τούτοις ἄνθρωποι ἀγροῖκοι, τῶν ὁποίων τό πνεῦμα δέν δύναται νά συλλάβῃ τās ἐννοίας τοῦ Θεοῦ Λόγου, καί σταματᾷ εἰς τόν πρῶτον σκόπελον, γυρνώντας ὀπίσω, χάνοντας οὕτω πνευματικήν δύναμιν. Ἐνῶ ὁ φωτιζόμενος δέν πτοεῖται· ἀναμένει μέ ὑπομονήν καί ἐπιμονήν, μέχρις ὅτου τοῦ δοθῇ ἡ σύνδεσις μετά τῆς Θεότητος. Καί τότε ἀγάλλεται, διότι διά πνευματικοῦ κόπου κατώρθωσε τό ἀκατόρθωτον.

Ἴδού διατί διά πολλούς ὁ Σταυρός εἶναι αἶνιγμα, πού βασανίζει τό πνεῦμα, ὥστε νά φθάσῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τό σημεῖον νά ἀρνηθῇ τήν Θεότητα τοῦ Κυρίου.

Κοῦμα εἰς τό ἀνθρώπινον πνεῦμα! Εἶναι αὐτεξούσιον καί εὐκόλως παρασύρεται ἀπό τό Πνεῦμα τοῦ Πονηροῦ, ὥστε νά μήν ἀναγνωρίζῃ τόν Σωτήρα του, ὡς Ἀνώτερον Ἀποστολέα τοῦ Ἀνάρχου. Ἴδού ἡ πλάνη τῶν κούφων, τῶν ἀνοήτων καί τῶν μοχθηρῶν ὑποκεμένων, οἱ ὁποῖοι ἐμφανίζονται ὡς ζιζάνια εἰς τοὺς κοινωνικούς ἀγρούς, διά νά καταστρέψουν τήν σποράν τοῦ ἀγαθοῦ καί καλοῦ πολίτου.

Διά τοῦ λόγου, ἀγαπητοί ἀδελφοί, δύνασθε νά βοηθήσετε διά τήν ἐκρίζωσιν τῶν ζιζανίων, διά νά ἀποδώσῃ τό ἔδαφος τοὺς καρπούς του ὀλοκληρωμένους.

Ὁ Σταυρός εἶναι ἡ Δόξα τοῦ Ἀνάρχου!

Θεός, Ἴσον Ἀρχή καί Τέλος

Συνεχίζοντας τās Διδασκαλίας, σήμερον θά δώσωμεν τό τελευταῖον κεφάλαιον τῆς σειρᾶς, διά νά ἀνοίξωμεν νέα κεφάλαια.

Εἶχομεν εἰπεῖ, ὅτι ὁ Θεός εἶναι Ἀρχή καί Τέλος. Ὁ τίτλος οὗτος δέν σημαίνει τίποτα, ἐάν δέν τόν ἀναπτύξωμεν.

Θεός ἴσον τό Πᾶν. Ἄρα, τά πάντα εἶναι Θεός. Δηλαδή, διά νά γίνω περισσότερον νοητός, παντοῦ καί πάντα ὁ Θεός εἶναι μέσα. Τίποτα δέν κινεῖται, τίποτα δέν δημιουργεῖται, ὅταν λείπει ὁ Θεός.

Αἱ ἀκτῖνες αὐται τοῦ Θεοῦ μεταβάλλονται εἰς ψυχάς καί οὕτω παρουσιάζεται ἓνα ἀτελεύτητον Σύμπαν, μέ τόσα γνωστά καί ἄγνωστα φαινόμενα, πού ὁ ἄνθρωπος ἀπό ἀδυναμίαν σκέψεως καθαρᾶς δέν δύναται νά ἀντιληφθῆ.

Ἡ Ἀρχή, λοιπόν, τῶν ὅλων αὐτῶν φαινομένων εἶναι ὁ Θεός, ὅστις δέν ἔχει τέλος, ὅπως δέν εἶχε καί ἀρχήν. Ἔχει ὅμως ἀρχήν καί τέλος εἰς τās ψυχάς πού ἐδημιούργησεν καί ἐτοποθέτησεν αὐτάς ἐντός γήινου περιβλήματος.

Ὁ ἄνθρωπος, λοιπόν, γεννᾶται καί θνήσκει διά μέσου τῆς ψυχῆς, ἣτις εἶναι ἀκτίς Αὐτοῦ, τοῦ Παναγάθου. Ἀποσύρεται ἡ Θεία Αὐτοῦ Δύναμις καί τό ἄτομον μαραίνεται καί θνήσκει ὡς τό ρόδον.

Διατί ἡ ὄντοτης τοῦ ἀνθρώπου ἦλθεν εἰς τήν Γῆν;

Ἦλθεν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, διά νά μορφωθῆ. Λέγω ψυχικῶς, διά νά μή εἶπω πνευματικῶς, διότι πνευματικῶς σημαίνει ὅτι μορφώνεται ἀνάλογα μέ τήν γήινην παιδευσιν, ἐνῶ ψυχικῶς σημαίνει μέ τήν Ἐπουράνιον.

Ἡ ψυχική ὅμως παιδευσίς δέν ἔχει οὐδένα ἄλλον σκοπόν, ἀπό τοῦ νά μορφώνη τό πνεῦμα. Δηλαδή, ἔρχεσθε εἰς τό μέγα Πανεπιστήμιον, πού εἶναι ὁ Κόσμος σας, χωρῖς νά ἀντιληφθῆτε τί σᾶς διδάσκει ἡ ζωή. Διδασκόμενοι τὰ

της ζωής και φωτιζόμενοι καταλλήλως, καλλιεργείτε τό πνεῦμα κατά τήν διδασχόν του Ούρανου, και τουτο δυναμώνει τό σθένος της ψυχής, ώστε ως οντότητες νά είσθε παρασκευασμένοι διά τό Πνευματικόν Βασίλειον.

Τέλος μόνον ή ύλη έχει, διότι αύτη έν τή πραγματικότητι δέν ύπάρχει. Έδημιουργήθη διά του Λόγου του Άνάρχου, διά νά σβύση μίαν ήμέραν άκαθόριστον και λάμψη τό Άγνόν Φως από τήν άπέραντον θάλασσαν των ψυχών.

Τοποθετώντας τόν Άναρχον εις τήν αρχήν, αφαιρείτε από τό τέλος της ζωής του ανθρώπου τόν άνύπαρκτον θάνατον. Έξέπνευσεν ο Α, ή Β, ή Γ αι ψυχαί των ως δύναμις του Άνάρχου άπεχώρησαν και τό τέλος αυτό δέν είναι τέλος διά τόν Άναρχον είναι αναδημιουργία.

Πιστεύω νά έννοήσατε τό βάθος, διότι τουτο έμπεριέχει γνώσεις άτελευτήτους. Μελετήσατε καλώς τάς φράσεις και θά φωτισθήτε τόσον, όσον δέν φαντάζεσθε.

Όλα κινούνται, πάλλουν, ενεργοϋν έντός της Θεότητος. Αποσύρεται ή Θεότης από έν έκατομμυριοστόν, ως είπω, της ακτίνος δράσεώς της και άπονεκροϋται τό μέρος αυτό της ζωής.

Έάν τίς δέν έννοήση τόν Λόγον μου, θά λυπηθώ πολύ, διότι τουτο σημαίνει ότι δέν έχει αρικετόν πνευματικόν άγνόν φως.

Θεός, ίσον αρχή και τέλος διά τόν θνητόν.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ:

Είπον και έγώ κάποτε: «Έν τό Πάν». Τουτο σημαίνει, ότι όλα αποτελοϋν ένα και τό αυτό. Όχι μόνον ή ανθρωπότης, αλλά και άλλοι κόσμοι, μέ άλλας οντότητας, αποτελοϋν μέρη του Σύμπαντος Κόσμου. Και τό Σύμπαν αυτό δέν είναι άλλο από τήν Άγνωστον Αρχήν Απάντων, τήν Θεότητα.

Ημείς λογικευόμεθα, σκεπτόμεθα, αποφασίζομεν, ενεργοϋμεν, έρευνώμεν ως πλάσματα του Θείου, αλλά

ανάξια νά φθάσωμεν μέχρις Αὐτοῦ, διότι δέν δυνάμεθα, ὡς Πνεύματα πού ἔχομεν εἰς τήν διάθεσίν μας δυνάμεις ἀφθάρτους, ἀγνώστους εἰς ἑσᾶς. Καί σεῖς, ὡς ἄνθρωποι τῆς γνώσεως, περιφρονεῖτε καί ἀμφισβητεῖτε τήν Δύναμιν πού σᾶς ἐδημιούργησεν, λέγοντες ὅτι δέν ὑπάρχει τίποτα; Ἰδοῦ, ἡ μεγάλη σοφία τῶν ἀνθρώπων πού καταλήγει: Εἰς τήν ἐκμηδένισιν τῶν πάντων, θεωρώντας ὅτι ὁ ἄνθρωπος καί μόνον εἶναι θεός!

Οἱ μωρόσοφοι θά εἶναι ἄξιοι τῆς δοκιμασίας πού θά ὑποστοῦν. Ὁ Θεός δέν θέλει νά τοὺς φανερώσῃ τήν Δύναμίν Του, μήπως καί ἐν τῷ μεταξύ μετανοήσουν καί ἀντιληφθοῦν τήν πλάνην των.

Γελοῖοι πού φαίνονται, ὅσοι σκέπτονται κατ' αὐτόν τόν τρόπον! Ὑπάρχει ἀόρατος Δύναμις πού τοὺς δημιουργεῖ, καί δέν ἔχει Αὕτη λογικήν; Καί τήν ἔχει τό ἀδύνατον καί ἀνίσχυρον ὄν, πού ὀνομάζεται ἄνθρωπος; Διά τοῦτο τά δεινά τοῦ κόσμου τούτου δέν ἔξαντλοῦνται, πρὸς ἀπόγνωσιν πολλῶν ἄλλων συνανθρώπων των.

Ἡμεῖς ὅμως προετοιμάζομεν τό ἔδαφος διά νά ἀντικρούσωμεν τήν σκοτεινὴν λογικὴν τῶν ἀναισθητῶν ὄντων, πού ἐνεργοῦν μόνον διά τό ἄτομόν των. Θά ἴδητε πολλά καί θά μάθετε ὡσαύτως ἄπειρα παράξενα τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Θά ὁμιλήσουν παλαιοὶ σοφοὶ τῆς Κίνας. Ἐπίσης καί ἄλλοι ἀγνώστοι. Μὴ ἀδημονεῖτε. Νά τοὺς ἀναμένετε, διότι καί αὐτοὶ εἶναι ἀδελφοὶ μέ ἀξίαν πνευματικὴν καί ψυχικὴν.

Θά σᾶς ὁμιλήσουν καί ὄντα, τῶν ὁποίων ἡ μετάφρασις θά γίνεταί ἀπὸ τό Συμβούλιον τῆς Αἴγλης. Πολλά, πολλά θά παρακολουθήσετε.

Τό σκοτός, βάρος τῆς ψυχῆς

Συνεχίζοντας τούς Λόγους τῆς Ἀληθείας, θά ὁμιλήσω-
μεν ἐπί ἄλλων θεμάτων, πού ἀφοροῦν πάντα τόν αὐτόν
ἄνθρωπον.

Ὅταν λέγωμεν: «ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶναι σκοτεινός»,
τί θέλομεν νά εἴπωμεν;

Ὅτι τό πνεῦμα του εἶναι πονηρόν.

Ἡ πονηρία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι διά νά τόν διευκολύνη
εἰς πᾶν ἔργον ἀνωφελές πρὸς τούς συνανθρώπους του,
ἀλλά ὠφελιμώτατον διά τόν ἴδιον, βλέποντας ὅτι διά τῶν
ἔργων του καταστρέφει τάς ὑπάρξεις πολλῶν ἀδελφῶν
του.

Τό πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου τούτου γίνεται ἀφορμή νά
δεσμεύεται ἡ ψυχή καί νά μή δύναται νά ἐπενεργῇ μέ σθέ-
νος ἐπί τοῦ πνεύματος. Εἰς τήν περίπτωση αὐτήν ἡ ψυχή
πάσχει. Τό πνεῦμα ἀγάλλεται, διότι ἔχει τήν ὑπερτέραν
δύναμιν.

Ὁ ἄνθρωπος, μή γνωρίζων τί εἶναι ψυχή καί τί εἶναι
πνεῦμα, καί πῶς τά δύο ταῦτα συνταυτίζονται ὡς ἀδιαί-
ρετα, ἀκολουθεῖ τήν φώτισιν τῆς πνευματικῆς του δυνάμε-
ως, ἐξευτελίζων τήν τῆς ψυχῆς του, εἰς βάρος τῆς ὄντοτη-
τός του.

Μακάριοι ὅσοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων πρῶτοι θά ἴδουν τό
φῶς τῆς Ἐπουρανίου φωτίσεως, διά νά διακρίνουν τάς
ἀύλους δυνάμεις, πού ἐντός αὐτῶν ἀδιάκοπα μάχονται
πρὸς ἀνύψωσιν ἢ καταρράκωσιν τοῦ «εἶναι» των.

Ἡ ψυχή, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι ἀθάνατος, ὡς
καί ὁ Δημιουργός αὐτῆς. Ὡσαύτως καί τό πνεῦμα, διότι
τοῦτο εἶναι δῶρον τῆς Θεότητος πρὸς τήν ὄντοτητα.

Ὁ Κύριος οὐδένα ἐξαναγκάζει νά ἀκολουθήσῃ αὐτόν
ἢ ἐκείνον τόν δρόμον, ὅστις τόν ἔλκει. Ἀλλά παράλληλα
ἔδωσεν εἰς τό πνεῦμα τήν λογικήν τοῦ ὀρθοῦ, διά νά δια-

κρίνη, καί οὐχί τήν λογικήν τοῦ μή ὀρθοῦ, διά νά καταπατᾷ.

Ἡ ὄντοτης εἶναι φανός εἰς τήν Δημιουργίαν. Ὅσον καθαρότερον εἶναι τό καύσιμον, τόσον περισσότερον τό φῶς λάμπει καί φωτίζει εἰς τό σκότος. Φροντίσατε νά προμηθευθῆτε καύσιμα ἀγνά, διά νά μή δίδετε δυσσομίαν καί πενιχρόν φῶς, τό λεγόμενον φῶς τοῦ σκοτους.

Ἴσως εἷς ἐκ τῶν ἀκροατῶν μας μοί εἶπη: «Ἀδελφέ, πόθεν δύναμαι νά προμηθευθῶ ἀγνόν καύσιμον;»

Τοῦ ἀπαντῶ: Φίλε, ἐάν ἡ ἀποθήκη τῆς συντηρήσεως τοῦ ὑλικοῦ καυσίμου εἶναι καθαρά, μή στενοχωρεῖσαι· τό ὑλικόν θά μεταβληθῆ εἰς ἀγνόν δυναμικόν φῶς.

Τό πᾶν εἰς τήν ὄντοτητα εἶναι τό ἀγνόν πνεῦμα. Αὐτό ἐξουσιάζει τά ἀγαθά καί καλά ἔργα, πρὸς ἀνύψωσιν οὐχί μόνον τῆς ὄντοτητός του, ἀλλά καί τῶν ἄλλων ὄντοτήτων.

Ἐκεῖνοι οἵτινες φροντίζουν διά τήν καλλιέργειαν τῆς ψυχῆς των, δηλαδή νά ἐξουσιάζῃ αὐτή τό πνεῦμα, εἶναι ἄξιοι τοῦ ἀπλοῦ πολίτου. Ἐνῶ ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι φροντίζουν διά τούς ἀδελφούς αὐτῶν, εἶναι ἄξιοι νά διοικοῦν, ὡς πνεύματα ἀνώτερα, χρηστά καί εὐγενικά.

Διά τοῦτο εἰς πολλάς περιοχάς τοῦ κόσμου σας ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού ζοῦν λιτότατα, εὐσεβέστατα, πού σώζουν τήν ψυχὴν των, ἀλλά δέν ἔχουν δυναμικόν ψυχικόν σθένος ἀνωτέρας ὄντοτητος. Διαιτί;

Διότι τό νά θέλῃς νά σωθῆς σύ καί μόνον, εἶναι τοῦτο κατά πολύ ὑποδεέστερον ἀπό τοῦ νά εὐρίσκεισαι ἐντός τῆς κοινωνίας μέ χιλίους πειρασμούς (ἔστω καί ἐάν εἰς μίαν ἢ δύο περιπτώσεις σέ εἴλκυσαν), καί νά ἐργάζεσαι ὑπέρ τῶν πολλῶν, νά σώσης αὐτούς.

Δέν ὑπαινίσσομαι μόνον τούς σοφούς, ἀλλά πτωχοῦς τῶν Ἰνδιῶν ἀνθρώπους, ἀλλά καί τούς Χριστιανούς, οἵτινες ἀποχωροῦν ἀπό τά κόσμια, φοβούμενοι μή παραπέσουν εἰς ἁμαρτίαν. Ἄρα, οὗτοι δέν ἔχουν ἐμπιστοσύνην εἰς τόν ἴδιον τόν ἑαυτὸν των. Καί θά ἔχουν εἰς τήν Θεότη-

τα, πού άγνοοϋν Αϋτήν καί τήν φαντάζονται ώς ή φαντασία είκονίζει τό είδωλον;

Ο Κύριος είπεν: «Οϋδείς άναμάρτητος».

Η άμαρτία δέν είναι πράξις σταθερά, αλλά έλαστική. Έστω καί μέ έλάχιστα άμαρτήματα, όταν τό μητρών σου είναι υπέρ τής όντότητός σου, δύνασαι νά φθάσης άνωτέρας βαθμίδας εις τό Βασίλειον του Οϋρανοϋ, παρ' ότι οι άποφεύγοντες τās άμαρτίας καί τās καλās πράξεις.

Διϋλίσατε τό φώς του πνεύματος (έάν έχετε τοιοϋτον), διά νά αποκτήσετε λαμπράς ακτίνας τής Θείας Φωτίσεως.

Η Άλήθεια είναι τό λαμπρότερον Φώς!

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ:

Άγνόν Φώς, ίσον Άλήθεια.

Άλήθεια, ίσον Θεός.

Άρα, τό Άγνόν Φώς είναι Θεότης.

Όταν λοιπόν απομακρύνεσθε από τό Άγνόν Φώς, σημαίνει ότι απομακρύνεσθε από τόν Θεόν.

Καί όταν εύρίσκεσθε μακράν του Θεοϋ, από ποιον ζητείτε σωτηρίαν;

Μήπως από τόν Άνεμον του Κυρίου;

Οϋτος θά σās παρασύρη εις τόν κρημόν τής Άβύσσου. Καί από εκεί ποιος θά σās ανασύρη, όταν χάσετε τόν φάρον τής Άληθείας;

Πόσον άνόητοι καί μωροί είναι, όσοι εκ των ανθρώπων περιπίπτουν εις τό μέγα σφάλμα νά άγνοήσουν τήν Δύναμιν τής Δημιουργίας Πάντων!

Η Δημιουργία, μεταξύ τόσων άλλων, έδημιούργησε τόν άνθρωπον μέ όφθαλμούς καί έγκέφαλον, διά νά δοξάζη τόν Άναρχον. Καί οϋτος φαντάζεται τήν Δύναμιν ταύτην τυφλήν;

Πράγματι, ό λαλών τοιαϋτα είναι τυφλός τῷ πνεύματι καί άνάξιός νά κληθῆ υίός του Μεγάλου Πατρος.

Ο καταργών τήν Θεότητα, διά νά εύρη Αϋτήν έντός

τῶν ἀνθρώπων, ἢ ἐμωράνθη ἢ ζητεῖ τὴν ἐκμηδένισιν τοῦ ἑαυτοῦ του ἐντός τοῦ πελάγους τῶν ἀνομιῶν.

Ἄς ἀποδεξοῦν οἱ κύριοι μέ τό λαμπρόν πνεῦμα, τί ὑπάρχει πέραν τοῦ φθαροῦ Κόσμου των, καί τότε θά ὁμιλήσωμεν καταλλήλως.

Εἰς τά πλησιέστερα ἄστρα δέν ἠδυνήθησαν νά ὑπάγουν. Καί ὁμιλοῦν περί τοῦ Σύμπαντος;

Τί γνωρίζει τό εὐτελές ἀνθρώπινον πνεῦμα, περισσότερα μιᾶς μικρᾶς ἀκτίνος, ὅπου κινεῖται καί ζῆ, ὡς ὅλα τά ἐν τῇ φύσει ζῶα;

Γνωρίζει, ὅτι εἶναι ὁ κυρίαρχος τοῦ Κόσμου τούτου. Καί ποῖος τόν διεβεβαίωσεν ὅτι κυριαρχεῖ, ὅταν δέν εἶναι ἄξιος νά ἀντιμετωπίσῃ τόν θάνατον;

Τόν θάνατον, λέγω, διότι αὐτό εἶναι τό τέλος τῆς δόξης του. Ἄγνοεῖ ὅτι μετά τόν θάνατον ἔχει νά διέλθῃ ἄλλα στάδια, μέχρι τῆς τελειότητος, διά νά εἴπῃ: «ἀναπαύομαι»!

Αἱ καλαὶ πράξεις, ὁδηγός τῆς ὄντοῦτος

Σήμερον ἔχομεν νά ὁμιλήσωμεν ἐπὶ ἄλλου θέματος: Ἐπὶ τῶν καλῶν πράξεων.

Τί εἶναι καλαὶ πράξεις;

Καλὴ πράξις λέγεται, ὅταν βοηθῆς ἓνα συνάνθρωπόν σου. Ὅταν ἀποφεύγῃς κάθε εἶδους τυραννίαν ἐπὶ τῆς ὄντοῦτος τῶν ἄλλων καὶ ἐνεργῆς διὰ τοῦ καλοῦ πνεύματος καὶ τῶν καλῶν πράξεων, ἀναζωογονώντας τὴν ὑπαρξιν τοῦ δυστυχοῦντος.

Ἐπιμένομεν, ὅπως ὁ ἄνθρωπος ἐνεργῆ πάντα διὰ τῶν καλῶν πράξεων, διότι ὅταν εὗρεθῇ ὡς ὄντοῦτος εἰς τὰ Βασίλεια τοῦ Οὐρανοῦ, τότε δέν θά ἔχη τὴν εὐκαιρίαν νά πράττῃ τό καλόν, διότι ὅλοι εἶναι πνεύματα καὶ δέν ἔχουν ἀνάγκην βοηθείας, παρά μόνον ἀπό τόν Κύριον, Ὅστις ἀνυψώνει αὐτούς κατά βαθμίδας.

Πολλοὶ ψυχαὶ μετανοοῦν, διότι δέν ἔχουν πλέον τὴν λαμπράν εὐκαιρίαν, τὴν ἐπὶ τῆς Γῆς τῶν παρουσιασθεῖσαν, νά πράξουν ὅ,τι δέν ἔπραξαν. Εἶναι, ὅμως, πλέον ἀργά. Θά ἀκολουθήσουν τόν αἰώνιον ροῦν τῆς διαπαιδαγωγίσεώς των.

Διατί τότε νά μή ἐπωφεληθῶμεν, ἐφ' ὅσον εὗρισκόμεθα εἰς τόν ὑλικόν κόσμον;

Ποῖος, ὅμως, εἶναι ἐκεῖνος ὅστις θά δώσῃ ἀκρόασιν εἰς τό ἐρώτημά μου; Καὶ ὅμως, ὅταν ἔλθῃ ἐδῶ, θά ζητήσῃ τὴν βοήθειαν τῶν Ἀνωτέρων, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀνώτεροι ὑπάγονται εἰς τὴν ἰδίαν καὶ μοναδικὴν Δύναμιν τοῦ Νόμου, ποῦ ὀνομάζεται Θεός.

«Ἀδελφέ», λέγει εἷς ἐκ τῶν ἀκροατῶν μου, «ἐγὼ ποῦ εὗρισκομαι ἀκόμη εἰς τὴν Γῆν καὶ δέν ἔχω τὰ μέσα νά βοηθῆσω τοὺς συνανθρώπους μου, τί πρέπει νά πράξω διὰ νά εἶμαι ἐντός τοῦ Νόμου τοῦ Κυρίου;»

Τοῦ ἀπαντῶ: Ἀγαπητέ μου, μόνον ἡ διάθεσίς σου νά

κάμης κάτι τό καλόν, ἀρκεῖ. Μόλις ὅμως σοῦ παρουσιασθῆ ἡ εὐκαιρία, μή λησμονεῖς τό ἐρώτημά σου, διότι μέ τάς καλὰς μόνον πράξεις ἡ ὄντοτός σου ὁδηγεῖται εἰς τόν δρόμον τοῦ Κυρίου.

Πολλοί ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀγνοοῦν τήν Ἀλήθειαν καί δοξάζουν θεούς ἀνυπάρχτους. Καί ὅμως, ἡ καλωσύνη των εἶναι τοιαύτης φύσεως, ὥστε νά ἀνυψοῦνται πρὸς τήν πραγματικὴν Θεότητα καί νά χαίρωνται τά Οὐράνια ἀγαθά, πού Αὕτη δωρίζει πρὸς αὐτούς.

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν μας τούς ἀλλοθρήσκους, οἱ Χριστιανοί τί πράττουν; Μόνον κατ' ὄνομα εἶναι Χριστιανοί;

Ὁ πραγματικὸς Χριστιανὸς ὀφείλει νά εἶναι χρηστός εἰς τά ἥθη καί χρήσιμος εἰς πάντας τούς συνανθρώπους του.

Πόσοι σήμερον ὑπάρχουν τοιοῦτοι;

Ἐλάχιστοι.

Διατί;

Διότι ἔχασαν τόν φωτισμόν των καί περιπλανῶνται εἰς τό σκότος τῆς ἀμαθείας, παρ' ὅτι νομίζουν τούς ἑαυτούς των φωτισμένους.

Ὁ σοφός, μέ ὅλην του τήν γνῶσιν, εἶναι ἐδῶ, εἰς τούς Οὐρανοὺς, ὁ ἀσοφώτερος πάντων.

Διατί;

Διότι τοῦ ἔλειπε τό Θεῖον Φῶς.

Τό Θεῖον Φῶς εἶναι πηγὴ ἀνεξάντλητος εἰς γνώσεις καί καλωσύνην. Μακάριοι ὅσοι ἔτυχον (ὄχι τυχαίως) νά ἔχουν τήν εὐνοίαν αὐτήν.

Τό Θεῖον Φῶς ἀνυψώνει τήν ὄντοτητα πνευματικῶς. Αὐτό, λοιπόν, ἐπιδιώκομεν. Νά ἀνυψώσωμεν τόν ἄνθρωπον πνευματικῶς.

Μεγάλῃ ἡ νίκη τοῦ πνεύματος. Ἀπό αὐτήν ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία τῶν ἀνθρώπων. Καί ὅμως, ὑπάρχουν πολλοί οἱ ὅποιοι νομίζουν ὅτι τό πνεῦμα εἶναι ὕλη. Πόσον οἰκτρῶς ἀπατῶνται, δέν τό γνωρίζουν. Διὰ τοῦτο περιπίπτουν εἰς σφάλματα θανάσιμα.

Πῶς θά σώσωμεν τό πνεῦμα; Ἴδού πῶς: Διά τῶν καλῶν μας πράξεων. Διότι ἡ ἐνέργεια αὕτη ἐξομαλύνει τήν κακήν σκέψιν καί ἰσοσταθμίζει τό πνεῦμα μέ τήν ψυχήν, καί οὕτω ὁδηγεῖται ἡ ὄντοτης πρός τά ἄνω.

Ὁ κόσμος σας ἀντί νά προοδεύη, ὀπισθοδρομεῖ εἰς τά κυριώτερα αὐτά ζητήματα, πού ἀφοροῦν τήν ἰδίαν αὐτοῦ ὄντοτητα.

Ὅλοι ἀγαποῦν καί θέλουν τόν ἥλιον. Πρῶτα, ὅμως, ἀπ' ὅλα πρέπει νά γνωρίζουν διατί τόν θέλουν. Ἀκριβῶς διά τόν ἴδιον λόγον πρέπει νά θέλουν καί τόν Ἥλιον τῆς Ἀληθείας.

Ὁ Ἥλιος τῆς Ἀληθείας δέν θερμαίνει μόνον τό σῶμα, ἀλλά καί τήν ψυχήν καί ἀπαλλάσσει τό πνεῦμα ἀπό τοῦ νά κρυώνῃ. Καί ὅταν τό πνεῦμα θερμαίνεται ἀπό τās ἀκτῖνας τοῦ Ἥλιου τῆς Ἀληθείας, λαμβάνει λάμπιν τοῦ Θεοῦ Φωτός. Ἴδού, ἀγαπητοί ἀδελφοί, διατί ἐπιμένω εἰς τήν φώτισιν τοῦ πνεύματος.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ:

Ἐπάρχουν σκέψεις καλαί καί σκέψεις κακαί. Ποῖαι εἶναι αἱ καλαί καί ποῖαι εἶναι αἱ κακαί;

Καλή σκέψις εἶναι κάτι πού δυνάμεθα νά ἐφαρμόσωμεν πρός ὄφελος τῆς Ἀνθρωπότητος. Καί κακαί, ὅσαι ἐφαρμοζόμεναι εἶναι διά νά καταστρέψουν αὐτήν.

Αἱ ἀπόψεις μερικῶν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ὅλο καί πολλαπλασιάζονται καί ἐντός ὀλίγου δέν θά ὑπάρχει χῶρος πρός συντήρησιν αὐτῶν, εἶναι κακή σκέψις, διότι ὁ Θεός ὅλα τά ἔχει προνοήσει.

Τό ὅτι ἡ Κιτρίνη φυλή ἔχει σκοπόν νά κατακτήσῃ ὅλον τόν Κόσμον, εἶναι μία ἄλλη κακή σκέψις.

Ποῖοι εἶναι, ὅμως, ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι δημιουργοῦν αὐτάς τās σκέψεις, διά νά φανατίσουν ἄλλους ἀφελεῖς καί νά ξεσηκώσουν τήν ἀνθρωπότητα ἐναντίον τῶν ἀδελφῶν των;

Εἶναι οἱ πολεμοχαρεῖς, διότι οὗτοι ὡς λύκοι χαίρονται εἰς τὰς θυέλλας. Δέν γνωρίζουν οἱ ἀτυχεῖς αὐτοί, ποιά θυέλλα τοὺς ἀναμένει ἀπὸ τὴν Θεότητα.

Ὅσον, λοιπόν, ἀπομακρυνόμεθα τῆς Θεότητος, τόσον τὸ πνεῦμα μας σκοτιῆται καὶ δέν δυνάμεθα νά προΐδωμεν τὰς συμφοράς, αἵτινες πρῶτον ἡμᾶς τοὺς ἰδίους θά θίξουν.

Κακὴ σκέψις, ἴσον κακὴ ὄντοτης.

Κακὴ ὄντοτης, ἴσον κακὸν πνεῦμα.

Ἡ κακὴ, λοιπόν, σκέψις εἶναι σκέψις κακοῦ πνεύματος. Καὶ ὡς τοιοῦτον, νά ἀναμένῃ τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν ἀπὸ τὴν Θεότητα.

Ἐξίσωσις καλῆς σκέψεως καὶ κακῆς, εἶναι μεταστροφή τοῦ πνεύματος. Καὶ ὅταν, ἀδελφέ, μεταστρέφεται τὸ πνεῦμα, ἀπὸ τὸ κακὸν μεταβάλλεται εἰς καλόν, τῇ θεῖα ἐπεμβάσει. Ἐξίσωσις, ἐδῶ, σημαίνει ἰσοστάθμισιν.

Ὁμιλήσαμεν διὰ τὴν σκέψιν. Ἴδού διατί ὁ Κύριος εἶπεν: «οὔτε νά διανοῆσθε», διότι τὸ νά σκέπτεται κανεὶς τὸ καλόν, δέν ἔπεται ὅτι πράττει αὐτό. Τὸ νά σκέπτεσαι ὁμως τὸ κακόν, διόλου ἀπίθανον νά πράξῃς τοῦτο, διότι εἰς τὸν Κόσμον τοῦτον ὑπερτερεῖ τὸ κακόν. Διὰ τοῦτο καὶ Ἡμεῖς μαχόμεθα ὑπὲρ τῆς ἰσοσταθμίσεως τῶν πάντων.

Τά δῶρα τοῦ Θεοῦ διά πάντα

Ἡ σημερινή μας ὁμιλία εἶναι: «Τά δῶρα τοῦ Θεοῦ διά πάντα».

Δηλαδή, ὁ ἄνθρωπος γεννᾶται γυμνός. Εἶναι ξένος εἰς τήν Γῆν, τήν ὁποίαν διά πρώτην φοράν ἐπισκέπτεται ὡς νέα ὄντοτης. Καί τό πρώτον δῶρον τοῦ Θεοῦ εἶναι εἰς αὐτόν οἱ γονεῖς του. Αὐτοί θά ἀναλάβουν νά τό ἀναθρέψουν καί νά τό διδάξουν. Ὡστε ὁ νέος ἄνθρωπος ἐξησφάλισεν τοὺς κηδεμόνας του, οἵτινες δέν εἶναι ἄλλοι ἀπό τοὺς γονεῖς.

Μεγαλώνει ὁ ἄνθρωπος, φωτίζεται (τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπό τήν φώτισιν τοῦ περιβάλλοντός του), καί ὀλίγον κατ' ὀλίγον γίνεται μέλος τῆς κοινωνίας. Τώρα ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἔχει ἀνάγκην πολλῶν φυσικῶν δώρων.

Ἡ φύσις παράγει πολλά εὐχρηστα καί ἄχρηστα πράγματα, τά ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νά διακρίνη καί νά ἐκλέξη.

Ἐάν ὁ νέος μας ἔλαβεν κακὴν φώτισιν, ὅλα τά θέλει ἰδικά του. Ἐάν ἔχη καί οἰκογενειακὴν αἵγλην, ὅλοι θά τόν ἐνισχύσουν εἰς τήν συσώρευσιν τῶν ἀγαθῶν, ἅτινα δέν ἀνήκουν εἰς αὐτόν, ἀλλά εἰς ὅλους τοὺς ἀδελφούς.

Ποῖος, ὅμως, ἐκ τῶν ἰσχυρῶν ἐσκέφθη ποτέ, ἐν τῇ καλοζωίᾳ αὐτοῦ, ὅτι ὑπάρχουν ἀδελφοί πεινῶντες καί διψῶντες; Καί ἂν ἐνθυμήσων εἰς τόν ἐγωιστὴν αὐτόν νέον, ποία συμφορὰ ἔχει καταλάβει τοὺς δυστυχεῖς, οὗτος διά μιᾶς χειρονομίας θά ἀποδιώξῃ τόν τολμοῦντα νά τόν ἐνοχλήσῃ τήν ὥραν τῆς διασκεδάσεως: «Ὑπαγε νά ἀναφέρῃς πάντα ταῦτα εἰς τοὺς διαχειριστάς μου. Ἐγώ, ὡς βλέπεις, δέν ἔχω καιρόν διά νά ἐνδιαφερθῶ μέ ζητήματα τόσον ποταπά. Ὑπάρχουν εἰδικοί, οἱ ὁποῖοι ἔργον των ἔχουν νά ἐνδιαφέρωνται μέ τοιαύτης φύσεως ἔργα».

Καί ὁ ἀνόητος οὗτος ἄνθρωπος λησμονεῖ ὅτι ἔχει νά παραδώσῃ ψυχὴν εἰς τόν Κύριον. Ὁ Κύριος, ὅμως, δέν τιμωρεῖ τόν αὐθάδη, ἀλλά τόν ἀφήνει νά νέμεται τὰ ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ, μὴ τυχόν καί ἐν τῷ μεταξύ μετανοήσῃ διὰ τὴν κακὴν του συμπεριφορὰν πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς του.

Καί πολλάκις, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ὁ Κύριος ἐδικαιώθη. Ὀλίγοι ἀλλὰ θετικοὶ χαρακτήρες ἀντελήφθησαν τὸ μάταιον τοῦ Κόσμου τούτου, καί ἐζήτησαν ἀπὸ τὴν ἰδίαν των ψυχὴν νά μεταβάλλῃ αὐτοὺς εἰς ἀνθρώπους καλοὺς καί δικαίους.

Ἐπάρχουν, ὅμως, καί οἱ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι εἶναι βυθισμένοι εἰς τὸ σκότος καί δέν ἀφυπνίζονται ἀπὸ τὴν ἡδονὴν τοῦ σώματος καί τῆς πλεονεξίας. Οὗτοι, λοιπόν, θά μακαρισθοῦν ἀπὸ πολλοὺς ἐκ τῶν συνανθρώπων των ὡς εὐτυχεῖς μέχρι τέλους τῆς ζωῆς των. Καί ἀπὸ ἐκεῖ καί πέραν τί θά κάνουν;

Ἐάν ἐπίστευον εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, θά ἔχουν τιμωρίαν ἐπιστροφῆς, κατόπιν βεβαίως μιᾶς περιόδου διδασκαλίας.

Ἐάν ὅμως δέν ἐπίστευον εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, τότε θά εὗρεθοῦν εἰς τὸ ἀδιέξοδον τοῦ Ἑρέβους καί θά παραμένουν ἐκεῖ, χωρὶς νά γνωρίζουν πότε καί ἐάν ποτέ θά συγχωρεθοῦν. Τότε τὸ βάρος τῆς συνειδήσεώς των θά εἶναι τόσον, ὥστε νά μὴ δύνανται νά ἀνθέξουν. Καί ὅμως, θά παραμένουν μέ αὐτὴν τὴν ιδέαν τοῦ βάρους.

Ὁ Θεὸς ἔσπειρεν εἰς τόν Κόσμον τόν ὑλικόν πολλὰ ἀγαθὰ δι' ὅλους, καί οὐχί νά τὰ καρποῦνται ὀλίγοι εἰς βάρος τῶν πολλῶν.

Διατί ἡ πείνα νά μαστιῖξῃ λαοὺς πού τοὺς ἐλλεῖπει ὁ σῖτος καί ἄλλοι λαοὶ νά καταστρέφουν τὰ ὑπέρογκα ποσὰ τοῦ σίτου; Δέν εἶναι τοῦτο δεῖγμα τῆς κακίας τῶν κερδοσκόπων;

Ἄρα, οὐδεὶς δύναται νά ἀποθάνῃ ἐκ πείνης. Ὅλα τὰ ἀγαθὰ ὑπάρχουν. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἐκεῖνοι πού ζητοῦν

τόν θάνατον τῶν συνανθρώπων των διά νά εὐημεροῦν.
Ὅλοι οὗτοι ἔχουν τήν φώτισιν τοῦ σκοτους καί θά δώ-
σουν λόγον εἰς τόν Κύριον, εἴτε πιστεύουν εἰς Αὐτόν εἴτε
δέν πιστεύουν.

Τά ἀγαθά τοῦ Κόσμου εἶναι διά πάντα!

Ὁ ἀσεβής, σκοτεινόν πνεῦμα

Σήμερον ἔχομεν τό θέμα: «Ὁ ἀσεβής, σκοτεινόν πνεῦμα».

Πῶς ὁ ἀσεβής εἶναι σκοτεινόν πνεῦμα, ἀφοῦ ὀμιλεῖ, βαδίζει καί παρασύρει πολλούς μέ τήν ἐπιχειρηματικότητά του πρὸς αὐτόν;

Ἀπλούστατα: Τό κακόν πνεῦμα ἔχει ἔλξιν ἐπὶ τῶν γηίνων. Ἐλκει ὡς ὁ μαγνήτης τήν βελόνην καί εἶναι δύσκολον νά ἀποχωρήσῃ κανεὶς δι' ἀπλοῦ φυσήματος τήν βελόνην ἀπό τόν μαγνήτην.

Ὁ ἀσεβής δέν πιστεύει εἰς τήν Θεότητα καί ἐπομένως δέν ἔχει ἰδανικά. Ὅταν δέν ἔχῃς ὑψηλά καί ὠραία ἰδανικά, τότε δέν εἶσαι τίποτε ἄλλο, ἀπό ἓνα σκοτεινόν πνεῦμα.

Ὅταν εἶσαι ἀσεβής πρὸς τά Θεῖα, εἶσαι ἀσεβής καί πρὸς τοὺς γονεῖς σου· εἶσαι ἀσεβής καί πρὸς κάθε ἄνθρωπον. Δηλαδή, δέν ἔχεις τίποτε τό φωτεινόν ἐντός τῆς ποταπῆς σου ὑπάρξεως.

Ἀπό ἓναν ἀσεβῆ νά ἀναμένετε κάθε εἶδους ἔγκλημα, ποταπότητα, ὕβριν κ.τ.λ. Διότι ὁ ἀσεβής δέν ἔχει φρένον εἰς τό κύλισμα τοῦ κρημνοῦ του. Ἀργά ἢ γρήγορα, θά γίνῃ θῦμα τοῦ ἑαυτοῦ του.

Καί ἐάν μοί εἴπη τίς: «Ἐγώ ὁ ὁποῖος δέν σέβομαι οὐδένα, ἀλλά καί δέν προκαλῶ, διότι ἔχω αὐτήν τήν ἀντίληψιν, ὅτι ὅσον σέβεσαι τόν πλησίον σου, τόσον αὐτός σέ κατατρέχει κρυφίως, διατί τότε νά σέβωμαι αὐτούς, οἱ ὁποῖοι δέν ἀξίζουν τόν σεβασμόν μου;»

Ἀγαπητέ, τοῦ ἀπαντῶ, ἐάν πράττεις τό καλόν διά νά πληρῶνεσαι ἀπό τόν εὐεργετηθέντα, τοῦτο δέν εἶναι καλόν, ἀλλά ὑπολογισμένος σκοπός. Ἐσύ δέν χάνεις τίποτε, ἐάν σέβεσαι τοὺς ἄλλους. Οἱ ἄλλοι, ἐάν δέν ἐνδιαφέρωνται διά τόν σεβασμόν σου πρὸς αὐτούς, αὐτούς ἀφορᾷ

ἡ κακή αὕτη ἀγωγή. Ὅπως πράττεις τό καλόν διά τό καλόν, οὕτω ὀφείλεις νά σέβῃσαι πάντας, διά νά σεβασθῇ ἡ Θεία Πρόνοια τόν πόνον σου καί νά μή περιπέσης εἰς τό ἀδιέξοδον τῆς ἀπογνώσεως. Διότι τότε θά ἁμαρτήσης δίς!

«Ἡ λέξις ἀσεβῆς δέν ἔχει τόσην σημασίαν», θά μοί εἶπη ὁ σημερινός σοφός. «Ὀλίγον ἢ πολύ ἀσεβοῦμεν ὅλοι, εἴτε πρὸς τήν Θεότητα εἴτε πρὸς τόν πλησίον».

Ἐραῖα, τοῦ ἀπαντῶ. Ὁ σπινθήρ, ἐάν περιπέση εἰς τόν ἀχυρῶνα, δέν ἔχει σημασίαν. Ἀλλ' ἐντός ὀλίγου θά ἴδῃς φλόγας, τὰς ὁποίας ἀδύνατον νά σβέσῃς! Εἶδες, καλέ μου ἄνθρωπε (καί ὀνομάζεσαι σοφός), ὅτι περιέπεσες εἰς πλάνην, τήν ὁποίαν οὐδέποτε ἠθέλησες νά παραδεχθῆς; Ἐχάσες τόν ἀχυρῶνα καί ἐκ τῶν ὑστέρων μεταμελεῖσαι, διότι δέν ἐσκέφθης. Τώρα πλέον εἶναι ἀργά. Ὑπαγε νά εἶπῃς εἰς τοὺς συναδέλφους σου, νά μή περιπέσουν εἰς τό ἴδιον σφάλμα, ἵνα ἐξιλεώσης τό ἥμισυ τῆς ἁμαρτίας σου.

Καί ὅταν ἕνας σοφός ἀσεβεῖ, τί ἀναμένετε νά κάμουν οἱ ἄπλοοί, οἵτινες λέγουν: «Ἀφοῦ οὗτος πράττει οὕτω, διατί ἡμεῖς νά μή ἀκολουθήσωμεν αὐτόν, ὡς μικροὶ ὀπαδοὶ τῆς σοφίας του;»

Πόσον κακόν προξενοῦν οἱ φωτισμένοι ἐγκέφαλοι τῶν ἀφωτίστων!

Δυστυχῶς, εἰς τὰς μεγάλας θέσεις, ἱεραρχικάς, πολιτικάς, κοινωνικάς καί δημοτικάς, εὐρίσκονται ἀσεβέστατοι, πού μόνον διά τό ἴδιον αὐτῶν συμφέρον φροντίζουν.

Ἡ ἀσέβεια εἶναι φῶς χωρὶς καύσιμα. Ἀνάπτει, ἐλκύει τοὺς ἀφελεῖς καί σβύνει μέ ἀναθυμιάσεις.

Πῶς ἦναψεν τό φῶς;

Ἀπό οὐσίαν λιπαράν καί στιγμαίαν.

Κακόν, πολύ κακόν, νά εἶσαι ἀσεβῆς. Ὅταν σέβῃσαι τόν πλησίον, βαδίζεις πρὸς τόν δρόμον τοῦ ὀρθοῦ. Καί οὕτω θά σεβασθῆς καί τήν Θεότητα.

Ἀπό τὰ κάτω εἶναι ἡ ἀφετηρία τοῦ σεβασμοῦ. Διότι ἐάν εἶναι μόνον διά τὰ ἄνω, τότε εἶσαι ὑποκριτής. Παί-

ζεις τήν κωμωδίαν τοῦ ἐμπαιγμοῦ πρὸς τοὺς πιστοὺς καὶ εὐσεβεῖς, διὰ νὰ μὴ χάσῃς τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὅποια καρποῦσαι ἀδίκως καὶ παραλόγως.

Μακάριοι οἱ εὐσεβεῖς, διότι αὐτοὶ ἔχουν τήν καρδίαν καθαρὰν. Αὐτοὶ ἔχουν τὸ προσόν νὰ ἐφάπτουν εἰς τὸν ἑαυτὸν των τὰς καλὰς καὶ ὠφελίμους καθοδηγήσεις Μας, τόσον ἀπὸ τὴν Γραφήν ὅσον καὶ ἀπὸ τὰ Κείμενα τῆς Νεωτέρας μας Διδαχῆς.

Ἀσεβής, ἴσον ἀπάνθρωπος.

Ἀπάνθρωπος, ἴσον μηδενιστής.

Μηδενιστής, ἴσον κακοποιὸν στοιχείον. Καὶ τὰ στοιχεῖα ταῦτα δέν ἔχουν θέσιν εἰς τὴν χρηστὴν κοινωνίαν, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς τὸ Ἐπουράνιον Βασίλειον. Ἡ θέσις των εἶναι, ὡς μηδενιστῶν, εἰς τὸ Ἔρεβος, τὸ ὁποῖον δέν ἔχει τέλος.

Ἀσεβής εἶναι πᾶς ὁ μὴ ἀναγνωρίζων τὸν συνάνθρωπόν του ἴσον πρὸς αὐτόν. Ἄρα, ἔχει τὴν ιδέαν ὅτι εἶναι κάτι τὸ ἀνώτερον τοῦ Πλάστου του, τὸν ὁποῖον ἀγνοεῖ.

Θά τὸν ἀναγνωρίσῃ, ὅταν φθάσῃ εἰς τὸ Ἐξεταστήριον καὶ ἐκτυφλωθῇ ἀπὸ τὸ Ὑπέρτατον Φῶς τῆς Ἀληθείας, ὁπότε πλέον εἶναι ἀργά. Μόνος του ὠδηγήθη εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Ἐρέβους!

Ἴδού, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ποῦ ὀδηγεῖ ἡ ἀσέβεια τὸν ἄνθρωπον. Ἐστὲ σεῖς προσεκτικοὶ καὶ ἐπωφεληθεῖτε ἀπὸ τὰς Διδασκαλίας μας, διὰ νὰ εὐγνωμονῆτε τὸν Κύριον, Ὅστις ἐγκαίρως ἔστειλε τὸ Φῶς τῆς Ἀληθείας, ἵνα σᾶς φωτίσῃ.

Ἀνάγκη νά προσηλυτίσωμεν τούς ἀφελεῖς

Ὁ Κόσμος σας διαιρεῖται εἰς πιστούς καί ἀπίστους. Τοῦτο δέν ἔχει σημασίαν ἐκ πρώτης ὄψεως, διότι πολλοί ἐκ τῶν πιστῶν παραμελοῦν τά καθήκοντά των καί πολλοί ἐκ τῶν ἀπίστων δέν παραμελοῦν αὐτά. Οὕτω ἐρχόμεθα εἰς τόν ἴδιον παρονομαστήν.

Ἄρα, μᾶς ἐνδιαφέρει ὁ ἄνθρωπος.

Οἱ περισσότεροί τῶν ἀνθρώπων, παρά τās δοξασίας των, τās θέσεις των εἰς τήν κοινωνίαν καί τήν πνευματικήν των μόρφωσιν, εἶναι ἀφελεῖς. Ὡστε ὑπάρχει ἕνας ἀπέραντος κόσμος, κόσμος ἀφελῶν, τούς ὁποίους πρέπει νά προσηλυτίσετε εἰς τόν ἀνθρωπισμόν. Καί ὁ ἀνθρωπισμός δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, ἀπό τόν κεκαλυμμένον Χριστιανισμόν.

Χριστιανοί ὑπάρχουν πολλοί, ἐπί ὀνόματι. Εἰς τό βάθος εἶναι κάτι ἄλλο ἀπό εἰδωλολάτρας, διότι τρέφουν ἀπεριόριστον ἀγάπην μέ πάθος εἰς τά ἀγαθά τῆς Γῆς καί δέν γνωρίζουν ὅτι αὐτά δέν εἶναι μόνον δι' αὐτούς, ἀλλά δι' ὀλόκληρον τό ἀνθρώπινον γένος. Ἐάν τό ἐγνώριζον, δέν θά ἔκαιον τά ἀγαθά των, πρὸς βλάβην τῶν ἀδελφῶν των, οἵτινες πεινῶντες καί διψῶντες δέν γνωρίζουν πού τήν κεφαλὴν νά κλίνουν.

Οἱ ἀφελεῖς εἶναι οὗτοι πού εὐκόλως παρασύρονται ἀπό τήν μίαν πλευράν εἰς τήν ἄλλην πού δέν ἔχουν τήν σταθερότητα εἰς τήν ζωὴν των. Σήμερον δυστυχοῦν αὖριον εὐημεροῦν καί λησμονοῦν ἀμέσως τήν χθές εἰς τό παρόν, μὴ ἀναλογιζόμενοι τό μέλλον.

Λέγοντας «μέλλον», δέν ἐννοῶ μόνον τήν εἰς τήν Γῆν μελλοντικήν αὐτῶν ζωὴν, ἀλλά τό αἰώνιον, τό ἄγνωστον εἰς αὐτούς μέλλον τῆς Ἐπουρανίου Πολιτείας.

Ἀδελφοί μου ἀφελεῖς, μή περιπλανᾶσθε ἀπό τό φῶς εἰς τό σκότος, διότι θά πάθουν οἱ ὀφθαλμοί σας καί δέν θά δύνασθε ὕστερον νά διακρίνετε τās πράξεις σας, ἀπό τās

ὁποίας ἐξαρτᾶται ἡ θέσις σας ἡ μελλοντική εἰς τόν Οὐρανόν.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πικρά, διότι ἀφυπνίζει τόν ἄνθρωπον ἀπό τόν βαθύν ὕπνον καί τοῦ ἀφαιρεῖ ὅ,τι δέν τοῦ ἀνήκει. Καί ὅμως, αὐτή ὡς ὁδηγός θά σᾶς φωτίσῃ τόν δρόμον πού ὀφείλετε νά ἀκολουθήσετε.

Τό ψεῦδος σᾶς προσφέρει πολλά ἐκ τῶν ἀγαθῶν, τά ὁποῖα δέν εἶναι ἰδικά σας. Καί ὅμως, τά καρποῦσθε καί λέγετε: «Ψυχή μου, εὐφραίνου τά ἀγαθά τοῦ κόσμου». Καί ὅμως ἐκωφάθητε, διότι δέν δύνασθε νά ἀκούσετε τήν φωνήν, τήν ἄγνωστον φωνήν πού κηρύσσει: «Τά ἀγαθά δέν σοῦ ἀνήκουν. Διά τοῦτο δέν θά τά ἀπολαύσῃς, παρά τήν χαράν πού ἠσθάνθης, διότι ὁ Ἄνεμος τοῦ Κυρίου θά σέ ὑποχρεώσῃ νά τά ἐγκαταλείψῃς εἰς χέρσον γῆν».

Διατί, λοιπόν, ἀγαπητοί μου ἀφελεῖς, νά μή χαρῶμεν ὅ,τι δυνάμεθα νά δώσωμεν καί εἰς τούς ἄλλους ἀδελφούς;

Οἱ ἀφελεῖς, ὡς πρόβατον, ὀδηγοῦνται ἀπό πνεῦμα πονηρόν. Ἐλξατε αὐτούς διά τῶν Λόγων Μας καί ὕστερον δώσατέ τους τήν κατάλληλον φώτισιν, διά νά μή μετανοήσουν, ὁπότε θά εἶναι ἀργά δι' αὐτούς νά ἐπανεύρουν τόν ἀπολεσθέντα δρόμον, πού ὁ Κύριος ἐχάραξεν.

Οἱ ἀφελεῖς δέν ἔχουν ἰδικήν των γνώμην· δανεῖζονται αὐτήν, ἀναλόγως τῆς εὐχαριστήσεως πού αἰσθάνονται, νά σφετερίζονται ξένας γνώμας. Ὅταν ὅμως φωτισθοῦν διά τοῦ Φωτός τῆς Ἀληθείας, τότε μόνον θά εἶπουν: «Ποῦ εὐρισκόμεθα; Καί τώρα, πῶς θά δυνηθῶμεν νά ἐπιστρέψωμεν εἰς τόν ὀρθόν καί φωτεινόν δρόμον, πού ὁ Κύριος ἐχάραξεν;»

«Ἴδου πῶς», θά τούς εἶπητε. «Διά τῶν καλῶν σας πράξεων καί τῆς μελέτης τῶν Κειμένων μας, τῶν νέων μας Κειμένων, ἐάν τά παλαιά σᾶς ἐνοχλοῦν. Διότι τά παλαιά τά εὐρίσκετε ὀλίγον τι πεπαλαιωμένα ὡς πρός τήν διατύπωσίν των, ἐνῶ τά νέα θίγουν ἄλλας πτυχάς τῆς ὄντητός σας».

Εἶναι ἀνάγκη, ὅπως οἱ ἀφελεῖς προσηλυτισθοῦν εἰς τὸ Φῶς τῆς Ἀληθείας.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ:

Ἀδελφοί, δέν εἶμαι τὸ ἴδιον πρόσωπον μέ τόν ἱερόν Χρυσόστομον. Ἔρχομαι διὰ νά ἐνισχύσω τόν Λόγον του, ἀπό τῆς πλευρᾶς τῆς Λογικῆς, πού ὁ κόσμος σας δι' αὐτῆς πείθεται.

Ἀφελής σημαίνει ἀνόητος.

Ἀνόητοι ὑπάρχουν πολλοί.

Ὁ ἀνόητος δέν ἔχει καλήν πνευματικὴν λειτουργίαν.

Τότε τί πρέπει νά γίνη;

Νά εὕρωμεν ἡμεῖς τὸ ἐλατήριον πού δέν λειτουργεῖ καλῶς, καί νά τὸ ἀντικαταστήσωμεν, ὡς νά ἦτο συσκευή τις. Ὅπως διορθώνεται ἡ κάθε συσκευή, οὕτω δύνασθε νά διορθώσετε καί τὸ πνευματικόν ἐλαττωματικόν ἐλατήριον.

Ὅταν ἔχετε τὸ θεῖον φῶς, διὰ τοῦ ἡπίου καί γλυκοῦ τόνου τῆς φωνῆς, κάμετε μίαν μικρὰν ἀνάλυσιν καί ὀλίγον κατ' ὀλίγον, διὰ τῆς ὑποδειξιῶς σας, τὸ ἀσθενές μέρος τοῦ πνεύματος ἐνδυναμώνει. Ἴσως ἐσεῖς νά μὴν ἀντελήφθητε τοῦτο. Καί ὅμως, εἶναι ἀποτελεσματικώτατον. Δοκιμάσατε. Ἐάν ἀποτύχετε, μὴ ἀπελπισθῆτε. Σημαίνει ὅτι δέν ἐνεργήσατε ὅπως θά ἔπρεπε. Δευτέρα καί τρίτη δοκιμή, διὰ νά εὑρετε τόν τρόπον τῆς ἐφαρμογῆς, καί τότε θά ἴδητε μέ ποίαν εὐκολίαν θά γίνετε οἱ διορθωταὶ τοῦ πνευματικοῦ ἐλαττωματικοῦ ἐλατηρίου.

Ὅπως οἱ μηχανικοὶ νόμοι λειτουργοῦν, οὕτω λειτουργοῦν εἰς ἀνώτερον πεδῖον δράσεως οἱ νόμοι οἱ πνευματικοί, τοὺς ὁποίους ἀγνοεῖτε τελείως.

Ἀπὸ ἐδῶ θά ἀρχίσωμεν, διὰ νά ἐκπαιδευθῆτε καί σεῖς ὡς ἀπαραίτητοι ὁδηγοὶ τοῦ Λόγου Μας εἰς τοὺς ἀφελεῖς.

**Μεγάλα τὰ δεινά τῆς Ἀνθρωπότητος
λόγω κακῆς φωτίσεως**

Ἐρωτῶ τὸ ἀκροατήριόν μου: Μήπως γνωρίζει ποῖον θέμα θὰ ἀναπτύξω σήμερον;

Λοιπὸν μάλιστα: «Μεγάλα τὰ δεινά τῆς Ἀνθρωπότητος λόγω κακῆς φωτίσεως».

Ὅταν, ἀγαπητοί μου, ὁ ἄνθρωπος χάσῃ τὴν Ἐπουράνιον φώτισίν του, δηλαδή ὅταν δέν πιστεύῃ εἰς Ἡμᾶς καί δέν ἀκολουθεῖ τοὺς Λόγους Μας, τότε, ὡς μικρὰ σχεδία εὐρισκομένη ἐν μέσῳ τοῦ ὠκεανοῦ καί μάλιστα ἡμέραν μεγάλης θυέλλης, δέν θὰ ὑπάρχει δι' αὐτὴν σωτηρία.

Ποῖος εἶπεν, «διατί»;

Θά σοῦ ἐξηγήσω, ἀγαπητέ μου ἀδελφέ: Διότι τὰ κύματα καί ἡ ραγδαία βροχή μετὰ τῶν κεραυνῶν, δέν θὰ ἀφήσουν τὸ κέντρον τῆς ἔλξεώς σας σῶον καί ἀβλαβές. Ἐννόησες;

Οὕτω καί ἡ Ἀνθρωπότης, ὅσον καί μεγάλη νά φαίνεται εἰς τὰ ὄμματά σας, δέν εἶναι παρὰ μία μικρὰ σχεδία ἐν μέσῳ τοῦ ταραγμένου ὠκεανοῦ.

Ὅταν ἡ σχεδία ἐπρόκειτο νά ἀναχωρήσῃ, δέν ἔλαβον ὑπ' ὄψιν των οἱ ἐντός αὐτῆς, τί ἠδύναντο νά πάθουν. Δηλαδή, τὸ ταξειδίον των ἦτο ἀπερίσκεπτον. Ἐάν ἐφωτίζοντο, θὰ ἐλάμβανον ὄλα τὰ μέτρα τῆς προφυλάξεώς των. Δέν θὰ ἀπεμακρύνοντο πρῶτον ἀπὸ τὴν ξηράν. Δεύτερον, διακρίνοντες τὴν θυέλλαν, θὰ ἔσπευδον νά προφυλαχθῶσιν εἰς μικρὸν τινα λιμενίσκον, ἀναμένοντες ὅπως ἀλλάξουν αἱ καιρικάί συνθήκαι.

Καί τώρα ἄς ἔλθω εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἀντιπροσωπεύει τὸ γένος αὐτοῦ.

Διατί, ἄνθρωπε, ἐφ' ὅσον ἔχεις νοῦν καί λογικὴν, δέν ἀκολουθεῖς τὸν Νόμον τῆς λογικῆς σειρᾶς τοῦ λόγου;

Θά σοῦ εἶπω ἐγώ, διατί δέν ἀκολουθεῖς τό ὀρθόν: Διότι ἔλκεσαι ἀπό τό ποθητόν, ἀπό τό πρόσκαιρον, ἀπό τό εὐτελές, ἀπό τό ταπεινόν, πού ὁ ἐγωῖσμός σου δέν παραδέχεται ὡς τοιαῦτα. Καί παρασύρεσαι μέ τά ἐφόδια αὐτά ὡς σχεδιά εἰς τήν ἰδίαν καταστροφήν σου. Λέγω «ἐφόδια», διότι τοιαῦτα τά ἐκλαμβάνεις, ἐνῶ λανθάνεις οἰκτρῶς, διότι δέν ἠθέλησες νά παραδεχθῆς τό ὀρθόν, ἀλλ' οὐχί εὐχάριστον εἰς τήν τέρπιν σου.

Καί τώρα, τί θά γίνη;

Ἐάν πράγματι μετανοήσης καί λειτουργήσῃ ὁ δέκτης εἰς τό φῶς πού ὁ Κύριος εἰς πάντας ἀποστέλλει, τότε μή φοβοῦ! Εἰς τό βαθύ σκότος, ὁ Ἄστηρ τῆς σωτηρίας θά σέ ὀδηγήσῃ εἰς τό λιμάνι τῆς χαρᾶς καί ἀγαλλιάσεως, διά νά δοξάσῃς Ἐκεῖνον, Ὅστις ἐμερίμνησε περί σοῦ.

Ἡ Ἱστορία λέγει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἰς μίαν στιγμὴν ἀδυναμίας του, ἔχασε τό Θεῖον Φῶς, διότι εἴλκυσε αὐτόν τό Μέλαν Φῶς. Καί ἰδοῦ πῶς ἐδημιουργήθη τό προπατορικόν ἁμάρτημα.

Ἐκδιωχθεῖς ὁ ἄνθρωπος ἐκ τοῦ Οὐρανίου Παραδείσου, ἐνεφανίσθη εἰς τήν Γῆν διά νά ἀποπλύνῃ τό ἁμάρτημα αὐτοῦ.

Πῶς θά τό ἀποπλύνῃ;

Ὅταν καλλιεργήσῃ τήν ψυχὴν καί τό πνεῦμα αὐτοῦ εἰς ἴσα μέρη, ἐφ' ὅσον εἶναι κάτοικος τῆς Γῆς, καί μόνος του ἴδῃ τό σωτήριο φῶς. Θέλω νά εἶπω, ὅτι ἐμβαθύνων τό πνεῦμα ὄχι μόνον εἰς βάθος, ἀλλά καί εἰς ὕψος ἰσόσταθμον, τότε ἡ φωτεινὴ Λογικὴ λειτουργεῖ ἀνεμποδίστως καί δύναται νά διδάξῃ τούς συνανθρώπους του δι' εἰκόνων οὐχί βλαβερῶν, ἀλλά ὠφελίμων.

Θά λάβετε ὑπ' ὄψιν σας τόν ὑλικόν Κόσμον, ὅπου ἡ δύναμις του εὐρίσκεται εἰς τὰς εἰκόνας. Διότι δι' αὐτῶν, τῶν πνευματικῶν ὁμῶς (εἰκόνων), ἐνεπαίχθησαν ὑπό τοῦ Πονηροῦ εἰς τούς Οὐρανοὺς. Ἄρα, διά τοῦ ἰδίου μέσου, ἐπὶ καλῶ, ὀφείλετε νά ἐνεργῆτε, κατὰ τήν Βούλησιν τοῦ Κυρίου.

Ὁ κάθε ἄνθρωπος εἶναι καί μία σχεδία, ὅπως αὐτή πού ἀνέφερον. Ὅταν, λοιπόν, δέν ἔχει πηδάλιον καί εἶναι ἕνα ἔρμαιον τοῦ ἀγνώστου ὠκεανοῦ, τί θέλετε νά γίνουν οἱ ἄνθρωποι; Θά συγκρουσθοῦν μεταξύ των καί θά τοὺς θάψῃ ὁ ὠκεανός.

Ἄρα, τά μεγάλα δεινά τῆς Ἀνθρωπότητος δέν ἐξαλείφονται εὐκόλως, διότι οἱ ἄνθρωποι ὑστεροῦν εἰς Φῶς Θεῖον! Ἡ κακή φώτισις ὄλο καί τοὺς ἐμπλέκει εἰς τό ἀδιέξοδον, μέχρι τελείας αὐτῶν καταστροφῆς!

Οἱ φωτισμένοι ἅς ὑψώσουν τὴν φωνήν των. Μὲ ἀπτά παραδείγματα, ἅς δεῖξουν εἰς τόν ἄνθρωπον, ὁποῖος ὁ δρόμος πού ὀφείλει νά ἀκολουθήσῃ. Ἔτσι μόνον τό Φῶς θά εἰσχωρήσῃ καί θά διαλύσῃ τά πυκνά νέφη τῆς ἁμαρτίας, ἀδικίας καί μίσους.

Φωτοδόται τῆς Γῆς, ἠκούσατε τόν Λόγον τοῦ Κυρίου. Ἀκολουθήσατε Αὐτόν κατὰ γράμμα, καί Ἡμεῖς θά ἐνισχύσωμεν τὴν προσπάθειάν σας.

Τό Φῶς νικά!

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ:

Λογική, ἴσον Φῶς.

Λογική, ἴσον Σκότος.

Προσθέτοντας τὰς δύο αὐτάς ἐξισώσεις θά ἔχετε ἰσοπαλίαν.

Τό Φῶς εἶναι ἄνωθεν τῶν κεφαλῶν σας. Τό Σκότος εὐρίσκεται κάτωθεν ὑμῶν.

Τό Φῶς εἰσχωρεῖ ἐντός τοῦ Σκότους, ἕως ὅτου κατακτῆσει αὐτό καί τό ὑποδουλώσει. Ὁ ἀγὼν εἰς αὐτό τό σημεῖον μαίνεται.

Τό Φῶς εἶναι ἀνυπερβλήτον. Ἀλλά αὐτό τό Φῶς εἶναι ὁ Ἄναρχος. Μέρος αὐτοῦ εἶναι ἰσόπαλον μετὰ τοῦ Σκότους.

Ἐκ τῆς μάχης, ἣ ὁποία διαρκεῖ ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς Γῆς καί θά διαρκέσει μέχρι τελείας ἐξουδετερώσεως τοῦ Σκότους, τό Οὐράνιον Φῶς ὄλον καί

πλησιάζει πρὸς τὴν Γῆν σας, ἀπωθώντας τὸ Σκότος.

Ἡ πίσις εἶναι τεραστία τοῦ Φωτός. Τοῦτο καὶ σεῖς ἔχετε διακρίνει μέ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου. Φαντάζεσθε τώρα, ὅταν πρόκειται περὶ Πνευματικοῦ Φωτός.

Καλοῦμεν «κέντρον ἔλξεως» τὸν ἄνθρωπον, διότι οὗτος ἔλκει τὸ καλόν ἢ τὸ κακόν, καὶ οὐχὶ αἱ τυφλαὶ Δυνάμεις τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλείου.

Αὐτὸ τὸ μικρόν θηρίον εἶναι ὁ ἄνθρωπος, πού ἡ ὄντοτης του ἔχει τοιαύτην δύναμιν, ὥστε νὰ μὴ τὴν γνωρίζῃ. Ἐάν ἐγνωρίζε τίνι τρόπῳ νὰ μεταχειρισθῇ τὴν δύναμίν του αὐτὴν, ἀλλοίμονον εἰς τοὺς συνανθρώπους του.

Πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ φθάσῃ εἰς ἀνωτάτην κλίμακα τῆς Ἐπουρανίου Διοικήσεως, διὰ νὰ γνωρίσῃ τὴν δύναμίν του, ὅποτε καὶ θά θαυματουργῇ, ὡς οὐδεὶς σήμερον εἰς τὸν Κόσμον σας.

Ἐάν τοὺς Λόγους Μας συζητεῖτε, θά εὑρετε ἄγνωστον εἰς ἐσᾶς βάθος καὶ ὕψος. Ὁ εἷς θά εἶπῃ κάτι ὁ ἄλλος θά παρατηρήσῃ κάτι πού ὁ προηγούμενος δέν ἔχει ἀντιληφθῇ. Ὁ συνδυασμός καὶ ἡ πρόσθετος παρατήρησις ἐνός τρίτου, θά ἀνοίξουν νέον ὄριζοντα ὁμιλιῶν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος.

Ὅσον, ἀγαπητοί μου, σκέπτεσθε, τόσον βαθύτερον κατέρχεσθε καὶ συνάμα ἀνέρχεσθε. Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι ἡ λογικὴ σας πρέπει νὰ εἶναι ὀρθή, φωτισμένη ἄνωθεν καὶ οὐχὶ κάτωθεν. Σεῖς, μέ τὴν πίστιν σας, εἴσθε εἰς θέσιν νὰ φωτίζεσθε μόνον Ἄνωθεν.

Τά πεπρωμένα οὐδείς δύναται νά γνωρίζῃ

Ὅπως σᾶς εἶπον, θά ἀναπτύξω τό κεφάλαιον: «Τά πεπρωμένα οὐδείς δύναται νά γνωρίζῃ».

Οὐδείς ἐκ τῶν ἀνθρώπων δύναται νά γνωρίζῃ τί θά συμβῆ αὔριον. Ἡ κάθε στιγμή εἶναι ἄδηλος. Μόνον οἱ προφηται προλέγουν γενικᾶς καταστάσεις, αἱ ὁποῖαι θά συμβοῦν ἴσως ὕστερον ἀπό χιλιάδας αἰῶνων! Διότι τά πάντα δύνανται νά συμβοῦν εἰς τούς αἰῶνας τούς ἅπαντας.

Μήπως γνωρίζετε πόσα ἐκ τῶν λεχθέντων ἐκ στόματος τῶν προφητῶν ἐπηλήθευσαν;

Πόσας φορές, ἐπί τοῦ ἰδίου κεμένου, οἱ ἀνόητοι δέν ἐξήγησαν τήν προφητείαν;

Αἱ προφητεῖαι κατά προσέγγισιν μόνον ἐπαληθεύουν, διότι οὐδείς γνωρίζει τά πεπρωμένα, παρά μόνον ὁ Κύριος. Καί ὅταν ὁ Κύριος ἔχει συμβούλους πού φλυαροῦν, τότε δέν θά ὑπάρχει μυστικόν Ἐπουράνιον.

Οἱ προφηται εἶναι μέσα ἀπλᾶ, διά νά δίδουν εἰκόνας τοῦ Θείου Λόγου, οὐχί ὅμως καί ἀληθεῖς. Οὕτω καί τό μαντεῖον τῶν Δελφῶν ἐξεμεταλλεύετο τούς πάντας, πρὸς ἀπόκτησιν ἰσχύος διά τοῦ χρήματος.

Τώρα, θά μοί εἶπητε: «Πῶς συμβαίνει, ἀδελφέ, νά συνταυτίσθησαν οἱ χρησμοί μέ τά γεγονότα;»

Ἀπαντῶ: Ὅταν, φίλοι μου, δέν ὑπάρχει ὀλίγη ἀγνή λογική εἰς τόν ἐγκέφαλον, ὅλα τά βλέπομεν συνταυτιζόμενα μέ τᾶς ἀνοησίας τῶν ἐκμεταλλευτῶν τῆς θρησκείας. Διότι καί οὗτοι θρησκείαν ἐπρέσβευον.

Μή ἀπατάσθε. Οὐδείς εἶναι εἰς θέσιν νά γνωρίζῃ τά πεπρωμένα, παρά μόνον ὁ Δημιουργός, ὅστις εὐρίσκεται ἐντός τῆς οὐσίας τῶν πάντων, ὥστε νά μή Τοῦ διαφεύγῃ ἡ ἐλαχίστη ἀλλαγῆ, κίνησις, σκέψις, τά πάντα!

Οἱ ἐρμηνευταί τῶν προφητῶν ἔδωσαν ἐρμηνείας, τᾶς ὁποίας τό ὑποσυνειδητόν των μετέδωσεν εἰς αὐτούς. Δι-

ὅτι τοῦτο δέν λανθάνει διά τά ὄσα ἤδη ἔχουν παρελθεῖ. Τά μέλλοντα, ποῖος εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις θά ἰσχυριοθῆ ὅτι τά γνωρίζει;

Θά σᾶς εἶπω ἐγώ: Μόνον τό Πονηρόν Πνεῦμα, τό ὁποῖον καί παρασύρει τόν ἀφελῆ εἰς τήν ἄβυσσον τοῦ Ἑρέβους, πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς ἑαυτοῦ νίκης.

Πεπρωμένα ὅταν λέγωμεν, δέν σημαίνει ὅτι πρέπει νά ἀδρανῶμεν, διότι ὄλα ἤδη εἶναι ἀποφασισμένα ἀπό τήν Ἀνωτάτην Ἀρχήν. Ὅχι!

Ἡ Ἀνωτάτη Ἀρχή ἀπεφάσισε νά ταπεινώσῃ τόν Ἄλφα. Ταπεινούμενος ὁ Ἄλφα, ἀλλάζει τακτικήν καί λογικεύεται, ὅποτε ἡ Θεία Ἀρχή ἀνυψώνει αὐτόν, δι' ἀμοιβήν τῆς ταπεινοφροσύνης του. Ἄρα, ἐάν ἀπό τήν πρώτην ταπεινωσιν ἐξήτει τήν ἀπώλειάν του, ἡ ὁποία τόν συντρόφευε, τό πεπρωμένον του ἦτο νά χαθῆ. Καί ὁμως δέν ἐχάθη, ὡς ἠλπίζον οἱ βλέποντες μέ κλειστούς ὀφθαλμούς, καί ἐσώθη λόγω πνευματικῆς ἀλλαγῆς, χωρίς νά εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι καί πάλιν αὐτό ἦτο τό πεπρωμένον του.

Θέλω νά εἶπω, ὅτι πεπρωμένον δέν ὑπάρχει δι' ἐσᾶς, ἀκριβῶς διότι δέν γνωρίζετε ποῖον εἶναι. Ἀλλά μόνον ὁ Κύριος, ὅστις καταγράφει τό πεπρωμένον τοῦ κάθε δημιουργήματός Του.

Τά πεπρωμένα ἑνός Ἔθνους, μήπως τά γνωρίζετε; Ἄλλοτε τό Ἔθνος αὐτό ἀνέρχεται καί ἄλλοτε κατέρχεται. Ἰδού, διατί ἐπιμένω εἰς τό ὅτι δέν εἶναι δυνατόν νά γνωρίζετε τά πεπρωμένα.

Ἐπάρχουν λέξεις πομπώδεις, ἐλκυστικαί, πού σκοτίζουν τό πνεῦμα, ὅταν αὐτό δέν εἶναι ἰσχυρόν εἰς βάθος καί εἰς ὕψος. Καί πείθονται μέ τὰς λέξεις, ἀσκοῦντες ἐπιρροήν ἐπί τῶν συνανθρώπων των, διά νά ἀλλάξῃ μία κατάσταση.

Τοιαῦται λέξεις εἶναι: «Ἐλευθερία», «Ἰσότης», «Ἀδελφότης». Εἰς τήν βαθεῖαν ἔννοιάν των τελείως κεναί, διότι ἀπό καταβολῆς Κόσμου, οὐδεὶς πνευματικῶς ὑπῆρξεν ἴσος πρὸς ἴσον. Ἐλευθερία πέραν τοῦ μέτρου, εἶναι δέσμευσις

ἄνευ μέτρου. Ἀδελφότης χωρίς φώτισιν, δέν ὑφίσταται. Ἄρα αἱ λέξεις αὗται ἔχουν δύναμιν ὑλικήν. Διά τοῦτο ὁ κόσμος τῆς ἀμαθείας ἐπηρεάζεται ἀπό αὐτάς.

Εἷς ὁ Θεός, Ὅστις κρατεῖ εἰς χεῖρας Του μικρόν τι κυτίον, ἐντός τοῦ ὁποίου φυλάσσει μετὰ μεγάλης ἐπιμέλειας τὰ πεπρωμένα τοῦ ἀνθρώπου.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ:

Ἐλευθερία σύν Ἰσότης σύν Ἀδελφότης, ἴσον Ὀντότης τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

Ἄρα, ἐφ' ὅσον δέν δύνασθε νά εἶσθε Γήϊνοι καί συνάμα Πνευματικοί, αἱ λέξεις αὐταί εἶναι δολώματα τοῦ Πονηροῦ Πνεύματος, τό ὁποῖον σᾶς ὑπόσχεται νά γίνετε ἴσοι πρός τήν Θεότητα. Καί ὅσοι πιστεύουν εἰς αὐτάς, ἀκολουθοῦν καί συντριβονται, πρός χαράν καί ἱκανοποίησιν τοῦ Πονηροῦ.

Πεπρωμένον, ἴσον μηδέν.

Δύνασθε νά ἐξάγετε ἐκ τοῦ μηδενός τόν ἀριθμόν τῆς ἀρεσκείας σας;

Ὅχι. Ἄρα, μή ἀσχολεῖσθε μέ αὐτό.

Εἷς ὁ Θεός. Δηλαδή μονάς. Σύν τό μηδέν τοῦ πεπρωμένου, ἴσον ἕν. Ἄρα τό πεπρωμένον ἐνέχεται εἰς τόν Θεόν.

Εἰς τόν Θεόν δέν ὑπάρχει θέσις καί ἀντίθεσις.

Εἰς τόν Πνευματικόν Κόσμον ὑπάρχει θέσις καί ἀντίθεσις πνευματική.

Καί εἰς τόν Γήϊνον Κόσμον ὑπάρχει γνῶσις καί ἀγνοσία.

Προσθέσατε τό ὄλον, διά νά ἐννοήσετε ποία εἶναι ἡ Ἀρχή, ποία ἡ Ἀπόφασις καί ποῖον τό Τέλος.

Θεός, Ἐπουράνιον Βασιλεῖον, καί Ἐργαστήριον ἐκλεπτύνσεως τῆς ὄντοτης.

Ἄρα, ἀπό τοῦ νά ἐκλεπυνθῆ ἡ ὄντοτης εἰς τόν Γήϊνον Κόσμον, μέχρι τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλείου, ὑπάρχει διάστημα χρόνου Χ. Καί ἀπό ἐκεῖ, διά νά πλησιάζῃ μέχρις ἑνός σημείου ἀκαθορίστου τόν Θεόν, ὑπάρχει διάστημα

χρόνου Ψ. Καί ἐφ' ὅσον ἀντιλαμβάνεσθε, ὅτι ὁ Θεός δέν ὑποπίπτει εἰς τὰ ὄμματα τῶν Ἐπουρανίων Ἀρχηγῶν, ὡς Ἄπειρος Δύναμις Ἀπάντων, πῶς σεῖς οἱ μικροσκοπικοί, οἱ ἀδιόρατοι, κρίνετε τὰ τοῦ Θεοῦ;

Δέν εἴσθε μωροί; Διότι μόνον ἓνας μωρός θά ἔλεγεν τοιοῦτον τι.

Ἔχετε ἔλλειψιν θείου ὕλικου καυσίμου, διά νά ἀποκτήσετε φῶς ἀληθινόν καί οὐχί παραπλανητικόν.

Ὁ Θεός, ἀδελφοί μου, δέν ἀναλύεται. Θέλετε νά Τόν ἐγγίσετε; Ἐγγίσατε τήν ψυχήν σας, διότι εἶναι δύναμις Αὐτοῦ. Δύναμις κινητήριος οὐχί πνευματική. Καί ὅταν Τόν ἐγγίσετε, τότε ἔλθετε νά μᾶς φωτίσετε. Θά ἔχομεν ἀνάγκην ἀπό ὑμᾶς.

Σύντροφος τοῦ ἀνδρός, ἡ γυνή

Τί εἶπομεν ὅτι εἶναι τό σημερινόν κεφάλαιον; Μάλιστα: «Σύντροφος τοῦ ἀνδρός, ἡ γυνή».

Ὅταν ὁ Κύριος ἐδημιούργησε τόν ἄνθρωπον, οὗτος ἦτο ἀνήρ, λέγουν αἱ Γραφαί. Δηλαδή θετική ὄντοτης. Διά νά ὑπάρξῃ καί συνεχίσῃ τόν ροῦν του ὁ ἄνθρωπος, ἔπρεπε νά ὑπάρχῃ καί τό ἕτερον μέρος, τό ἀρνητικόν. Τοῦτο προσέβλεψεν ὁ Κύριος καί ἐδημιούργησε τήν γυναῖκα.

Ὁ μῦθος λέγει, ὅτι οἱ πρωτόπλαστοι εἶχον δύο υἱούς καί ὁ εἷς ἐφόνευσε τόν ἄλλον. Ἐάν μεταξύ αὐτῶν ὑπῆρχεν ἡ γυναῖκα, δέν θά τόν ἐφόνευε.

Θά ἐρωτήσετε: Διατί;

Ἀπλούστατα, μονομερῶς ὁ εἷς πόλος τῆς ἠλεκτρικῆς δυνάμεως δέν δημιουργεῖ, ἐάν δέν ὑπάρχῃ καί ὁ ἕτερος.

Οὕτω καί εἰς τούς ἄνθρώπους, μεταξύ τῶν δύο φύλων δημιουργεῖται πρόοδος. Πρόοδος τεχνική· πρόοδος ἥτις ἀμιλλᾶται ἄλλης προόδου, διά νά φθάσῃτε ἀμιλλώμενοι τά ὕψη τῆς τεχνικῆς. Καλόν αὐτό. Ἀλλά παραλλήλως, ὀφείλετε νά ἀμιλλᾶσθε καί εἰς τήν πρόοδον τήν ἐσωτερικήν.

Ἡ γυνή δέν δύναται ἐκ τῆς φύσεώς της νά εἰσχωρήσῃ εἰς τήν ἐσωτερικήν πρόοδον. Ἐάν ὅμως προσπαθήσῃ, ἀνυψῶναι ἑαυτήν· οὐχί εἰς μέγα ὕψος. Εἰς τόν ἄνδρα εἶναι εὐκολώτερον νά εἰσδύσῃ εἰς τήν ἐσωτερικήν πρόοδον, διότι εἶναι πλασμένος ἀπό τόν Ἄναρχον κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσιν Αὐτοῦ.

Ἡ γυνή, εἰς τήν Δημιουργίαν, εἶναι μέσον. Ὁ ἀνήρ εἶναι μία δύναμις, ὅσον μικρά καί ἐάν εἶναι. Διά τοῦτο μή ἐμπιστεῦσθε εἰς χεῖρας τῶν γυναικῶν ὅτι εἶναι διά τούς ἄνδρας. Ὅχι διότι αὗται δέν εἶναι εἰς θέσιν νά ἀποδώσουν τεχνικῶς, ἀλλά διότι εἶναι εἰς θέσιν νά καταστρέψουν τό ἔργον των, ὡς μή δυνάμεναι νά ἐννοήσουν τό βάθος τοῦ σκοποῦ, δι' ὃν ἐπλάσθησαν.

Ἡ οἰκογένεια εἶναι μία ἀπό τὰς εὐλογίας τοῦ Κυρίου. Συντηρεῖ αὐτὴν μέ τὴν ἔλξιν τῆς ἡ γυνῆ. Ὅταν ὁμως αἱ γνώσεις αὐτῆς σκοτίσουν τὸν ἐγκέφαλόν τῆς, τότε ἡ ἔλξις τῆς στρέφεται πρὸς τὰ ἔξω καὶ ἐπιφέρει τὴν οἰκογενειακὴν καταστροφὴν. Δέν θέλω νά εἶπω, ὅτι οἱ ἄνδρες εἶναι καλύτεροι. Ὅσον δύστροπος καὶ νά εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἡ γυνὴ θέλῃ, κατορθώνει νά ἔλκῃ αὐτὸν εἰς τὸν δρόμον τῆς.

Ὅταν ἡ Πολιτεία ἐνδιαφέρεται νά δώσῃ τὴν πρέπουσαν ἀγωγὴν εἰς τὴν γυναῖκα, τὸ ἔθνος αὐτὸ εἶναι προορισμένον νά ζήσῃ. Ἄλλη εἶναι ἡ ἀγωγή τοῦ ἀνδρός καὶ ἄλλη τῆς γυναίκος. Τοῦτο πρέπει νά τὸ γνωρίζετε.

Ἐχουν καὶ οἱ δύο δικαιώματα, ὡς ἄνθρωποι. Ἀλλὰ ποῖα δικαιώματα; Οὐχὶ τῆς αὐτῆς φύσεως, ὡς λέγουν οἱ σημερινοὶ καταστροφεῖς τοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος.

Ἡ γυναῖκα εἶναι σήμερον ἴση πρὸς τὸν ἄνδρα. Μὲ τὰς θέσεις, τὰ ἀξιώματα καὶ τὴν αἰγλήν πού τῆς δίδουν, δέν κάνουν τίποτε ἄλλο, ἀπὸ τοῦ νά ταπεινῶνουν αὐτὴν καὶ νά τὴν θαυμάζουν διὰ τὰ ὑλικά τῆς κάλλη. Οἱ ἄνδρες οὗτοι εἶναι ὀλίγοι, ἀλλὰ δέν γνωρίζουν πόσον βλάπτουν ὁλόκληρον τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Ἡ γυνὴ χρειάζεται φραγμούς, ἀλλὰ μὲ τρόπον ἀνθρωπινόν καὶ οὐχὶ βάρβαρον. Νά μὴ ἐξηγήτε εἰς αὐτὴν τὸ βάθος, ἀλλὰ τὴν ἐπιφάνειαν, διὰ νά τὴν πείσετε. Τὸ βάθος τὴν πνίγει ἡ ἐπιφάνεια τὴν ἀναζωογονεῖ.

Εἶναι ἀπαραίτητος ὡς ὄντοτης χαμηλῆς ψυχῆς. Πνευματικῶς δύναται νά εἶναι ἀνωτέρα καὶ ἀπὸ πολλοὺς ἄνδρας. Ἀλλ' ἐάν πνευματικῶς παραμένῃ εἰς τὸ ὕψος τῆς ἐπιγείου ζωῆς, νά εἴσθε βέβαιοι, ὅτι θά εἶναι ὀλιγώτερον χρήσιμος εἰς τὴν Ἀνθρωπότητα.

Ἀγαπᾶτε αὐτὴν, ὡς ἀπαραίτητον μέσον δεσμοῦ οἰκογενειακοῦ, κοινωνικοῦ καὶ ἀδελφότητος.

Ἀπὸ τὴν ἄποψιν τοῦ δεσμοῦ τῶν δύο φύλων, δέν κατακρίνομεν οὐδένα, ὅταν εὐρίσκεται ἐντὸς τοῦ μέτρου. Δι-

ὅτι, διὰ ποῖον σκοπὸν ἐδημιουργήθησαν τὰ ἑτερόφυλα; Ἀκριβῶς διὰ τὸν πολλαπλασιασμόν τοῦ γένους των. Εἶδ' ἄλλως δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπανέρχωνται, πρὸς ἐκλέπτυνσιν τῆς ὀντότητός των. Ἄρα ἡ γυνή, ὡς μέσον, εἶναι μοναδικὸν τῆς Δημιουργίας ὄργανον.

Ἐάν καταρρέῃ σήμερον ὁ πολιτισμὸς, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τοὺς ἰθύνοντας τῶν λαῶν, διότι εἶναι τελείως ἀπροετοίμαστοι νὰ κυβερνοῦν κατὰ τρόπον χρηστὸν καὶ ἀγαθόν.

Τὰ σφάλματα ἐντὸς τῆς κοινωνίας πού ζῆτε, εἶναι ἀμφοτέρων. Πρῶτον τοῦ ἀνδρός, καὶ μετὰ τῆς γυναικός. Ὅταν ὁ ἀνδρὸς δὲν γνωρίζει νὰ κυβερνήσῃ τὸν ἑαυτὸν του, πῶς θὰ κυβερνήσῃ καὶ τὸ ἀτίθασον ἕτερον ἡμῶν; Ἴδού διατί ὑπάρχουν τόσαι διαφωνίαι μετὰξὺ τῶν δύο φύλων.

Ὅλα αὐτὰ τὰ κακά, γνωρίζετε πόθεν προέρχονται;

Διότι δὲν ἀσχολεῖσθε μὲ τὴν ἐσωτέραν μόρφωσιν, ποὺ ὀνομάζεται ψυχικὴ. Τὸ θέμα τοῦτο εἶναι μέγα. Καὶ ἐγὼ ἐδίδαξα μικρὰν περικοπὴν τοῦ ὄλου.

Ἄξιος ἀνδρὸς, ἀναξία γυνή.

Ἄξια γυνή, ἄξιος καὶ ὁ ἀνδρὸς.

Μελετήσατε αὐτὰς τὰς δύο γραμμάς εἰς βάθος καὶ εἰς ὕψος.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ:

Ὀντότης σὺν, ἴσον ἀνήρ.

Ὀντότης μείον, ἴσον γυνή.

Προσθέσατε τὰς δύο αὐτὰς ἀνίσους ἐξιιώσεις, καὶ ἔχετε ἐξιῶσιν τῆς ὀντότητος.

Δηλαδή, ὡς μέσον ἡ γυνή ἀνυψοῖ τὸν ἀνδρὰ ὡς ὀντότητα, εἰς ὑψηλότερα ἐπίπεδα τοῦ Ἀπείρου Βασιλείου Μας.

Τὸ θετικὸν εἶναι ἔτομον νὰ δράσῃ, νὰ σπεῖρῃ. Ἀλλὰ ὅταν δὲν ὑπάρχη γῆ, ὁ σπόρος τί θὰ γίνῃ;

Ἄρα, ἡ γῆ εἶναι ἄρνησις, ἀλλὰ καὶ ἔλξις. Ἐλκει τὸν σπόρον, καὶ μετὰ τὸν ἀρνεῖται. Δηλαδή τὸν παραδίδει ἔτομον, καὶ οὕτω καθεξῆς. Διαιωνιζομένη ἡ κατάστασις, συνεχῶς προοδεύουν αἱ ὀντότητες.

Όλοι σας έχετε μίαν άξίαν, ώς δημιουργήματα του Κυρίου. Ποίαν όμως άξίαν, δέν τήν γνωρίζετε.

Όταν λέγω «όλοι σας», έννοώ τά δύο φύλα. Τό έν συμπληροϊ τό δέ, μέ διαφορετικήν όμως ποιότητα. Αύτη όνομάζεται «κατεργασία τής φύσεως, προς παράδοσιν ποιότητος εις τό Βασίλειόν Μας».

Ταῦτα όμως δέν σās ένδιαφέρουν εις τόν έδω Κόσμον σας. Απλώς σās δίδομεν όλίγα τινά του ίδιου μας Κόσμου, διά νά εισέλθετε εις τά νοήματά του.

Όστε αντιλαμβάνεσθε, ότι διά νά ύπάρξη κίνησις, πρέπει νά ύπάρξη ή δράσις και ή αντίδρασις. Η μονομέρεια καταστρέφεται άφ' έαυτής.

Μέ τήν πρέπουσαν άγωγήν, τά δύο φύλα δύνανται νά κατεργασθούν τό ανθρώπινον γένος, προς σωτηρίαν αύτων και οίκτράν ήτταν του Πονηροϋ.

Ὁ ἐγωϊσμός, μάσκα τῆς ψυχῆς

Σήμερον, ἀγαπητοί μου, θά ἀναπτύξω τό θέμα: «Ὁ ἐγωϊσμός, μάσκα τῆς ψυχῆς».

Ὁ πρῶτος ἐχθρός τῆς ἀνθρωπίνου ὀντότητος εἶναι ὁ ἐγωϊσμός. Ὅσον κτυπᾷς τόν ἐγωϊστήν, τόσον χειρότερος γίνεται. Εἶναι, λοιπόν, ὁ ἐγωϊσμός ἡ Λερναία Ὑδρα τῆς Μυθολογίας.

Ἀπό τόν ἐγωϊσμόν βλαστάνουν ὅλα τά ἐπακόλουθα τῆς κακίας. Ὁ ἐγωϊστής εἶναι ἀπληστος καί περιφρονεῖ τούς συνανθρώπους του. Κτυπᾷς τά ἐλαττώματα αὐτά καί ἀμέσως φυτρώνουν ἄλλαι κεφαλαί: τό μῖσος καί ἡ ποταπότης. Κτυπᾷς τό μῖσος καί τήν ποταπότητα: ἀμέσως προστίθενται ἡ συκοφαντία καί ἡ διαβολή. Ἐνῶ ὁ ἐγωϊστής εἶχε φαινομενικῶς δύο ἐλαττώματα, ἀμέσως ἐπολλαπλασιάσθησαν. Καί οὕτω καθεξῆς, ὅλα τά κακά πηγάζουν ἀπό τόν ἐγωϊσμόν.

Διατί σύ, ἀδελφέ, ἀπορεῖς καί ἐξανίστασαι; Λέγεις, ὅτι ὅλοι δέν δύνανται νά εἶναι ἐγωϊσταί.

Καλῶς. Ὁ ἐγωϊσμός, φίλε μου, εἶναι ἔμφυτος εἰς τόν κάθε ἀνθρώπον. Ἐάν ἀνακαλύψης αὐτόν ἐγκαίρως καί τόν συντριψῆς, θά ἀπαλλαγῆς ἀπό αὐτόν. Εἶδ' ἄλλως, πρόσεχε, διότι ὁ μικρός αὐτός φίλος, εἶναι πανίσχυρος ἀνδρούμενος. Καί τότε θά σοῦ εἶναι ἀδύνατον νά ἀποβάλλῃς αὐτόν.

Πολλοί ἐκ τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐγωϊσταί κατά ἓνα περιεργον τρόπον. Κατακρίνουν τούς ἐγωϊστάς, παραδέχονται ὅτι ὁ ἐγωϊσμός εἶναι δένδρον μέ διακλαδώσεις, καί προσποιοῦνται πῶς νά βοηθήσουν τούς συνανθρώπων των νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό τό τέρας τό μυθολογικόν. Καί πράγματι, οἱ ἀνθρώποι αὐτοί δεικνύουν προσανατολισμόν, χωρίς ὁ συνάνθρωπός των νά γνωρίζῃ τό βάθος τῆς ψυχῆς των. Καί ἰδού, εἰς μίαν στιγμήν ἐθίγη ἡ φιλαυτία

καὶ ἀνεπήδησεν ἐξ αὐτῆς ὁ κοιώμενος ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου: ὁ ἐγωϊσμός.

Τί συνέβη; Οὐδεὶς ἀπαντᾷ;

Βεβαίως, τί ἔχετε νὰ εἴπητε, ὅταν δέν γνωρίζετε τόν ἴδιον τόν ἑαυτόν σας; Καί τώρα ἀπορεῖτε διὰ τήν τροπήν πού ἔλαβε χώραν τό ἀπροσδόκητον;

Ἐάν, ἀγαπητοί μου, ὅσονδήποτε ταπεινοὶ εἴσθε, ἐπροσπαθούσατε νὰ διεισδύσετε εἰς τόν ἐσῶτερον κόσμον σας, θά ἀνεκαλύπτατε τό ἐλάττωμα τοῦτο καί ἐγκαίρως θά ἠσχολεῖσθε μέ τήν ἐκρίζωσίν του. Καί ὅμως, ἐθεωρήσατε περιττόν νὰ ἐλέγξετε τόν ἑαυτόν σας, διότι ἦσθε ἀπό μικροεγωϊσμόν βέβαιοι, ὅτι δέν ὑποθάλετε ἐντός σας ἐκρηκτικὴν ὕλην ἐπί ζημίᾳ ἄλλων.

Ἐάν, φίλοι μου, ὁ σημερινὸς σας Κόσμος εἶναι ἀντίθετος πρὸς τήν ἰδεολογικὴν σας χάραξιν, τοῦτο συμβαίνει διότι ὁ ἐγωϊσμός μέ τοὺς πλοκάμους του κατακλύει καθημερινῶς τόν παγκόσμιον στίβον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Κλοπαί, διαρρήξεις, ἐμπρησμοί, ἀδικίαι, καταπατήσεις πτωμάτων, ἐκμηδενίσεις ἀνθρωπίνων ὄντοτήτων, πόλεμοι, πλεονεξίαι τῶν πολυφάγων, διαφθοραὶ τῶν ἠθῶν, συσκοτίσεις τοῦ πνεύματος, ἀλλόφρονες καί χρυσοθήραι, χαλαρώσεις τοῦ ἠθους, τῆς ἐγκρατείας καί τῆς ἠθικῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀξίας, ὅλα ταῦτα καί πολλά ἄλλα εἶναι γεννήματα καί σπόροι τοῦ ἐγωϊσμοῦ.

Δέν ἀρκεῖ νὰ γνωρίζης ὅτι ὁ ἐγωϊσμός εἶναι βλαβερός, ἀλλὰ νὰ ψάξης νὰ εὔρης αὐτόν εἰς τόν ἑαυτόν σου, ἔστω καί ἐάν εἴσαι βέβαιος ὅτι δέν εἴσαι ἐγωϊστῆς.

Ψάξε καί εἶμαι βέβαιος, ὅτι θά τόν εὔρης εἰς σχῆμα ρεβυθίου, τό ὁποῖον ἐμπεριέχει τήν διάσπασιν τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας καί δύναται, εἰς στιγμὴν πού δέν τό ἀναμένεις, νὰ σέ κονιορτοποιήσῃ.

Ὁ συμβολισμὸς τῆς Λερναίας Ὑδρας ἦτο ὁ ἐγωϊσμός.

Ποῖος, ὅμως, ἔδωσε τήν ἐξήγησιν αὐτὴν μέχρι στιγμῆς;

Οὐδεὶς. Ἀλλοῦμονον καί εἰς τὰ Κράτη, εἰς τὰ ὁποῖα ἀπό προπατορικὴν συνήθειαν, οἱ ἀρχηγοὶ των ἐξακολουθοῦν νὰ περιποιοῦνται τό ἄνθος πού ἐγκλείει δηλητήριο

καί νά ποτίζουν αὐτό. Τά Ἔθνη αὐτά, ἐάν τά συγκρατῆ ἢ ἐνότης των, θά τά διαλύσῃ ὁ ἐγωϊσμός. Εἶναι καταδικασμένα ἀπό τήν Ἀρχήν τοῦ Βασιλείου μας νά μὴ δύνανται νά ὀρθοποδήσουν μέσω τῆς βλαβεράς των γνώσεως.

Ὁ ἐγωϊσμός, λοιπόν, εἶναι ἕνας τάφος ἀδηφάγος! Ὅχι τόσον αὐτοῦ τοῦ Κόσμου, ὅσον τοῦ Αἰωνίου. Ὅταν εὐρεθῆς εἰς τόν τάφον αὐτόν, ἡ μεταμέλεια εἶναι φάρμακον ἀνίσχυρον.

Ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ἐξωλόθρευσε τήν Λερναίαν Ὑδραν, γίνετε καί σεῖς ἡρακλειδεῖς καί ἀποτινάξατε αὐτήν ἀπό τόν ἐσώτερόν σας κόσμον.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ:

Ὁ ἐγωϊσμός σημειοῦται διά τοῦ γράμματος Χ δυνάμεως. Ἡ δύναμις αὕτη εἶναι ἐπί κακῷ. Δέν ἔχει κατεύθυνσιν συντριβεῖ τό κάθε τι, ὅπου καί ἐάν κατευθυνθῆ. Ἐνεργήσατε ἐγκαίρως καί ἐνδυναμώσατε τό ψυχικόν σας σθένος μέ δύναμιν Ψ, ἰσαξίαν τῆς ἄλλης. Φωτισθεῖτε διά τοῦ Ἄγνου Φωτός, διά νά ἀνατρέψετε τās δύο ἐξισώσεις, οὕτως ὥστε νά κατέχη ἡ δευτέρα καί νά κατέχεται ἡ πρώτη.

Αἱ ἐξισώσεις αὗται ὀνομάζονται ψυχικαί, διότι ἐξαρτῶνται ἀπό τό μέγεθος τοῦ σθένους τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ πνεύματος.

Πατάξατε τό σκότος, διά νά ἴδητε τό φῶς!

Καταπατήσατε τό κακόν, διά νά ἀνέλθῃ τό καλόν!

Προφυλάξατε τό ἀγαθόν, διά νά καταστραφῆ τό βλαβερόν!

Μεταξύ τοῦ Καλοῦ καί τοῦ Κακοῦ, ἐκατέρωθεν ὑπάρχουν λυχνίαί. Ὅταν τό καύσιμον τῶν δύο λυχνιῶν τελειώσῃ, τί θά γίνῃ;

Τό μὲν Καλόν θά τροφοδοτηθῆ ἀπό τόν Ἄναρχον, τό δέ ἄλλο πόθεν θά τροφοδοτῆται;

Διά τοῦτο ὁ ἐγωϊστής, ὅστις εἶναι τοῦ κακοῦ γέννημα, εἰς τό Ἔρεβος θά εὐρίσκεται, ἐνῶ ὁ ταπεινός εἰς τό Φῶς τῆς ψυχικῆς ἀνυψώσεως.

Φυλαχθεῖτε ἀπό τὰς ἀνωφελεῖς θεωρίας

Σήμερον θά ὁμιλήσω ἐπί θέματος λίαν ἐνδιαφέροντος: «Φυλαχθεῖτε ἀπό τὰς ἀνωφελεῖς θεωρίας».

Αἱ θεωρίαι, φίλοι μου, εἶναι σπέρματα τοῦ Κακοῦ. Διότι ἡ κάθε μία ἀπό αὐτάς ἔχει σκοπὸν ὅπως μορφώσῃ τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ καλῷ. Τί γίνεται ὁμως;

Ἡ κάθε θεωρία ἔχει τὰ σκοτεινά της μέρη, τὰ ὁποῖα ἐρμηνεύουν ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἀναλαμβάνουν νά ἐφαρμόσουν αὐτήν. Καί τὰ σκοτεινά αὐτά μέρη ἐρμηνεύονται κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ ἐρμηνευτοῦ, ὥστε νά παραπλανᾶται ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν λαβύρινθον τῆς κλειστῆς γνώσεως, χωρὶς ποτέ νά εὔρη διεξοδόν.

Ἡ μία θεωρία συγκρούεται μέ τήν ἄλλην, καί ἰδοὺ τὸ χάος τῆς γνώσεως, τῆς τυφλῆς γνώσεως.

Εἰπέτε μου, παρακαλῶ, ποῖαν θεωρίαν ἔχουν ἐφαρμόσει οἱ ἄνθρωποι καί αὕτη ἀπέδωσεν λαμπρούς καρπούς;

Ἐάν οἱ καρποὶ θά ὠρμάσουν, διὰ νά τοὺς ἴδῃ ἡ ἐβδόμη γενεά, τότε δέν εἶναι οὗτοι καρποὶ, ἀλλὰ λόγοι παραπλανητικοί.

Ὅταν μαγειρεύετε ἔδεσμά τι καί γνωρίζετε τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς του, οἱ συνδαιτημόνες θά εὐχαριστηθοῦν ἀπό τὴν γεῦσιν καί θά εἶπουν: «ἐξόχως παρασκευασμένον εἶναι τὸ ἔδεσμα τοῦτο». Ὅλοι ἔχουν δοκιμάσει καί ἀπεφάνθησαν ἐπὶ τῆς γεύσεώς του.

Ὅταν, λοιπόν, ἡ θεωρία δέν δοκιμάζεται, ὡς τὸ ἔδεσμα ἀπό τοὺς συμμετέχοντας, τότε τὸ ἔδεσμα τῆς θεωρίας εἶναι πρὸς πλάνην τοῦ πνεύματος καί ἐκμετάλλουσιν τῶν συνδαιτημόνων.

Αἱ θεωρίαι ἔβλαψαν καί βλάπτουν ἀφάνταστα τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ἐλκουν διὰ τῆς ὑποσχέσεως καί ὕστερον ἀποκρούουν τὴν ἐλευθέραν βούλησιν, ὡς μὴ ὀρθήν

έναντι τῆς ὀλότητος, οὕτως ὥστε διὰ τοῦ φόβου νά ἐπικρατῆ τό σκοτός, εἰς βάρος τῶν ἀδελφῶν.

Οὐδεμία θεωρία, εἴτε αὕτη εἶναι κοινωνική ἢ ἐπιστημονική, εὐσταθεῖ. Καί ἐάν παραμένουν, ἡ ζωή των εἶναι φύσει μικρά.

Ὁ ἄνθρωπος, ὡς ὄντοτης τοῦ Πλάστου, ἐρχόμενος εἰς τόν Σταθμόν τοῦτον τῆς καλλιεργείας του, δέν ἔχει ἀνάγκην νά πλουτίσῃ τόν ἐγκέφαλόν του μέ ἀχρηστους θεωρίας, πού τό Πνεῦμα τοῦ Κακοῦ ἔσπειρεν ὡς ζιζάνια ἀνά τόν Κόσμον.

Ἐξετάσετε καλά, κατά βάθος καί κατά πλάτος, τήν κάθε θεωρίαν, διὰ νά ἀνακαλύψετε τόν ἐμπαιγμόν τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν ἄνθρωπον.

Εἰς τόν ἐπιστημονικόν τομέα, ἡ θεωρία εἶναι ἄρνησις. Καί ἐκ τῆς ἀρνήσεως μή ἀναμένετε καλόν.

Εἰς τόν κοινωνικόν εἶναι ζυγός, ὅπου δέν ἀναπτύσσεται τό ἄνθος πού ὀνομάζεται ἐλευθερία τοῦ λόγου καί τῆς εὐημερίας.

Εἰς τήν Τέχνην εἶναι συσκοτίσις τοῦ πνεύματος καί ἀπόδοσις τῆς κενότητος τοῦ τεχνίτου.

Εἰς ὄλους τούς κλάδους, αἱ θεωρίαι παρεμποδίζουν τήν ἐλευθέραν πρόοδον τῆς ἐσωτερικότητος τοῦ ἀνθρώπου.

«Διδάσκαλε», ἐρωτᾷ ὁ ἀνίδεος, «μήπως καί οἱ Ἀρχαῖοι φιλόσοφοι δέν εἶχον καί αὐτοί τάς θεωρίας των; Διατί τότε ἐκεῖνοι ἐπροόδευσαν, ἐνώ οἱ σημερινοί ὀπισθοδρομοῦν;»

Φίλε, οἱ λαλήσαντες περί τῆς Φιλοσοφίας Ἀρχαῖοι, δέν ἐδίδαξαν θεωρίας, ἀλλά Φῶς Ἀληθινόν. Διά τοῦτο πολλοί ἐξ αὐτῶν ἐθανατώθησαν.

Ἡ Ἀλήθεια δέν εἶναι θεωρία, ἀλλά πτυχή τοῦ Δένδρου τῆς Ἀληθείας. Οὕτω, ὁ καθείς ἐδίδαξε καί μίαν ἀλήθειαν, ὄχι ὀλοκληρωμένην, διότι τήν ὀλοκλήρωσιν τῆς Ἀληθείας μόνον ὁ Σωτήρ εἶχε τήν ἐντολήν νά διδάξῃ! Ὁ Σωτήρ τοῦ Κόσμου, ὅστις τόν ἑαυτόν του ἀπηνήθη, διὰ νά σώσῃ

τούς ἀχάριστους καί δώση τό παράδειγμα τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ὄφειλε νά εἶναι.

Ἐάν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐμμοῦντο τόν Σωτήρα, τότε ὅλοι θά εἶχον τήν ἰδίαν θέσιν μετ' Αὐτοῦ. Καί ἐπειδή οὐδεὶς ἠδυνήθη νά φθάσῃ τό μέγεθος τῆς Ἀγάπης Του πρὸς τόν ἄνθρωπον, ὁ Κύριος ὠνόμασεν Αὐτόν Υἱόν Του Μοναδικόν.

Ὁ Χριστιανισμός δέν εἶναι θεωρία, ὡς οἱ τυφλοὶ τῷ πνεύματι διακηρύττουν. Ὁ Χριστιανισμός εἶναι γνώσις τῆς Ἀγάπης, πρὸς καθυπόταξιν τοῦ πνεύματος καί ἀνύψωσιν τῆς ὀντότητος.

Ἀποφύγετε τὰς θεωρίας, ὡς βλαβεράς εἰς τήν σκέψιν καί τήν ἐνέργειαν.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ:

Θεωρία ἴσον μηδέν ἀποτέλεσμα.

Χριστιανισμός ἴσον ἓνα.

Τό ἓν εἶναι ἡ Δύναμις τοῦ Ἀνάρχου, ἡ ὁποία διὰ τῆς ἰσχύος τῆς θά καθυποτάξῃ κατά κράτος τὰς ἀνωφελεῖς θεωρίας, ἵνα μή συσκοτισθῇ τό πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου καί δημιουργήσῃ ἐμπόδια εἰς τήν ἀνοδόν του.

Κακόν τό πρῶτον· καλόν τό δεύτερον. Τό Καλόν παντοῦ καί πάντα θά κατακτήσῃ τό Κακόν.

Εἰς τόν ἀγῶνα αὐτόν ὑπάρχουν τὰ ἀδύνατα πλάσματα τοῦ Κυρίου, τὰ ὁποῖα Ἡμεῖς προσπαθοῦμεν νά προστατεύσωμεν ἀπό τήν σύγκρουσιν. Διὰ τοῦτο ὁ ἀγών εἶναι μακρός. Εἶδ' ἄλλως θά εἶχομεν πρό πολλοῦ ἐξοντώσει τό Κακόν, ἀλλά θά ἐχάναμεν τὰ ἀδύνατα πλάσματα, πού τόσον ἐπιθυμοῦμεν νά σώσωμεν ἀπό τήν συντριβήν των.

Παρατηρήσατε κάτι εἰς τὰ Μαθηματικά: Ὑπάρχουν κανόνες καί θεωρία. Αἱ θεωρίαί ποτέ δέν εὐσταθοῦν, ἀκόμη καί εἰς τὰ Μαθηματικά, πού εἶναι μία ἐπιστήμη θετική. Διατί;

Διότι ἐμφανίζεται εἰς Μαθηματικός καί ἀνατρέπει τήν θεωρίαν τοῦ ἄλλου. Τοῦτο δέν σημαίνει ὅτι ἡ δευτέρα θε-

ωρία είναι αυτή που εϋσταθεῖ. Κάποτε θά παρουσιασθῆ ἄλλος, διά νά τήν ανατρέψῃ καί αὐτήν.

Καί τώρα ἐρωτῶ: Ποίαν θετικότητα ἔχουν τά Μαθηματικά;

Βεβαίως, ἔχουν κάτι τό θετικόν εἰς τήν γήινον ἀντίληψίν σας, ἀλλ' Ἡμεῖς ἀνατρέπομεν ἐντελῶς αὐτήν.

Ἄρα, τό μή θετικόν εἶναι θετικόν. Καί τό θετικόν δι' ἐσᾶς, δέν εἶναι τοιοῦτον.

**Ἡ καλή ἀγωγή τῶν τέκνων, στέφανος
δάφνης ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν γονέων**

Συνεχίζοντας τὰς διδασκαλίας μου, σήμερον θά ἀναφερθῶ εἰς ἕτερον κεφάλαιον πνευματικῆς καὶ ὑλικῆς ἀξίας. Τοῦτο εἶναι: «Ἡ καλή ἀγωγή τῶν τέκνων, στέφανος δάφνης ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν γονέων».

Τί εἶναι ἡ καλή διαγωγή;

Ἡ καλή διαγωγή εἶναι ἡ φύσει καλή ἀνατροφή τῶν γονέων, οἵτινες δίδουν καλήν ἀγωγήν εἰς τὰ τέκνα. Καί ὅταν τὰ τέκνα λάβουν καλήν ἀγωγήν, γίνονται ὄχι μόνον ἀγαπητά πρὸς τοὺς γονεῖς, ἀλλὰ καὶ χρηστοὶ ἄνθρωποι εἰς τὴν κοινωνίαν.

Διὰ νὰ ἔχη ὁ γονεὺς καλήν διαγωγήν, δέν πρέπει νὰ εἶναι μόνον καλὸς πρὸς ὄλους, ἀλλὰ καὶ νὰ ἔχη τὴν πρόπουσαν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὰς Ἐπουρανίους Δυνάμεις τοῦ Θεοῦ Φωτός. Τότε τὸ Φῶς αὐτὸ καθοδηγεῖ τὸν δρόμον των καὶ φωτίζει τὸ πνεῦμα των, πῶς νὰ δώσουν εἰς τὰ τέκνα των τὸ φῶς τοῦ καλοῦ καὶ ἀληθινοῦ δρόμου, τὸν ὁποῖον αὐτὰ θά ἀκολουθήσουν.

Ἐάν οἱ περισσότεροὶ τῶν γονέων ἐφήρμοζον τὴν ὀδηγίαν ταύτην, οἱ σπόροι των θά εὐδοκίμουν εἰς τὸ οἰκογενειακὸν ἔδαφος τοῦ γηίνου πνευματικοῦ φωτός. Τὰ πεφωτισμένα τέκνα τῶν καλῶν γονέων θά γίνουν καρποὶ ὠφελίμοι, ὄχι μόνον διὰ τοὺς οἰκείους των, ἀλλὰ δι' ὅλοκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Οὕτω οἱ ὄρμοι καρποὶ τῶν τέκνων θά μεταβληθοῦν εἰς στέφανον δόξης ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν πανευτυχισμένων γονέων.

«Καὶ ἄν, Διδάσκαλε», λέγει τίς, «οἱ γονεῖς παρ' ὅλην τὴν καλήν των διάθεσιν νὰ μορφώσουν καταλλήλως τὰ τέκνα των, αὐτὰ δέν ἀποδώσουν τελείους καρπούς, τίς πταίει;»

Ἀπαντῶ εἰς τόν ἐρωτήσαντα: Ἀγαπητέ μου, ὅταν ὁ γονεὺς ἐκκληροῖ τὰ ἱερά του καθήκοντα, εἶναι ἐν τάξει. Ὅσον διὰ τὰ τέκνα, σπανίως νά εὕρεθῇ τέκνον κακόβουλον καί ποταπόν, τό ὁποῖον παρεσύρθη ἀπό ξένον περιβάλλον καί ὑπέπεσεν εἰς τό ἀμάρτημα τῆς τιμωρίας. Τοῦτο ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν, διὰ λόγους τοὺς ὁποίους σήμερον δέν θά ἀναπτύξω. Ἡμᾶς μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ καλή διαγωγή τῶν γονέων, οἱ ὁποῖοι θά δώσουν τήν πρέπουσαν ἀγωγήν εἰς τὰ τέκνα των.

Σήμερον εἰς τόν Κόσμον σας ὑπάρχουν ἄπειροι γονεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀπό ὑπερβολικήν ἀγάπην πρὸς τὰ τέκνα των καταστρέφουν αὐτά πνευματικῶς καί ψυχικῶς. Ἡ ἀγάπη, ὅταν δέν ἔχει μέτρον δέν εἶναι ἀγάπη, ἀλλά τέρψις τοῦ γονεὺς νά βλέπῃ καί νά χαίρεται εἰς πᾶν ὅ,τι τὰ τέκνα των τέρπονται.

Ἄρα, αὐτοὶ εἶναι, οἱ γονεῖς, ὑπόλογοι τῶν πράξεων τῶν τέκνων των. Ἡ ὕλη τόσον ἔχει καταλάβει τό πνεῦμα, ὥστε νά ἀδιαφοροῦν πάντες διὰ τήν ἀνατροφήν καί καλήν ἀγωγήν τῶν πλασμάτων πού αὐτοὶ ἐδημιούργησαν, χωρὶς νά γνωρίζουν, πῶς νά διαπαιδαγωγήσουν αὐτά πρὸς ὄφελος τοῦ ἑαυτοῦ των καί τῆς κοινωνίας.

Ἐάν εἰς τήν σημερινήν ἐποχήν τὰ πάντα βαίνουν μέ γοργόν ρυθμόν πρὸς τήν καταστροφήν, διότι τό πνεῦμα ἐξ ἀνυπακοῆς ἐξασκεῖ πίεσιν εἰς τοὺς γεννήτορας, τοῦτο ὀφείλεται κατά μέγα μέρος εἰς τοὺς ἰδίους γονεῖς.

Οἱ γονεῖς πρέπει νά διδαχθοῦν τί ὀφείλουν καί τί δέν ὀφείλουν νά διδάξουν εἰς τὰς νεαράς των ὑπάρξεις. Εἶδ' ἄλλως ὅταν αὐταὶ ἀνδρωθοῦν θά εἶναι δύσκολον, ἐάν ὄχι ἀδύνατον, νά τὰς ἐπαναφέρουν εἰς τόν ὀρθόν δρόμον τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἡ Ἐπουρανία Δύναμις τῶν Ἀρχηγῶν ἐδίδαξεν.

Μέγα τό πρόβλημα τῆς καλῆς ἀγωγῆς τῶν τέκνων. Αἱ θεωρίαι περί παιδαγωγήσεως καί τὰ λοιπὰ εἶναι ἀνεπαρκεῖς, διότι αὐταὶ βασιζονται ἐπὶ ἀβασίμου ἐδάφους. Ἡ παιδαγωγία πρέπει νά βασιζέται ἐπὶ τῆς ἐσωτερικότητος

τοῦ ἀτόμου καί οὐχί ἐπὶ τῆς στατιστικῆς τῶν ἀμορφῶτων, οἵτινες ἐξάγουν συμπεράσματα ἀνωφελῆ καί βλαβερά ἐπὶ τῆς ψυχικῆς καταστάσεως τῶν παιδῶν.

Μὴ λησμονεῖτε ὅτι ὁ καλός, δυνατόν νά δώσῃ κακοῦς καρπούς, ὅταν δέν ἔχει φῶτισιν. Ἄρα δέν ἀρκεῖ νά εἶμεθα καλοί, ἀλλά νά γνωρίζωμεν ποῦ τήν καλωσύνην μας νά τοποθετοῦμεν.

Καλόν τό ἔλαιον ὡς τροφή, ἀλλ' ὅταν χέωμεν τοῦτο ἐπὶ τῆς πυρᾶς, τί θά συμβῆ; Τόσον ἢ πυρά ὅσον καί τό ἔλαιον εἶναι χρήσιμα εἰς τήν ζωήν, ἀλλ' ὑμεῖς ὀφείλομεν νά γνωρίζωμεν ποῦ νά τοποθετοῦμεν τήν μέν ἀπό τό δέ.

Εὐτυχῶς πολλοί ἐκ τοῦ λόγου τούτου εἰσχωροῦν εἰς τά βαθύτερα νοήματα τοῦ σκοποῦ, διὰ τήν καλλιτέρευσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, διότι ἄνθρωπος εἶναι τό παιδίον, πού θά ἀναλάβῃ αὔριον τήν διοίκησιν τῆς κοινωνικῆς του Ἀρχῆς. Ὅταν, λοιπόν, δέν λάβῃ τό χρῆμα τοῦ Καλοῦ καί Ἀγαθοῦ, ἐπόμενον εἶναι ἡ πίεσις του ἐπὶ τῶν συνανθρώπων του νά φέρῃ ἀποτελέσματα ἄκρως ἐπικίνδυνα, πρὸς βλάβην τῆς ὁλότητος.

Καί τότε πάλιν ἐρωτῶ: Τίς πταίει;

Πταίει ὁ δώσας κακὴν ἀγωγὴν διὰ τῆς ὑπερμέτρου ἀγάπης εἰς τό τέκνον. Διότι ἡ ἀγάπη αὕτη δέν εἶναι ἀγάπη Χριστιανική, ἀλλά ἀγάπη ἐγωϊστική.

Γονεῖς, στρέψατε τοὺς ὀφθαλμοὺς σας πρὸς τά Ἄνω καί δεηθῆτε πρὸς τήν Ἀρχήν ἣτις τά πάντα διέπει, ὅπως σᾶς φωτίσῃ καταλλήλως καί φράξῃ τόν δρόμον πού τά τέκνα σας ἀκολουθοῦν, διὰ νά δημιουργήσετε μίαν νέαν καί εὐσεβῆ κοινωνίαν πρὸς ὄφελος πάντων ὑμῶν.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ:

Ἡ καλὴ ἀγωγή εἶναι μάθημα τοῦ Οὐρανοῦ.

Ἡ κακὴ ἀγωγή εἶναι μάθημα τῆς Γῆς.

Ὅταν, λοιπόν, γνωρίζετε καλά τό Ἐπουράνιον μάθημα τῆς καλῆς ἀγωγῆς, τότε διαγράφετε ἀπό τό ἐνεργητικόν σας τό μάθημα τῆς κακῆς ἀγωγῆς.

Τό πρῶτον ἀνοίγει τούς ἐσωτέρους ὀφθαλμούς· τό δεύτερον τυφλώνει τούς ἐπιγείους ὀφθαλμούς σας.

Τώρα, ποίαν ἀγωγὴν ἐκ τῶν δύο προτιμάτε; Τήν Ἐπουράνιον πνευματικὴν ἢ τὴν Γήϊνον ὑλιστικὴν;

Ἡ πρώτη σώζει, ἡ δευτέρα καταρρακώνει.

Ἡ πρώτη βοηθεῖ πάντας, ἡ δευτέρα ἐπιμένει νά παραμένης αἰχμάλωτος τῆς ὕλης.

Καλὴ ἀγωγή ἴσον Θεότης.

Κακὴ ἀγωγή ἴσον Κακόν Πνεῦμα.

Ἡ πρώτη δέν βλάπτει, εὐεργετεῖ. Ἡ δευτέρα βλάπτει, διότι κλέπτει τὴν ξένην εὐτυχίαν.

Εἶσθε ἄνθρωποι μέ λογικὴν καὶ τὴν ἀσπάξεσθε; Τότε ἐκλέξατε μίαν ἀπὸ τὰς δύο. Ὅ,τι σᾶς εὐχαριστεῖ, αὐτό εἶσθε. Προσέξατε μόνον, διότι ἐάν περιπλανηθῆτε δέν θά ἔχετε εἰσακοὴν μετανοίας.

Ἐλάλησα καὶ σεῖς ἤκούσατε. Κρίνετε καὶ ἀποφασίστε.

**Ἡ ἐνάρετος γυνή, μήτηρ τῆς εὐτυχίας
εἰς τὴν κοινωνίαν**

Σήμερον ἔχομεν νά ἀναπτύξωμεν τό κεφάλαιον: «Ἡ ἐνάρετος γυνή, μήτηρ τῆς εὐτυχίας εἰς τὴν κοινωνίαν».

Ἐπάρχει ὠραιότερον πρᾶγμα εἰς τόν Κόσμον τῆς φθορᾶς καί τοῦ κακοῦ, ὅταν μία γυνή ἀπαρνηθῇ τά πάντα διά τὴν εὐτυχίαν τῆς ὁλότητος;

Ἐάν, λοιπόν, ἡ γυνή ὡς μήτηρ ἐφρόντιζεν τό ἀνθρώπινον γένος, αὐτομάτως ὁ Κόσμος τῆς φθορᾶς θά μετεβάλλετο εἰς Κόσμον ἀφθάστου εὐτυχίας.

Δυστυχῶς, ἀγαπητοί μου, ὀλίγαι εἶναι αἱ γυναῖκες πού γνωρίζουν, ἐξ ἐνστίκτου, τό χρέος των εἰς τὴν κοινωνίαν.

Ἡ γυναῖκα εὐκολώτερον παντός ἄλλου περιπίπτει εἰς σφάλματα ἢ ἁμαρτίας, διότι παρασύρεται ἀπό τό Πνεῦμα τοῦ Πονηροῦ. Καί ἐνῶ σεις βλέπετε αὐτήν τὴν ἀξιοπρέπειαν καί τὴν ἀπόστασιν πού σᾶς κρατεῖ, καί δέν τολμάτε νά τῆς εἴπητε κάτι περισσότερον εἰς τοὺς λόγους σας, διά νά ὁμορφαινῇ ἡ συνδιάλεξις, ἐκείνη τὴν στιγμήν αὐτήν ἀναλογίζεται ἄλλα, διότι ἡ πλάσις τῆς εἶναι τοιαύτη, ὥστε νά μή δύναται νά ἀκολουθῇ τὴν σειράν τοῦ λόγου, ἔστω καί ἐάν ὁ λόγος αὐτός ἦτο πρὸς εὐνοίαν τῆς. Ἐνῶ δέν ἐκστομεῖ φράσεις, αἱ ὁποῖαι θά ἠδύναντο νά ἀποτροπιᾶσουν αὐτήν, καί ὅμως ἡ σκέψις τῆς λέγει περισσότερα τοῦ δέοντος. Διά τοῦτο ὁ ἄνδρας ὀφείλει νά περιορίξῃ αὐτήν, ὡς σπινθῆρα, ὅστις ἀναμένει εὐκαιρίαν διά νά δημιουργήσῃ πυρκαϊάν.

Ὅλη ἡ κακοδαμονία τοῦ Κόσμου σας ἀπό τὴν γυναῖκα πηγάζει. Εἶναι αἱ ὑπάρξεις πού δέν ἔχουν σταθερότητα εἰς τὰς σκέψεις καί τὰς πράξεις των.

Ὅταν οἱ ἀρχαῖοι δέν ἔδιδον εἰς αὐτάς τὴν ψῆφον, κάτι ἐγνώριζον. Ἡ γυνή ποτέ δέν ψηφίζει διά τό καλόν τῆς ὁλό-

τητος, αλλά διά τά συμφέροντα τά περιουσιακά της.

Προοδεύετε μέ τάς ἐλευθερίας πού δίδετε εἰς τήν γυναῖκα; Καί τί βλέπετε νά ἀποδίδουν αὐται, ἔναντι τῶν ἐλευθεριῶν αὐτῶν;

Θά σᾶς εἶπω ἐγώ: τόν φθόνον, τήν ἐπιπολαιότητα, τήν ἔκφυλον ζωήν κ.τ.λ. Διατί;

Διότι δέν εἶναι προορισμένον ἀπό τήν Ἄνωτάτην Ἀρχήν νά κυβερνοῦν, ἀλλά νά κυβερνῶνται.

Εἰς τήν Ἱστορίαν ἔχετε πολλά παραδείγματα, ὅπου ἡ Μητριαρχική πολιτεία ἐκαθυστέρησεν αὐτάς ἀπό πάσης ἀπόψεως. Καί ἀντί νά κρίνετε τό διατί, δίδετε εἰς αὐτάς ὅπλα διά νά σᾶς ἐξοντώσουν.

Ἐάν ἡ κοινωνία παραμένῃ ὀρθή, εἶναι διότι τήν συγκρατοῦν ἐλάχισται γυναῖκες, ἐνάρετοι εἰς τήν ζωήν των καί μητέρες ἄξια νά ἀναθρέψουν τέκνα χρηστά καί εὐσεβῆ, ὥστε ἐπ' αὐτῶν νά συγκρατῆται ἡ μεγάλη Κοινωνία πού ἀποτελεῖ τό Γένος σας.

Ἐάν δώσετε εἰς τά μικρά παιδιά ἐλευθερίας, ὡς ἐδώσατε εἰς τήν γυναῖκα, τί ἠθέλατε ἀναμένει ἀπό αὐτά; Ἀκόμη φοβερώτερον εἶναι τό λάθος σας, αἱ ἐλευθερίαί αὐται νά παραμένουν εἰς χεῖρας τῶν γυναικῶν, διότι παραμονεύει ἡ ἔλξις των, τό πονηρόν των πνεῦμα, ὁ γενικός τρόπος τῆς ἀποκτήσεως τοῦ ποθομένου, πρὸς ὑποδούλωσιν τῶν ἔλκομένων.

Καί ἰδού, ὁ σπινθήρ τῆς πυρκαϊᾶς!

Ἡ γυνή ὀφείλει νά εἶναι πιστή σύντροφος τοῦ ἀνδρός. Νά συνεργάζεται μετ' αὐτοῦ, ἀλλά συνάμα καί ὁ ἀνὴρ νά προσέχη αὐτήν. Θέλω νά εἶπω, νά μὴ ὑποδουλῶνεται χάριν τοῦ φθαροῦ κάλλους εἰς τάς ἔλξεις της. Καί τότε θά ἴδητε πόσον διαφορετικὴ θά γίνη ἡ κοινωνία σας. Κατά μέγα μέρος πταίουν ἐπίσης καί οἱ ἄνδρες, οἵτινες ἔδωσαν εἰς αὐτήν ἐξουσίας, ὄχι ἀπό σκέψιν ὀρθήν, ἀλλά ἀπό ὑπολογισμόν προσωπικόν, ἐγωϊστικόν, ἀπερίσκεπτον, πρὸς βλάβην τῆς ὁλότητος.

Εἶναι καλή καί χρήσιμος ἡ γυνή, ὅταν δοθῇ εἰς αὐτήν ἡ

πρέπουσα άγωγή. Τό θέμα τής γυναικός είναι άνεξάντλητον. Διά τούτο θά παραμείνω εις τά όλίγα αυτά.

Η καλή και ένάρετος γυνή είναι ή πραγματική μήτηρ τής ευτυχίας εις τήν κοινωνίαν.

Θά επανέλθω άργότερον επί συναφοϋς θέματος.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ:

Τά όσα ό άνθρωπος δέν δύναται νά εξηγήση, ή Θεία Αρχή είναι αυτή ή όποία τά εξηγεί.

Τό Μηδέν είναι άριθμός, διότι έξ αυτού ό Θεός έδημιούργησε τά πάντα. Όστε τό Μηδέν εισκλείει έντός αυτού κάτι τό άκαθόριστον, τό μή περιπίπτον εις τήν άντίληψιν οϋδενός.

Άς σημειώσωμεν διά τού άριθμού αυτού τήν γυναίκα. Άρα, Γυνή ίσον Μηδέν (0). Άνήρ ίσον Ένα (1). Προσθέτοντας τά δύο αυτά, έχετε άποτέλεσμα Ένα. Όλοκληρώνεται ό άνθρωπος, δηλαδή ό άνδρας διά τής γυναικός και οϋχι ή γυνή διά τού άνδρός.

Τό άρρεν υπερερεϊ έν τή Φύσει. Εις τόν άνθρωπον όμως συμβαίνει κάτι άλλο: ή γυνή πολλάκις υπερερεϊ αυτού, από τήν έξωτερικήν χάριν πού ή Φύσις έδώρησεν εις αυτήν, ως άντιστάθμισμα τού ανθρωπίνου βάθους.

Παρατηρήσατε τά πτηνά: τά άρσενικά κελαϊδοϋν τά θηλυκά έλκονται. Ό λέων είναι ωραιότερος τής συζύγου του, και οϋτω καθεξής.

Έξαιρεσιν άποτελεϊ ή γυνή, διά νά έλξη τόν άνδρα. Η Φύσις έδώρησεν εις αυτήν όλα τά χαρίσματα τών ζώων: άδει, κινείται έλκυστικώς, θαμβώνει διά τών ένδυμασιών της. Διατί ή διαφορά αύτης;

Διότι ό άνήρ δέν είναι ζώον άλογον και ή γυνή ή τό έτερόν του ήμισυ έπρεπε νά είναι άνάλογον πρός αυτόν.

Όλα, λοιπόν, τά χαρίσματα πού υπάγονται εις τήν γυναικείαν έλξιν, είναι δυναμικά, μέ σκοπόν νά συμπληρώσουν τό κενόν των, δηλαδή τήν οικογένειαν, διά νά εύρη ό σύζυγος ήρεμίαν και ή σύζυγος έξασφάλισιν.

Τό πῶς θά διατηρηθῆ ἡ οἰκογένεια ὡς ὁ Ὑψιστος ὀρίζει, τοῦτο ὑπόκειται εἰς τήν καλήν καί εὐσεβῆ ἀνατροφήν, τήν ὁποίαν ἡ Πολιτεία ὀφείλει νά ἐπιβάλη εἰς τοὺς γονεῖς, ὥστε τά τέκνα νά ἀνατραφοῦν ὡς χρηστοί πολῖται καί νά ἀποδώσουν καλοὺς καρπούς εἰς ὅλους ἀνεξαιρέτως.

Εἶπομεν ἐν τῇ ἀρχῇ, ὅτι τό Μηδέν, ὡς δύναμις τῆς Ἀνυπαρξίας, (διότι ἐξ αὐτῆς ἐδημιουργήθησαν τά πάντα), ὅταν ἐφάπτεται μέ τόν ἀριθμόν Ἔνα, γίνεται μία σχετική ἀφομοίωσις, ἡ ὁποία πρέπει νά διατηρηθῆ (ἐξ οὗ καί τά τέκνα ὁμοιάζουν τοῦ πατρὸς, τῆς μητρὸς).

Σκοπός, λοιπόν, τῆς ἀφομοιώσεως τῶν δύο ἀριθμῶν εἰς ἕνα, σημαίνει ὑποχώρησιν καί τῶν δύο εἰς τά κοινά των συμφέροντα. Ἄρα, καλή συνεννόησις. Ἀποτέλεσμα, εὐτυχῆς οἰκογενειακῆ ζωῆ. ἴσον, χρηστός ἄνθρωπος.

Ὅστις δέν βαδίζει κατὰ τόν τρόπον πού ὑπέδειξα, δέν εὐημερεῖ πρὸς ὄφελος τῆς ὀλότητος.

Προσεῆατε καλά τά ὅσα διετύπωσα διά τοῦ ἀνθρωπίνου συλλογισμοῦ, διά νά ἀντιληφθῆτε πτυχήν τοῦ ἀνθρωπίνου μυστηρίου. Ἐάν μοί ἐπετρέπετο, θά σᾶς ἔδιδον ἄλλην ἐξήγησιν, περισσότερο νοητὴν καί ἀπλήν, ἀλλά τότε θά ἐπρόδιδον τά Ἐπουράνια Μυστήρια.

**Ἡ χαρά τοῦ ἀνθρώπου ἀναζωογονεῖ
τὴν ὄντοτήτά του**

Σήμερον θά συνεχίσω τὰ καθιερωμένα ἀπό τὴν Ἀρχήν μου κεφάλαια, ἅτινα πολὺ πιθανόν νά ἀποτελειώσω εἰς τὸ Πεντηκοστόν.

Ἀναπτύσσω τὴν Ὅμιλίαν: «Ἡ χαρά τοῦ ἀνθρώπου ἀναζωογονεῖ τὴν ὄντοτήτά του».

Πότε χαίρει ὁ ἄνθρωπος;

Ὅταν κάτι τὸν εὐχαριστεῖ ἀπὸ πολλὰς πλευρᾶς, τότε αἰσθάνεται ὅτι πετᾷ. Καί αὐτὸ τὸ κάτι δύναται νά εἶναι μικρόν τι, ἀσήμαντον εἰς τοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ σημαντικώτατον εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Ἡ χαρά δίδει ψυχικὴν ἱκανοποίησιν καὶ ἀγάλλεται τὸ πνεῦμα. Ἰδοῦ, πῶς χαίρει ἡ ὄντοτις τοῦ ἀνθρώπου.

«Δύναμαι, Διδάσκαλε», λέγει τίς, «νά ἐρωτήσω κάτι;»

Διατί τότε εἶμαι ἐδῶ; τοῦ ἀπαντῶ. Λέγε καὶ θά ἀπαντήσω.

«Εἶπες, Διδάσκαλε, ὅτι ἡ χαρά ἀναζωογονεῖ τὴν ὄντοτητα τοῦ ἀνθρώπου. Ἐάν λοιπόν ἀποσπάσω τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἄλλου διὰ τῆς κλοπῆς ἢ ἄλλων κακῶν πράξεων, δέν χαίρω, διότι κρατῶ εἰς χεῖρας μου τὸ ποθητόν;»

Ἀγαπητέ μου, τοῦ ἀπαντῶ, ἡ χαρά τῆς ἀποκτήσεως τῆς ξένης εὐτυχίας εἶναι δανειστικὴ. Θάπτον ἢ βράδιον θά τὴν γυρίσης ὀπίσω μέ τόκους καὶ ἐπιτόκια. Διὰ τοῦτο, εἰς τὸ βάθος, ἡ συνειδήσις σου δέν χαίρεται, ἀλλὰ λυπεῖται διὰ τὴν αἰσχροάν σου πράξιν. Τὸ μείδιμα πού ἀπέκτησες μέ τὸ κρατούμενον κέρδος, εἶναι τὸ μείδιμα τοῦ σαρκασμοῦ τῆς ψυχῆς σου.

Ὅταν λέγω χαρά, ἐννοῶ χαράν ἄδολον, χαράν ἀνέλπιστον, χαράν ἀνυπολόγιστον μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Λαμβάνεις χαράν χωρὶς νά βλάβῃς οὐδένα καὶ τότε πραγ-

ματικῶς χαίρεσαι, ἔστω καί διά τό τίποτε.

Ἡ χαρά, λοιπόν, αὕτη εἶναι ἀγνή δύναμις πρὸς ἐξύψωσιν τῆς ὀντότητος καί καθυπόταξιν τοῦ πνεύματος. Δηλαδή, πλησιάζεις εἰς τὴν ἐξίσωσιν ψυχῆς τε καί πνεύματος. Καί σέ ἐβοήθησεν ἡ Θεία Χάρις, διά τοῦ τρόπου αὐτοῦ, ὅπως ἀνακουφισθῆς καί γίνῃς περισσότερο ἀνθρώπος, ἀπό τοῦ ὅτι δέν ἦσουν.

Ἴδού, εἰς τί χρησιμεύει ἡ ἀγνή χαρά, πού ἡ Θεότης δωρίζει εἰς τὰ τέκνα Της, ὅταν αὐτά ἔχουν τὴν προδιάθεσιν πρὸς τό καλόν.

Ἐπάρχουν, λοιπόν, δύο εἶδη χαρᾶς: Χαρά φωτεινή καί χαρά σκοτεινή. Ἡ πρώτη εἶναι αὕτη πού ἀνέπτυξα, δηλαδή ἡ σωτήριος δύναμις τῆς ψυχῆς. Ἡ δευτέρα, δέν εἶναι χαρά, ὅπως φαίνεται, ἀλλά σκοτεινή δύναμις μέ μάσκαν φωτεινῆν.

Μελετήσατε τό κείμενον εἰς βάθος (τό ὕψος του εἶναι γνωστόν, διότι δίδεται ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ), διά νά ἐννοήσετε τὴν δυναμικότητα τῆς ἀγνῆς χαρᾶς.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ:

Ἐπάρχουν δύο εἶδη χαρᾶς: ἡ φωτεινή καί ἡ σκοτεινή.

Ἡ φωτεινή ἰσοδυναμεῖ μέ τόν ἀριθμόν ἕνα (1).

Ἡ σκοτεινή μέ τόν ἀριθμόν ἑννέα (9).

Προσθέσατε τοὺς δύο ἀριθμούς: ἴσον δέκα (10).

Τό ἕν (1) εἶναι ἡ πρώτη χαρά. Τό μηδέν (0) εἶναι ἡ δεύτερα χαρά.

Ἴδού τὰ ἀποτελέσματα τῆς μιᾶς χαρᾶς ἀπό τῆς ἄλλης.

Ἀποδεικνύω τοῦτο διά τῶν ἀριθμῶν, διά νά ἐννοήσετε ποία ἀπό τὰς δύο εἶναι χαρά καί ποία μή χαρά.

**Εἰς τὰς ψυχὰς δέν ὑπάρχει
μεγάλος ἢ μικρός**

Ἔχομεν τό θέμα: «Εἰς τὰς ψυχὰς δέν ὑπάρχει μέγας ἢ μικρός».

Τί σημαίνει τοῦτο;

Αἱ ψυχαί, ἀγαπητοί ἀδελφοί, ὄλου τοῦ Πλανήτου, εἶπομεν ὅτι εἶναι ἀδελφαί. Δέν ἔχουν ἡλικίαν, δέν ἔχουν διαχωριστικά σημεῖα, δέν ἔχουν διακρίσεις. Ὅλοι ὁμοῦ ἀποτελοῦν τό Βασιλεῖον τοῦ Κυρίου.

Ἀποθνήσκει πατήρ τις καί ἡ ψυχὴ αὐτοῦ δύναται, κατὰ τήν θέλησιν τοῦ Κυρίου, νά ἐπανεέλθῃ εἰς τόν Κόσμον, ὅπου προηγουμένως ἔζη. Καί οὕτω, ζῶντος τοῦ υἱοῦ, ἐμφανίζεται ὁ πατήρ αὐτοῦ ὡς νεογέννητον βρέφος.

Ἐάν ὁ υἱός, κατόπιν χρόνου πολλοῦ, συναντήσῃ τόν πατέρα αὐτοῦ, τόν ὁποῖον ὑπερηγάπα, χωρίς βέβαια νά γνωρίζῃ ὅτι ἦτο κάποτε πατήρ του, τό ὑποσυνείδητον ἀνησυχεῖ καί δημιουργεῖ εἰς τόν υἱόν ἐντύπωσιν ἀρίστην περί τοῦ πατρός του, ὁ ὁποῖος, ὡς εἶπον, εἶναι νεαρός εἰς τήν ἡλικίαν. Καί τότε συμβαίνει κάτι τό περίεργον: Ὁ υἱός ὑποστηρίζει τόν νεαρόν, χωρίς νά γνωρίζῃ ποία δύναμις ᾤθησεν αὐτόν εἰς ἀπρόοπτον συμπάθειαν καί ἀργότερον ἀγάπην πρὸς τόν πρῶτον πατέρα του. Πάντα ταῦτα εἶναι μυστήρια τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

Ἀντιθέτως, ὑπάρχουν δύο ἐκ τῶν θνητῶν, οἵτινες διά τόν ἕνα ἢ τόν ἄλλον λόγον, ἀλληλομισοῦντο. Ἀποθανόντες καί οἱ δύο, ἐπανερχονται εἰς τόν Κόσμον τῆς ἐκπαίδευσως τῶν ψυχῶν, ἄγνωστοι ὁ εἷς πρὸς τόν ἄλλον. Ἐάν συναντηθοῦν, δημιουργεῖται ἐντός τῶν δύο ἀπέχθεια, χωρίς καί πάλιν νά γνωρίζουν τί εἶναι τοῦτο, τό ὁποῖον τοῦς ἀπωθεῖ. Εἶναι τό παλαιόν μῖσος, διά τό ὁποῖον ἦλθον εἰς τόν Κόσμον, νά ἐλαττώσουν αὐτό.

Διά τοῦτο εἰς τόν Πνευματικόν Κόσμον ὄλαι αἱ ψυχαί εἶναι ἴσαι, ὡς δημιουργήματα τοῦ αὐτοῦ Πατρός. Δέν ὑπάρχει μέγας ἢ μικρός.

Ἡ πνευματική καλλιέργεια τῆς ὄντοτης ἐπὶ ἑνός σημείου, συμπληρώνει τήν πνευματικήν καλλιέργειαν τοῦ ἄλλου, ἐπὶ διαφορετικοῦ σημείου. Ὁ σκοπός τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἑνός ἀπό τοῦ ἄλλου, εἶναι τό σθένος, πού ἀπέκτησαν ἐν τῇ Γῆ.

Τά παιδιά, μέχρι μιᾶς μικρᾶς ἡλικίας, δέν εἶναι ὑπεύθυνα διά τόν τρόπον των πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅταν οἱ γονεῖς ἀδιαφοροῦν διά τήν ἀγωγήν των. Ἀπό μίαν ἡλικίαν, πού ἀρχίζουν νά ἐνδιαφέρονται διά τό κάθε τι, παρατηρεῖτε ὅτι ὑπάρχουν μερικά ἐκ τῶν παιδίων, νά εἶναι ὀχληρά ἢ δύστροπα ἢ μέ κακόν χαρακτήρα, ὡς ἐσεῖς θά ἐλέγατε.

Τά παιδιά αὐτά ἦσαν κακῆς φύσεως ὄντοτητες, πού ἐπανῆλθον διά νά ἐλαττώσουν τά ἐλαττώματά των. Καί ἐξαρτᾶται ἀπό τοὺς ἐμβριθεῖς γονεῖς, νά παρατηρήσουν τάς ἐλλείψεις των καί νά συμμορφώσουν αὐτά πρὸς τάς ἀπαιτήσεις τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, διότι πράγματι ἔχουν ἀνάγκην ἰδιαίτερας περιθάλψεως καί ἀγωγῆς.

Καί πάλιν διακόπτει τήν Ὅμιλίαν μου εἷς ἐκ τῶν παρευρισκομένων καί ἐρωτᾷ: «Ἐάν, Διδάσκαλε, εἰς τάς ψυχάς δέν ὑπάρχει μέγας ἢ μικρός, πῶς συμβαίνει εἰς τήν Ἐπουράνιον Ζωήν νά ὑπάρχουν Ἄρχοντες, Ἀρχηγοί, Ἠγήτορες καί μικρότεροι;».

Ἀδελφέ, ἀπαντῶ εἰς τόν παρατηρήσαντα τήν διαφοράν αὐτήν, ὡς ψυχαί ἕναντι τοῦ Πατρός ὄλαι εἶναι ὅμοιαι, μέ τά ἴδια δικαιώματα. Οἱ μικρότεροι, λόγω πνευματικῆς καί ψυχικῆς καθυστερήσεως, ἐκπαιδεύονται καί ἀνέρχονται τάς βαθμίδας, ὥστε νά φθάσουν κάποτε τό ὕψος πού ἐπιδιώκουν, διά νά λεχθοῦν ὅτι εἶναι ἰσότιμοι μετά τῶν ἄλλων.

Ὅπως εἰς τήν Γῆν σας οὐδεὶς εἶναι ἴσος πρὸς τόν ἄλλον, ἀπό ἀπόψεως πλούτου ἢ ἀγαθῶν, οὕτω καί Ἐδῶ οὐδεὶς κατ' ἀρχάς εἶναι ἴσος πρὸς τόν ἄλλον, ἀπό ἀπόψεως

ψυχῆς τε καί πνεύματος. Μέ τήν διαφοράν, ὅτι εἰς τήν γήϊνην ζωὴν ἀποκτᾶτε εὐκολώτερον τήν ἄνοδόν σας εἰς τόν Πνευματικόν Κόσμον, ὅποτε ἀποχωρεῖτε τῆς Γῆς μέ πικρίαν καί ἀνταμείβεσθε εἰς τόν Πνευματικόν Κόσμον δι' ἀφθάστου χαρᾶς καί ἀνυψώσεως.

Τό σημερινόν θέμα εἶναι περισσότερον πνευματικόν, ἀλλά διαφωτιστικόν διά τούς γήϊνους ἀδελφούς, ὥστε νά γνωρίσουν ποῦ βαδίζουσιν, διά νά μή περιπέσουν εἰς τό βάραθρον τοῦ Ἑρέβους.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ:

Ἐξίσωσις ψυχῶν: Ἐνα ἴσον ἓνα ($1 = 1$), εἰς τό Βασίλειον τοῦ Οὐρανοῦ· εἰς δέ τήν Γῆν, ἓνα ἴσον X ($1 = X$).

Τοῦτο σημαίνει, ὅτι εἰς τό Βασίλειον τοῦ Κυρίου αἱ ψυχαί βαίνουν πρός τήν ἐξίσωσιν, ἐνῶ εἰς τόν Σταθμόν Α ἡ ἐξίσωσις τῶν ὄντοτήτων εἶναι ἄγνωστος.

Ἐνῶ ἓν ἄτομον θεωρεῖται ὅτι εἶναι ἀπολύτως ψυχικῶς καί πνευματικῶς κατάλληλον πρός ἐξύψωσιν, ἀντιθέτως, τό ἄτομον τοῦτο τό βαραίνει κάτι τό ἄγνωστον διά τούς συνανθρώπους του.

Ἄρα, ἐξίσωσις ὄντοτήτων δέν γίνεται εἰς τήν Γῆν, ἀλλά μόνον εἰς τόν Οὐρανόν τοῦ Κυρίου.

Ἄλλωστε τοῦτο παρατηρεῖται καί εἰς ὅλην τήν Πλάσιν, ὅπου τίποτε δέν ἐξισώνεται. Διά τοῦτο εἰς τήν Πλάσιν ζητοῦμεν ἀπό τόν ἄνθρωπον ἁρμονίαν, πρός ἐνέργειαν ψυχικῆς δυνάμεως.

Σύμβουλος ἀλάνθαστος τοῦ ἀνθρώπου ἢ Θεότης

Σήμερον ἔχομεν νά ἀναπτύξωμεν τό κεφάλαιον: «Σύμβουλος ἀλάνθαστος τοῦ ἀνθρώπου ἢ Θεότης».

Διερωτῶνται ὀλίγοι τινές εἰς τό ἀκροατήριόν μου: «Πῶς εἶναι δυνατόν, Διδάσκαλε, ἢ Θεότης νά εἶναι ἀπ' εὐθείας Σύμβουλος ἀλάνθαστος τοῦ ἀνθρώπου; Πῶς θά ἐννοήσωμεν ὅτι αἱ ἐμπνεόμεναι συμβουλαί εἰς ἡμᾶς εἶναι ὑποδείξεις τῆς Θεότητος; Πῶς θά ἐλέγξωμεν τήν ἀλήθειαν;».

Εἰς πάντα ταῦτα ἀπαντῶ: Ὅταν ὁ ἄνθρωπος, ὅστις εὐρίσκεται ἐντός τῶν Νόμων τοῦ Θεοῦ, συμβουλευέται Αὐτόν διά τῆς προσευχῆς, ὁ Κύριος τοῦ ἀπαντᾶ διά νέας ἐμπνεύσεως πού λαμβάνει.

Ἴδού, πῶς ὁ Κύριος ἀπαντᾶ.

Αἱ νέαι σκέψεις πῶς τοῦ ἐδημιουργήθησαν, ἀφοῦ προηγουμένως δέν εὔρισκε διεξοδον;

Διά τῆς προσευχῆς!

Ὅταν, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος εὐρίσκεται ἐντός τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ τοῦ Κυρίου, τότε ἀποκτᾶ ἐνσυνείδητα τήν ἐπαφήν μετά τῆς Θεότητος, ἥτις ὡς Σύμβουλος του οὐδέποτε λανθάνει.

Διά νά φθάσῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τό σημεῖον τοῦτο, δηλαδή νά δύναται νά συνομιλῇ μετά τῆς Θεότητος, χρειάζεται καλή θέλησις, εὐσέβεια, πίστις καί ἀγάπη πρὸς ὅλους γενικῶς. Τότε ὁ μόνος του ὁ ἄνθρωπος θά ἀντιλαμβάνεται ὅτι λαμβάνει ὁδηγίαν ἀπό τήν Θεότητα καί θά ἐφαρμόζει αὐτάς, κατά τήν ὑπόσχεσίν του πρὸς Αὐτήν.

Πόσοι σήμερον ἐπικοινωνοῦν μετά τῆς Θεότητος;

Ἐλάχιστοι. Καί οὗτοι τήν ἐπαφήν των δέν ἐφαρμόζουν ὡς ὁ Πνευματικός Κόσμος ὀρᾷ. Ναι μὲν εἰσακούονται,

ἀλλ' οὐχί καθ' ὀλοκληρίαν. Μόνον μέρος τῆς δεήσεώς των δύναται ἢ Θεότης νά εἰσακούσῃ.

Ὁ κόσμος τῶν πιστῶν ὀφείλει πρῶτον νά μάθῃ τίνι τρόπῳ νά ἐπικοινωνῇ μετά τῆς Θεότητος, διά νά μή εἰσακούεται μόνον μέρος τῶν δεήσεών των. Τόν τρόπον ὑπέδειξα. Διά τήν ἐφαρμογήν τοῦ τρόπου, εἰς αὐτούς ἐγκρίνεται ἢ πρωτοβουλία.

Φωτίζω ὅσον δύναμαι τόν ἄνθρωπον, διά νά μή περιπέσῃ εἰς ἄλλα χειρότερα σφάλματα. Οἱ Λόγοι μου αὐτόν τόν σκοπόν ἔχουν: Νά σώσω ὅσον δύναμαι περισσοτέρους ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ἐφ' ὅσον ὑφίστανται ἐν τῇ Γῆ, διά νά κληρονομήσουν τήν Οὐράνιον Βασιλείαν τοῦ Κυρίου.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ:

Ἡ Θεότης, ὡς γνωρίζετε ἀπό τά Κείμενά μας, εἶναι ἢ Ἀνωτέρα Ἄρχουσα Διοίκησις, ἥτις λαμβάνει ἀφειδῶς δύναμεις ἀπό τόν Ἄναρχον.

Εἶναι ἢ Θεότης δύναμις ὑπέρ τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων.

Εἰς τό Ἄπειρον ἐν σημείον εἶναι γνωστόν: ὁ ἀριθμός Ἐνα (1), ἥτοι ὁ Ἄναρχος.

Ὅταν, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος, ὅστις εἶναι δημιουργημα τοῦ Ἀνάρχου, εὐρίσκειται εἰς τόν Νόμον Αὐτοῦ, τότε σημειοῦται διά τοῦ ἀριθμοῦ ἕνα (1)· καί ἡ ἐπαφή δεήσεως καί εἰσακοῆς εἶναι συνομιλία Θεότητος καί ἀνθρώπου. Ὀλίγον ὁ ἄνθρωπος νά παρεκκλίνη ἀπό τόν ἀριθμόν αὐτόν, ἢ ἐπαφή του δέν γίνεται ἐφαρμοστή.

Τώρα, ἀντιλαμβάνεσθε, ὅταν οἱ ἄνθρωποι ὑποσημειοῦνται, παρ' ὄλην τήν πολυμάθειάν των, διά διαφοροτικῶν ἀριθμῶν, ἄλλος διά τοῦ δύο (2) καί ἄλλος διά τοῦ τρία (3) καί οὕτω καθεξῆς. Δηλαδή, αὐτοί ὅλοι πού ἀνέφερον, δέν δύνανται εὐκόλως νά ἔλθουν εἰς ἐπαφήν μετά τῆς Θεότητος.

Εἶπον «μετά τῆς Θεότητος», διότι μέσω Αὐτῆς διοχετεύεται τό ρεῦμα πρὸς τήν Πηγὴν.

Ἡ Θεότης εἶναι ὁ μετριαστικὴς τῆς Δυνάμεως τοῦ Ἀνάρχου, ἥτις εἶναι τεραστία, ἐάν Αὕτη εἶχεν ἀπ' εὐθείας συνοχήν μετὰ τοῦ δέκτου.

Ἐξαίρεσιν ἀπετέλεσεν τὸ Ὅργανόν Μας, τὸ ὁποῖον ἐνῶ ἐφλογίζετο, δέν ἐκαίετο. Καί τοῦτο, διότι ὁ Ἄναρχος ὑπέδειξεν αὐτό.

Ἐκδηλώσεις καὶ ἄλλα πολλά, ὡς αἱ λεγόμεναι προσκομίσεις, ἀλλὰ ξένης πρὸς τὴν Γῆν σας ὕλης, θά λάβουν χώραν ἀργότερον.

Ἡμεῖς πρῶτον ἐνδιαφερόμεθα διὰ τὴν Διδασκαλίαν καὶ ὕστερον διὰ τὰ ὑποβοηθητικά, τὰ ὁποῖα θά διευκολύνουν ἐσᾶς εἰς τὸ Ἔργον.

Ἡ πλεονεξία, κάκιστον τῶν κακῶν

Αγαπητά μου τέκνα, ἐγὼ ὅστις τόσα ὑπέφερον εἰς τὴν ἐπίγειον ζωὴν, ὅστις τόσα εἶδον καὶ τόσα ὑπέστην ἐξ αἰτίας τῶν φαύλων καὶ ἀνοήτων τῆς Ὁρθοδοξίας ἀνθρώπων, ὡς Γηραιὸς Πατὴρ θέλω νὰ παραμείνω εἰς τὸ πλευρόν σας, διὰ νὰ σᾶς καθοδηγῶ. Τοῦτο θὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν Κύριον.

Σήμερον ἔχομεν νὰ ἀναπτύξωμεν τὸ κεφάλαιον: «Ἡ πλεονεξία, κάκιστον τῶν κακῶν».

Ὅταν, ἀγαπητοί μου, ἡ ψυχὴ ἔρχεται εἰς τὸν Κόσμον τὸν γήϊνον διὰ νὰ ἐνσαρκωθῆ, ἀναπτυσσομένη ἐντὸς τοῦ κλωβοῦ τῆς, περιστοιχίζεται ἀπὸ τοὺς «ιστοὺς τῆς ἀράχνης». Ὁ κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὸν ἰδικόν του ἰστόν. Οὐδεὶς ἔρχεται εἰς τὸν Κόσμον σας χωρὶς ἰστόν. Ἡ κάθε ἀκτίς τοῦ ἰστοῦ εἶναι διάφορος τῆς ἄλλης. Τοῦτο σεῖς δὲν τὸ ἀντιλαμβάνεσθε, διότι ὅλαι αἱ ἀκτίνες τοῦ ἰστοῦ ὁμοιάζουν. Ἄλλαι ἐξ αὐτῶν εἶναι ἰσχναὶ καὶ ἄλλαι ἰσχυρότεραι.

Ὁ ἄνθρωπος, ὡς γνωστικόν ὄν, ὀφείλει, διὰ τῆς φαντασίας καὶ τῆς μελέτης, νὰ διαχωρίσῃ τὰς ἐντάσεις τῆς μιᾶς ἀκτίνος ἀπὸ τῆς ἄλλης καὶ νὰ προσπαθῆ νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὰς πλέον βλαβεράς.

Μία, λοιπόν, ἀπὸ τὰς βλαβεράς αὐτὰς ἀκτίνας τοῦ ἰστοῦ, εἶναι καὶ ἡ πλεονεξία. Ὁ πλεονέκτης ἔχει ἓνα πάθος: Πῶς νὰ ἀποθησαυρίσῃ, ἀδιαφορῶν μέ ποῖα μέσα καὶ εἰς βάρος ποίων. Οὕτω ἀποκτᾷ περιουσίαν ἰδικήν του, ἢ ὁποῖα ὀφείλεται εἰς ἄλλους ἐκ τῶν συνανθρώπων του. Δηλαδή, μέ τεχνικόν τρόπον ἀφήρεσεν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὅ,τι ὁ ἴδιος δὲν εἶχεν. Καὶ ἀποκτήσας οὕτω περιουσίαν ἀξιόλογον, φροντίζει δι' ἄλλων μέσων, μέ τὴν βοήθειαν τῆς δωροδοκῆσεως, νὰ αὐξήσῃ αὐτήν, ὥστε ἐπὶ γενεάς ἢ

οικογένειά του νά καρποῦται τὰ ὀφέλη τῆς κλοπιμαίας περιουσίας.

Ὁ πλοῦτος του εἶναι νόμιμος ἀπό τὰς Ἀρχάς σας, οὐχί ὅμως καί ἀπό τὰς Ἰδικάς Μας. Διά τοῦτο, ἐνῶ ἐκτιμᾶται ἀπό τοὺς συνανθρώπους του ὡς μέγας εὐεργέτης (διότι πολλάκις, διά νά κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς πολλῶν, κάμνει καί μερικός δωρεάς), ὅταν ἔλθῃ εἰς τό Βασιλείον Μας θά δώσῃ λόγον καί θά τοῦ ζητηθοῦν εὐθῆναι, τὰς ὁποίας ὁ ἴδιος ποτέ δέν ἐσκέφθη.

Ἡ πλεονεξία, λοιπόν, εἶναι κάκιστον τῶν κακῶν, διότι ἀδικεῖ· ἀφαιρεῖ τὰ ἀγαθὰ τοῦ ἄλλου μέ τρόπον εἰδικόν, πού μόνον ὁ πλεονέκτης γνωρίζει.

Ἡ πλεονεξία δέν εἶναι μόνον βλαβερά πρὸς τόν πλησίον μας, ἀλλά εἶναι καί βαρὺ ἁμάρτημα, ὡς ὁ ἴδιος ὁ πλεονέκτης θά ἐξακριβώσῃ εἰς τό Δικαστήριον τοῦ Οὐρανοῦ. Ἡ συνειδησίς του θά γίνῃ ὁ αὐστηρότερος κατήγορός του, ὥστε νά μὴ τολμήσῃ οὔτε λέξιν νά ἄρθρώσῃ, ἀλλά μέ κεκλιμένην τήν κεφαλὴν νά παραδεχθῇ τό φρικτόν του σφάλμα, τό ὁποῖον ἀνεβίβασεν εἰς πραγματικόν πάθος, καί νά ἀκολουθήσῃ τόν δρόμον τῆς τιμωρίας, πού ἐπιφυλάσσει εἰς αὐτόν ἡ Θεότης τῆς Δικαιοσύνης.

Ἡ πλεονεξία εἶναι ἀδικία νόμιμος, ἀλλά καί ἁμαρτία, τιμωρουμένη καταλλήλως ἀπό τήν Θεϊάν Ἀρχήν.

Ἡ πλεονεξία ὀδηγεῖ καί εἰς τό ἔγκλημα τόν ἄνθρωπον πού δέν ἔχει καλόν χαρακτῆρα, ὅποτε ἡ περίπτωσίς του γίνεται ἀκόμη χειροτέρα, διότι διά τοῦ χρήματος καλύπτει τὰ θύματά του, ἵνα φανῇ εἰς τήν κοινωνίαν ὡς τίμιος καί ἀξιοπρεπής κύριος, ἐνῶ εἰς τήν ψυχὴν εἶναι ὁ τελευταῖος πάντων.

Ἐπάρχουν καί πλεονέκται τοῦ μικροῦ συμφέροντος. Οὗτοι βαδίζουν πρὸς τήν ὁδόν τῆς ἀπωλείας καί εἶναι εὐκολώτερον νά φωτίσετε αὐτούς, πρὸς ἀποτροπὴν τῆς δυστυχίας των.

Τό Φῶς τό Πνευματικόν εἶναι Φάρος τῆς Ἀληθείας καί

φωτίζει τὰ ἐπικίνδυνα σημεῖα, ἅτινα ὡς σκόπελοι ἀναμένουν τὰ θύματά των.

Ὡς εἶναι τὰ πλοῖα ἐν μέσῳ θυέλλης καί ὁ φάρος ὁδηγεῖ αὐτά, οὕτω καί ὁ Πνευματικός Φάρος προσπαθεῖ νά φωτίσῃ τὰ ἀνθρώπινα πλοῖα, ἀπό τούς φοβερούς σκοπέλους, ἵνα μὴ καταρρακωθοῦν, ἐπὶ ματαίῳ χρόνῳ ἀναμονῆς των πρὸς ἐξιλέωσιν.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ:

Διὰ νά ἐννοήσετε τί σημαίνει ὁ ἀριθμὸς ἑπτὰ, λέγω τὰ ἑξῆς:

Ὁ ἀριθμὸς τέσσαρα συμβολίζει τόν Πνευματικόν Κόσμον. Ὁ ἀριθμὸς τρία συμβολίζει τὴν Τριαδικὴν Θεότητα. $4+3=7$. Τὸ 7 συμβολίζει πολλά ἐκ τῶν ἀγαθῶν καὶ πολλά ἐκ τῶν βλαβερῶν, διότι τοῦτο εἶναι ἀριθμὸς τῆς Δημιουργίας, καὶ ἡ Δημιουργία ἐδημιούργησε διὰ τοῦ Καλοῦ καὶ διὰ τοῦ Κακοῦ.

Ἄρα, ἑπτὰ εἶναι τὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα εἰς τόν ἄνθρωπον. Αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νά ἐξαλείψῃ ἀπὸ τόν ἑαυτὸν του. Τὰ ἄλλα δὲν παίζουν μέγαν ρόλον εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα.

Εἰς τόν ἰστόν τῆς ἀράχνης, ἑπτὰ εἶναι αἱ κυριώτεραι ἀκτῖνες, πού κρατοῦν τόν ἄνθρωπον δέσμιον τοῦ πάθους. Αὐτάς, λοιπόν, τὰς ἀδυναμίας νά φροντίσετε νά ἀποβάλετε ἀπὸ τόν ἑαυτὸν σας, διὰ νά ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὸ βῆρος των εἰς τόν Πνευματικόν Κόσμον.

Ἀφαιροῦντες ἀπὸ τὸ ἑπτὰ τὸ τρία, σᾶς μένουν τέσσαρα = Φώτισις Πνευματικοῦ Κόσμου. Ἀφαιροῦντες τὸ τέσσαρα, σᾶς μένουν τρία = Νόμοι τῆς Τριαδικῆς Θεότητος. Ἐντὸς αὐτῶν ἐξασφαλίζονται τὰ πάντα.

Μικρός λέγεται ὁ ἔχων μικράν ψυχὴν

Σήμερον, συνεχίζων τὰς Ὁμιλίας μου, θά ἀναπτύξω τό κεφάλαιον: «Μικρός λέγεται ὁ ἔχων μικράν ψυχὴν».

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού κολακεύονται διὰ τὰ πλούτη των καί τὰ μεγαλεῖα. Ἐάν εἰς εἰδικήν αἴθουσαν τοῦ Κριτηρίου ἀφαιρεθοῦν τὰ πλούτη καί τὰ μεγαλεῖα, ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ἀπογυμνωμένος, εἶναι ἕνα ράκος ψυχῆς. Διατί;

Ἀκριβῶς διότι δέν ἔχει ὄντοτητα τό σθένος τῆς ψυχῆς του.

Καί ὅμως, εἰς τήν Μεγάλην Αἴθουσαν πού ὀνομάζεται «Κόσμος ὑλικός», ὅλοι αὐτοί οἱ μεγαλοσχήμονες, οἱ πομπώδεις εἰς τὰς ἐκφράσεις των, οἱ ἀδικήσαντες καί ἀδικοῦντες, εἶναι ἀπλοί, ἄχρηστοι ἄνθρωποι, διότι δέν ἀποδίδουν εἰς τήν ἀνθρωπότητα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὄφειλον νά ἀποδώσουν. Εἶναι, μέ μίαν λέξιν, μικροί εἰς τήν ψυχὴν. Καί ὅταν ἡ ψυχὴ εἶναι μικρά, τό ἀγέρωχον πνεῦμα των ἐπικάθεται ἐπ' αὐτῆς καί δεσμεύεται μέχρι τῆς ἀνακλήσεως τῆς ὄντοότητος των.

Ἦκούσατε πολλάκις νά λέγουν τινές, ὅτι τοῦτος ἢ ἐκεῖνος εἶναι ἄνθρωπος μικρόψυχος.

Τί σημαίνει μικρόψυχος; Ἄρα γε ἡ ψυχὴ του εἶναι μικρά ἢ ἐξ ἀνάγκης δείκνυται τοιοῦτος;

Ὅχι, ἀγαπητοί. Ἡ ψυχὴ εἶναι φυσική δύναμις, κινητήριος τῆς ἐνεργείας εἰς τόν ἄνθρωπον. Ἀλλά λόγω τοῦ ὅτι ἡμάρτησεν εἰς προηγουμένην του ζωὴν, ἐπανῆλθεν ἐνσαρκωθεὶς καί πάλιν, ὅπως ἐξαλείψῃ μέγα μέρος τῆς ἁμαρτίας του.

Δηλαδή, ἦλθεν μέ κάπως περισσότερον ψυχικόν σθένος, διὰ νά καθυποτάξῃ τό πονηρόν του πνεῦμα.

Ἐάν ἐν τῷ μεταξύ φωτισθῇ καταλλήλως καί ἀσπασθῇ τὰ ὅσα ἤκουσε ἀπό τούς Διδασκάλους ἢ ἄλλους παρεμ-

φερεῖς εἰς τὰ Θεῖα Διδάγματα, τότε μόνος θά ἐκλέξῃ τὴν ὁδὸν ποῦ θά ἀκολουθήσῃ.

Ἐάν τὸ πνεῦμα του εἶναι ἀνυπότακτον, ἐξ αἰτίας τοῦ πλούτου καὶ τῆς θέσεώς του ἐν τῇ κοινωνίᾳ, τότε ἡ ψυχὴ θά δυσκολευθῇ πολὺ διὰ νὰ τὸν καθυποτάξῃ εἰς τὸ ἔργον τῆς συνειδήσεως. Καὶ ἐάν δέν καθυποταχθῇ, τότε εἶναι εἰς μέγας ἁμαρτωλός, μέ μικρὰν ψυχὴν, ἄνευ σθένους πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ πονηροῦ του πνεύματος, τὸ ὁποῖον ζητεῖ μόνον τὴν ἑαυτοῦ τέρψιν, εἰς βάρος τῶν ἄλλων.

Οἱ ἄνθρωποι τῆς μικρᾶς ψυχῆς δέν ἔχουν θέσιν εἰς τὸ Ἐπουράνιον Βασιλεῖον. Θά πλανῶνται ἔξωθεν τοῦ Κέντρου τῶν Διερχομένων, καὶ δυνατὸν νὰ παρασυρθοῦν καὶ ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Κακοῦ, πρὸς αἰωνίαν τιμωρίαν! Μάταιαι τότε αἱ παρακλήσεις. Μάταιαι αἱ ὑποσχέσεις. Πάντα εἶναι μάταια, διότι ἡ μετάνοια δέν εἰσακούεται. Καὶ τοῦτο, διότι ἡ ποιότης τῆς ψυχῆς εἶναι ἤδη γνωστὴ εἰς τὸν Ἄναρχον καὶ πρέπει ὁ τιμωρημένος νὰ ὑποστῇ τὴν δικαίαν τοῦ Ἀνάρχου τιμωρίαν.

Κατ' οὐσίαν, λοιπόν, ὁ τῆς μικρᾶς ψυχῆς ἄνθρωπος εἶναι μικρός.

Ποτέ μὴ κρίνετε τὸ ἐξωτερικόν θά ἀπατηθῆτε, ὅσον καὶ νὰ ἔλκῃ αὐτό. Τὸ Πνεῦμα τοῦ Κακοῦ εἶναι ἐλκυστικώτατον εἰς ἐμφάνισιν καὶ εἰς ἀπαράμιλλον ἔλξιν. Σεῖς συνήθως σέβεσθε καὶ ἐκτιμᾶτε τὴν ἐξωτερικὴν τοῦ ἀνθρώπου ὄψιν. Καὶ ἐάν οὗτος εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον πονηρός, θά σᾶς ἔλξῃ ἔτι περισσότερον, θαυμάζοντες τὰς γνώσεις καὶ τὸν τρόπον τῆς ὁμιλίας του. Καὶ ὁμως, ὁ ἄνθρωπος αὐτός δυνατὸν νὰ γίνῃ ἡ καταστροφή σας.

Μὴ δίδετε σημασίαν εἰς οὐδένα ὅστις λάμπει ὡς ἀδάμας. Ἐάν ἠδύνασθο νὰ τὸν ἐρευνήσετε, θά ἀπεκαλύπτατε κασσίτερον.

Εἶναι δύσκολον νὰ διαχωρίσετε τὴν μικρὰν ἀπὸ τὴν μεγάλην ψυχὴν. Πρὸς τοῦτο χρειάζεται γνῶσις φωτεινὴ καὶ καλλιέργεια τοῦ ἐρευνωμένου ἀτόμου, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον νὰ εἴπητε: «Ἴδού ὁ ἄνθρωπος»!

Οἱ ἄνθρωποι μέ μικράν ψυχὴν εἶναι ἐπιβλαβεῖς εἰς πάντα γενικῶς, διότι στεροῦνται καί γνώσεων καί ἄλλων πολλῶν προτερημάτων.

Συνήθως οἱ μικροψυχοὶ διακρίνονται ἀπό τοὺς λόγους των καί ἐπακολουθοῦν τὰ ἔργα των. Φωτισμένος ψυχικά, δύναται εὐκολώτερον νά τοὺς διακρίνη ἀπό τοὺς ἄλλους.

Μικρά ψυχὴ, πονηρόν πνεῦμα.

Μεγάλῃ ψυχῇ, ἀγαθόν πνεῦμα.

Τί προτιμᾶτε; Τό ἀγαθόν ἢ τό βλαβερόν;

Ἐκλέξατε, οὐχί τὰ ἀγαθὰ (περιουσιακά), ἀλλά τοὺς συνανθρώπους σας, τοὺς φίλους σας, τοὺς συγγενεῖς σας, τοὺς οἰκείους σας.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ:

Σημειώσατε τόν ἄνθρωπον διά τοῦ ἀριθμοῦ δέκα (10).

Τό ἓνα εἶναι ἡ ψυχὴ.

Τό μηδέν εἶναι τό πνεῦμα.

Ὅταν προηγεῖται τό ἓνα, δίδει τόν ἀριθμόν δέκα.

Καί ὅταν προηγεῖται τό μηδέν, τότε ὁ ἀριθμός σημειοῦται μέ τό μείον ἓνα. Δηλαδή ὁ ἄνθρωπος ξεπέφτει τόσον, ὥστε νά γίνῃ μικρότερος καί ἀπό τήν ἔννοιαν τοῦ μηδενός.

Δέν ἀναπτύσσω τήν μεγαλοψυχίαν. Αὕτη εἶναι γνωστή πρὸς πάντας.

Ἡ μικροψυχία ἔλκεται ἀπό τήν ἄρνησιν τῶν ἄλλων, ὅποτε καί ὁ Οὐρανός ἀφαιρεῖ ἀπό τό ἄτομον τοῦτο τὰς δυνατότητας πρὸς ἐξίσωσιν τῆς ὀντότητός του.

Ὅταν ἀρνεῖσαι εἰς τοὺς συνανθρώπους σου τὰ πάντα, ἀναγκάζεται τό Βασιλεῖον τοῦ Κυρίου νά ἀρνηθῇ νά δώσῃ χεῖραν βοηθείας εἰς τόν ἀρνούμενον.

Ὅ,τι δίδεις, λαμβάνεις. Ὑλικόν εἰς αὐτόν τόν Κόσμον, καί ἀοράτους δυνάμεις εἰς τόν Ἀόρατον Κόσμον, ὅπου ἐδρεύει ἡ πραγματικὴ ζωὴ τοῦ πνεύματος καί τῆς ψυχῆς.

Ὅσον διά τήν Πίστιν, θά ὀμιλήσω εἰς τό συναφές κεφάλαιον τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου.

Τό ἄνθος ὁμορφαίνει τήν ζωήν

Σήμερον ἔχομεν τόν τίτλον: «Τό ἄνθος ὁμορφαίνει τήν ζωήν».

Εἶναι τό ἴδιον, ὅταν πορευέσθε εἰς τήν ἔρημον, μέ τήν πορείαν πού ἀκολουθεῖτε ἐντός ὀλάνθιστου κήπου;

Ποίαν ἐντύπωσιν σᾶς δίδει ἡ ἔρημος καί ποίαν ὁ κήπος ὁ ὀλάνθιστος;

Τά ἄνθη πράγματι ὁμορφαίνουν τήν ζωήν. Ἐμπνέουν, δίδουν τόν χρωματισμόν των ὡς ποικίλα ἐνδύματα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας, σκορποῦν τό ἄρωμά των καί εὐφραίνουν τήν ψυχήν ἀπό τοὺς κόπους καί τās συνεχεῖς διαταράξεις τῆς ζωῆς σας.

Μεταξύ τῶν ἀνθέων ὑπάρχουν καί τά ὑπερήφανα ρόδα, ἄτινα, ὅταν δέν γνωρίζετε πῶς νά τά πλησιάσετε, δυνατόν διά τῶν ἀκανθῶν των νά σᾶς βλάψουν. Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπό τόν τρόπον, μεθ' ὃν σκέπτεσθε νά τά ἀποκόψετε.

Τό περίφημον ἄνθος πού λέγεται ρόδον, εἶναι ἡ γυνή.

Ἄρα, ἡ γυνή εἶναι πολύ χρήσιμος εἰς τήν ζωήν, ἀπό πολλάς ἀπόψεις: Ἀπό τήν μονοτονίαν, ἀπό τήν ποικιλίαν, ἀπό τό ἄρωμα τῆς πνευματικῆς αὐτῆς δυναμικότητος. Καταπραΰνει ὁ γλυκύς αὐτῆς τρόπος τόν πόνον τοῦ ἀνδρός· δίδει εἰς τόν ἄνδρα τό μέσον νά ἐλπίσῃ παρηγορεῖ τόν δυστυχῆ. Μέ μίαν λέξιν, ὁμορφαίνει τόν ἀνθῶνα τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου.

Εἶπομεν ἐν τῇ ἀρχῇ, ὅτι εἶναι ἄνθος μέ ἀκάνθας. Ὅσοι, λοιπόν, δέν γνωρίζουν πῶς νά περιποιηθοῦν τό ἄνθος τοῦτο, δυνατόν νά ἀποχωρήσουν ἐκ τοῦ ἀνθῶνος μέ τήν καρδίαν τετριωμένην καί νά ἀκολουθήσουν τήν ὁδόν τῆς ἐρήμου.

Τό ἀνθρώπινον τοῦτο ἄνθος εἶναι παράγων τῆς εὐτυχίας ἢ τῆς δυστυχίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἐγκεῖται εἰς τόν ἄν-

δρα νά ἀντιληφθῆ ποῖος εἶναι ὁ ρόλος τῆς γυναικός εἰς τόν Κόσμον τοῦτον, καί ἐπί τῆ βάσει τῆς ἐρεῦνης του, ἥτις ὀφείλει νά εἶναι φωτεινή, νά μεταχειρίζεται αὐτήν.

Ὅ,τι μαθαίνει αὕτη, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τόν ἄνδρα. Καί ὅταν οὗτος ζητᾷ ἀπό αὐτήν νά λησμονήσῃ ὅ,τι ἔμαθεν, αὕτη ἀρνεῖται. Ἐχοντας τοῦτο ὑπ' ὄψιν του ὁ ἄνδρας, δέν πρέπει νά χαριεντίζεται μέ τήν πυράν, διότι θάττον ἢ βράδιον θά καῖ.

Διά τοῦτο πολλάκις ἐτόνισα, ὅτι τό ἄνθος τοῦτο εἶναι πολύ διάφορον ἀπό ὅ,τι ὅλοι ἡμεῖς γνωρίζομεν. Ἐχει τά ἐλαττώματα παιδίου καί ὠρίμου γυναικός. Διά τοῦτο εἶναι δύσκολον νά γνωρίσῃ τίς, πότε εἶναι παιδίον καί πότε γυνή ὠριμος.

Ἡ γυνή εἶναι ἀπαραίτητος εἰς τήν Δημιουργίαν, διότι ἄνευ αὐτῆς δέν θά ὑπῆρχε πρόοδος, θετική καί ἀρνητική.

Εἶναι ἓνα περίεργον ὑλικόν τοῦ Πλάστου, πού ὅπως τό σχηματίζεις, τοιοῦτον παραμένει, εἴτε καλόν εἴτε κακόν.

Μεγάλη ἡ εἰσφορά της εἰς τήν κοινωνίαν. Ἀλλά καί οἱ ἄνδρες ὀφείλουν νά ἐκλέξουν τό καλόν καί ἀγαθόν, καί οὐχί νά ἐπιδιώκουν τό χείριστον πάντων καί νά ζητοῦν ὕστερον νά μετατρέψουν αὐτό εἰς ἀγαθόν. Τοῦτο δέν δύναται νά συμβῆ εἰς τό ἀνθρώπινον ἄνθος.

Ἡ πνευματική ἀξία τῆς γυναικός δέν ἐγκείται αὐτή καθ' ἑαυτήν εἰς τό πνεῦμα της, ἀλλά εἰς τήν χάριν της, εἰς τόν τρόπον της, εἰς τήν ἔκφρασίν της. Αὐτά πρῶτον ἔλκουν καί ὕστερον αἱ ἔννοιαι τοῦ λόγου της.

Ἐάν ἐξετάσωμεν τό βάθος τῶν ἐννοιῶν της, ἀδίκως θά ζητήσωμεν βάσιν ἠθικήν ἢ βάθος γνώσεως. Ταῦτα τά δύο ἀποτελοῦν τήν λίμνην τοῦ πνιγμοῦ της. Εἶναι ἀφρός θαλάσσιος, πού διαλύεται ἀμέσως. Καί ὅμως, πόσον ὠραῖος καί δαντελωτός εἶναι ὁ ἀφρός εἰς τά πέριξ τῶν θαλασσίων κόλπων!

Ἐλάχιστα ἐκ τῶν ρόδων ἀπέβαλον τάς ἀκάνθας των, διά νά ἀποτελέσουν τόν πυρῆνα τῆς συνοχῆς ἑνός ἑξακο-

λουθητικού οικογενειακού περιβάλλοντος, διά να σώζεται ή οίκογένεια από τας άνοήτους και διεστραμμένες θεωρίας των τελευταίων μεγάλων σοφών, πού κατέστρεψαν τήν έννοιαν της οίκογενείας.

Μεγάλη είναι ή εϋθύνη του άνδρος έναντι του άνθους πού καλλιεργεί, διότι όπως καλλιεργεί αυτό, ούτω και εκείνο παρουσιάζεται εις τόν άνθώνα, πού όνομάζεται κοινωνία.

Μάθετε να γίνεται πρωτίστως καλοί κηπουροί, διά να απολαύσετε ώραία και ακίνδυνα ρόδα.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ:

Ήκούσατε όμιλίαν περί ρόδων.

Κάποτε είπομεν, ότι τό μηδέν (0) αντιπροσωπεύει τήν γυναίκα.

Όταν ή γυνή είναι άνευ άκανθών, πώς συνδέεται μέ τόν άνδρα;

Ίδού πώς: Μηδέν σύν ένα ίσον ένα ($0 + 1 = 1$). Ούτω ό βίος της οίκογενείας είναι ή σταθερά βάση, επί της όποιας παραμένει τό οικοδόμημα πού όνομάζεται κοινωνία.

Όταν όμως συμβή τό αντίθετον, τότε έχομεν: Μηδέν μείον ένα ($0 - 1$), πού σημαίνει άποσύνθεσιν του οίκογενειακού βίου και κατάπτωσιν της κοινωνίας.

Ή διαφορά αύτη είναι όφθαλμοφανής και δέν έχει ανάγκη άλλης έξηγήσεως. Ο άπλοϋς τρόπος είναι και ό καλύτερος εις τας έξηγήσεις μας

Ἡ πορνεία, ὑλική ἀσέλγεια τοῦ ἀνθρώπου

Σήμερον θά ἀναπτύξω τό κεφάλαιον: «Ἡ πορνεία, ὑλική ἀσέλγεια τοῦ ἀνθρώπου».

Ὁ ἐγωϊσμός, ἀγαπητοί ἀκροαταί, συνδεδεμένος μέ τήν ἠδυπάθειαν, ἀποτελοῦν τήν λέξιν «πορνεία».

Ὅφείλετε πρῶτον νά γνωρίσετε, ὅτι ἡ πορνεία συγκαταλέγεται εἰς τά ἐπτά θανάσιμα ἁμαρτήματα. Εἶναι τό ἁμάρτημα τοῦτο πρᾶξις, πού ἀρχίζει ἀπό τόν ἴδιον τόν ἑαυτόν μας καί καταλήγει εἰς ἄλλα πρόσωπα, ἕτινα θά ἠδύναντο νά συμπέσουν εἰς τόν δρόμον μας, ἀθῶα ἢ ἔνοχα. Διά τοῦτο ἡ πορνεία εἶναι κολασμός τῆς ψυχῆς.

«Διατί, Διδάσκαλε, ὀνόμασες τήν πορνείαν κολασμόν τῆς ψυχῆς;», ἐρωτᾷ τις ἐκ τῶν ἀκροατῶν μου. «Εἰς τί πταίει ἡ ψυχή, ὅταν τό πνεῦμα, ὡς εἶπες καί ἄλλοτε, ὑποδουλώνει αὐτήν;».

Νεαρό μου, ἀπαντῶ εἰς τόν ἐρωτήσαντα, ἡ παρατήρησις σου εἶναι πολύ ὀρθή, ἀλλά χρήζει ἐξηγήσεως, διά νά ἐννοήσης τί συμβαίνει.

Διατί ἡ ψυχή ἄφησε τό πνεῦμα νά τήν ὑποδουλώσῃ;

Διότι ἦτο ἀσθενεστέρα. Ἐάν ἡ ψυχή ἀνθίστατο, ἔστω καί μέ τās ὀλίγας τῆς δυνάμεις, τότε τό πνεῦμα θά ἠλλοιοῦτο. Καί διά νά μή γίνη τοῦτο, ὑπεχώρησεν ἡ ψυχή.

Βεβαίως, αὕτη δέν πταίει ἀπ' εὐθείας, ἀλλά ἔγινε αἰτία, διά τῆς ὑποχωρήσεώς τῆς, νά κυριαρχήσῃ τό πνεῦμα. Καί ἰδοῦ, διατί λέγομεν: «ἔπταισεν ἡ ψυχή ἐξ ἀντανακλάσεως τῆς διαταγῆς τοῦ πνεύματος».

Ὅταν ἓνα ἄτομον, παρὰ τās ἀντιξοότητας τῆς ζωῆς, παραμένει ἄτρωτον ἀπό τοῦς πειρασμούς, ἀπό τά πλοῦτη, ἀπό τās διασκεδάσεις, ἀπό τήν καλοπέρασιν κ.τ.λ., τό ἄτομον τοῦτο ἀποκτᾷ σθένος πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν πάντων. Ὅταν, ὅμως, τό ἄτομον τοῦτο δέν ἔχει τό ἀπαιτούμενον σθένος, ἀναγκαστικῶς θά ὑποκύψῃ εἰς τό μοιραῖον.

Μοιραῖον δέν ὑπάρχει. Εἶναι μία λέξις πού ὑποκρύπτει πολλά, ἀπό ὑπολογισμόν καί δικαιολογίαν πρόχειρον, διά νά μή εἶπω ὅτι τό ἄτομον ἠρέσκετο καί ὀλίγον πρός τήν ροπήν τῆς ἀνηθικότητος.

Ὑπάρχουν ὅμως καί ἄλλαι περιπτώσεις, πού ἐξαναγκάζουν τό ἄτομον νά δεχθῆ μίαν ἀπρόοπτον τοιαύτην περίπτωσιν. Τότε τό ἄτομον αὐτό δέν εὐθύνεται διά τά συμβάντα. Καί ἐάν τιμωρῆται ἀπό τήν κοινωνίαν, ὑπεύθυνος τῆς πτώσεως τοῦ ἀτόμου αὐτοῦ εἶναι ἡ ἰδίᾳ ἡ κοινωνία, ἥτις ὡς μυωπική δέν βλέπει πέραν ἐνός ὠρισμένου σημείου.

Ἡ πορνεία εἶναι πάθος, ὡς ἡ χαρτοπαιξία. Τό πορνευόμενον ἄτομον δέν ἠσυχάζει. Ἡ ζωή του εἶναι ἐκεῖ, ὅπου τό πάθος τό καλεῖ. Ἀδιαφορεῖ δι' ὅ,τιδήποτε ἀνθρώπινον, ἀρκεῖ τό ἴδιον τό ἄτομον νά ἐντροφᾶ εἰς τήν ἀσέλγειαν τῆς ὕλης. Διότι μόνον αὐτή δίδει εἰς αὐτό δυνάμεις ὑλικῆς σκέψεως, πρός συνέχισιν τοῦ ὀλέθρου, μέχρις ὅτου ἐκλείψῃ.

Ὑπάρχουν καί οἱ κρυφοπόρνοι. Οὗτοι ἀρέσκονται νά διδάσκουν τήν ἀρετήν καί τήν ἠθικήν, διά νά ἔλξουν, καί ὀλίγον κατ' ὀλίγον φθάνουν εἰς τόν ἀντικειμενικόν των σκοπόν. Οὗτοι εἶναι καταχθόνιοι καί τιμωροῦνται εἰς τόν Πνευματικόν Κόσμον δι' ἀποβολῆς των ἀπό τό Βασίλειον τοῦ Κυρίου, μέχρι καταρρακώσεώς των. Καί τίς γνωρίζει πότε θά δυνηθοῦν νά ἐξιλεώσουν τήν ἁμαρτίαν των, ἡ ὁποία ἐπαρουσιάζετο ὡς ἀρετή.

Ὑπάρχουν ἀκόμη πολλάι κατηγορίαι εἰς τό εἶδος τοῦτο, διότι τό πάθος τῆς πορνείας εἶναι ἀσθένεια σωματική, πνευματική, καί ἐξ ἀνάγκης καί ψυχική, ὡς ἐξήγησα προηγουμένως.

Ὅλοι ὅσοι ἀρέσκονται εἰς τās ἡδονάς τοῦ σώματος, δέν εἶναι πόρνοι, διότι ἡ ἡδονή αὕτη ἔχει τās βαθμίδας τῆς καί σκοπός τοῦ συντεοῦ ἀνθρώπου εἶναι νά μή ἐξέρχεται τῶν ὁρίων. Ὅ,τι, λοιπόν, εἶναι ἐντός τῶν ὁρίων, κρατᾶ τόν ἄνθρωπον εἰς τήν μέσην ὁδόν. Δηλαδή, συγκρατεῖ

αὐτόν ὡς ἄνθρωπον ἰσόσταθμον καὶ δέν ὑποπίπτει εἰς οὐ-
δεμίαν τιμωρίαν.

Τό θέμα τοῦτο εἶναι περίπλοκον, ὅσον καί ἀπλοῦν νά
φαίνεται. Καί ἀκριβῶς ἐπειδή φαίνεται ἀπλοῦν, δημιουρ-
γοῦνται περιπτώσεις πάμπολλαι, μέ διαφορετικὴν ἔννοι-
αν κρίσεως. Ἡμεῖς ἐξηγήσαμεν τὴν κεντρικὴν καί μέσην
ὁδόν. Ἄλλοι ἐκ τῶν Ἀρχηγῶν θά σᾶς δώσουν λεπτομερεῖ-
ας ἐπὶ πτυχῶν τοῦ πάθους τούτου.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ.

Τά πάθη ἀντιπροσωπεύονται γενικῶς μέ τόν ἀριθμόν
μηδέν (0), διότι ἐξουθενώνουν τό ἄτομον πνευματικῶς,
ὀλικῶς καί ψυχικῶς.

Ἡ πίστις πρὸς τὴν Θεότητα, δηλαδή ἡ ἀκραιφνὴς πί-
στις καί οὐχί ἡ προσποιητή, ἔχει τὴν δύναμιν νά εἰσχωρῇ
εἰς τό πνεῦμα· καί ἐάν τοῦτο ἔχει περιπέσει εἰς σφάλματα,
νά τό ἀνασύρη, ὥστε νά ἀφαιρέσῃ ἀπό τὴν κατάπτωσιν
τό πάθος, προσθετόμενον ὡς ἀριθμός ἕνα (1).

Ἄρα, μηδέν σὺν ἕνα, ἴσον ἕνα ($0 + 1 = 1$).

Τό ἄτομον ἐπανερχεται εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν, χάρις εἰς
τὴν πίστιν του πρὸς τὴν Θεότητα, ἥτις ἐβοήθησεν αὐτό
νά ἀποτινάξῃ τά δεσμά τοῦ πάθους καί νά προχωρῇ ἐλευ-
θερον πλέον τὴν ὁδόν τῆς Ἀρετῆς.

Ὅσοι, λοιπόν, πίπτουν εἰς τά θανάσιμα ἁμαρτήματα,
εἶναι δύσκολον νά ἐπανακτήσουν τὴν προτέραν των ἐλευ-
θερίαν, ἐάν ἐκ τῶν προτέρων δέν ἔχουν πίστιν. Ἐνῶ οὐ-
δέν φάρμακον ὠφελεῖ, εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, ἡ πί-
στις θαυματουργεῖ.

Δυστυχῶς, ὑπάρχουν πολλοί, οἱ ὁποῖοι ὑπέπεσαν εἰς
ἀνεπανόρθωτα σφάλματα, ἥτοι ἁμαρτίας, ἀλλά δέν ἔχουν
πίστιν καί ἐπὶ πλέον ἐμπαίζουσιν αὐτὴν ὡς πειθῶ ὑποβολῆς.
Οὗτοι, ἀργά, πολὺ ἀργά, θά ἀντιληφθοῦν τί ἔχουν χάσει,
ὥστε νά μέμφωνται τόν ἴδιον τόν ἑαυτὸν των.

Ἐχετε εἰς τό μέτωπόν σας τὴν σφραγίδα: «Πᾶν μέτρον
ἄριστον»!

Ἡ Πίστις, ἀνθῶνας τῆς ψυχῆς

Σήμερον ἔχομεν νά ἀναπτύξωμεν τόν τίτλον: «Ἡ Πίστις, ἀνθῶνας τῆς ψυχῆς».

Πίστις καί πάλιν πίστις!

Καί ἀφοῦ ἐννοήσετε τί ἐστί πίστις, διά τῆς πίστεως θά εἰσχωρεῖτε εἰς τά μυστήρια τῆς πίστεως!

Ὅχι μεγάλο πρᾶγμα, ἀλλά κάτι τό ἀκατανόητον εἰς τήν ἀντίληψιν τῶν ἀνθρώπων εἶναι τό εὐεργετικόν αὐτό μέσον, τό ὁποῖον ὀμαλύνει τήν ζωήν, ἀναζωογονεῖ αὐτήν, ὡς τό ὕδωρ πού ρεεῖ ἀκατάπαυστα ἐντός τοῦ ἀνθῶνος, διά νά δώσῃ ζωήν, σχῆμα, εὐωδίαν, εἰς τά ἄπειρα ἄνθη πού στολιζοῦν τόν χῶρον τοῦτον.

Πίστις! Ἐννοια πολύ βαθεῖα, ὥστε νά εἶναι ἀκατανόητος, ὅπως καί ὁ Ἄναρχος.

Πίστις ἀκραιφνής, πίστις χωρίς οὐδένα δόλον, πίστις ἀγνή, ἀνυψώνουν τήν ὄντοτητα εἰς ὕψη, πού αὕτη δέν δύναται νά φαντασθῇ.

Τί ὠραῖον πρᾶγμα εἶναι ἡ πίστις!

Εἶναι τό σωτήριον φάρμακον κάθε δυστυχίας, κάθε πόνου, κάθε ἐμποδίου εἰς τόν δρόμον τῆς ζωῆς μας. Διά τῆς πίστεως ὅλα, μηδενός ἐξαιρουμένου, λέγω ὅλα ἐξουδετερώνονται, διά νά ἀπολαύσῃ τίς τήν ἡρεμίαν τοῦ πνεύματος καί τήν καθησύχασιν τῆς ψυχῆς.

Ἡ πίστις ἀναγεννᾷ τόν ἄνθρωπον διά τῆς Θείας Χάριτος. Εἶναι μία εἰδική ὁδός, πού ἄγει ἀπ' εὐθείας πρὸς τήν Ἀρχήν Μας. Καί ὅμως, παρ' ὅλα ὅσα ἐλάλησα, πολλοί εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι λέγουν ἢ ἀφήνουν νά φανῇ ὅτι ἔχουν πίστιν, κατά βάθος ὅμως δέν γνωρίζουν καί οἱ ἴδιοι τί πιστεύουν. Διότι εἰς μίαν στιγμὴν ἀνωμαλίας εἰς τήν ζωήν των, ὅλα τά διαγράφουν καί λέγουν: «Παρ' ὅλην τήν πίστιν, ὁ Θεός μέ τυραννεῖ. Ὅλον ἐμπόδια καί οὐδέν

εὐχάριστον συναντῶ εἰς τόν δρόμον. Ποῦ εἶναι, λοιπόν, ἡ μεγάλη Αὐτοῦ εὐσπλαχνία;».

Καί ἀγνοοῦν πάντες αὐτοί, τί εἶναι Θεός, τί εἶναι Ἀρχή τοῦ Βασιλείου Μας, τί εἶναι ψυχή, τί πνεῦμα, καί πῶς συνδέονται ἀδιαρρήκτως ψυχή καί πνεῦμα.

Ἐπίσης ἀγνοοῦν, ὅτι προὑπῆρξαν καί εἰς τόν Κόσμον τοῦτον ἤλθον ἵνα ἀποπλύνουν τάς ἁμαρτίας των, καί πολλά ἄλλα. Καί ὁμιλοῦν οἱ ἄφρονες κατά τοῦ Θεοῦ, τόν Ὅποιον οὐδέποτε εἶχον τήν φαντασίαν νά συλλάβουν, ὡς πολλοί ἐκ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Ἀνάγκη, ὅπως ἡ πίστις καλλιεργηθῆ, διότι ἄνευ αὐτῆς ὅλα εἶναι μάταια.

Πίστις σημαίνει, ὅτι ἔχομεν ἐσωτέρους ὀφθαλμούς. Σημαίνει ὅτι ἔχομεν κατανόησιν τῆς ἀγάπης καί τῶν καλῶν ἔργων.

Ἡ πίστις ἔχει ἰδικόν της φῶς, ἄσχετον μέ τό φῶς τῆς γνώσεως. Διά τῆς πίστεως ἀποκτᾶς τό φῶς τῆς γνώσεως, ἐνῶ διά τοῦ φωτός τῆς γνώσεως ἀδύνατον νά ἀποκτήσης τό φῶς τῆς πίστεως.

Ἡ Τριαδική Θεότης εἶναι πίστις. Διά τοῦτο ὅλοι Ἥμεῖς οἱ ἐπί κεφαλῆς τῶν ψυχῶν, ἔχομεν ἀκράδαντον τήν πίστιν μας πρός τήν Τριαδικήν Θεότητα καί εἴμεθα Πνεύματα ἀπηλλαγμένα ἀπό τά ἀνθρώπινα συμφέροντα.

Ἐνῶ σεῖς ἔχετε ἀνάγκην πολύ μεγαλυτέραν τῆς πίστεως ἀπό Ἡμᾶς, καί ὁμως, εἴσθε οἱ ὀλιγώτερον πιστεύοντες εἰς τήν Θεότητα. Διατί;

Διότι οἶσ ἀλείπει ἡ πραγματική καί ἀγνή φώτισις τῶν πάντων.

Ἐάν αἱ ψυχαί εὐφραίνονται εἰς τό Θεῖον Βασίλειον τοῦ Οὐρανοῦ, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τήν πίστιν, ἣτις μετέτρεψε τούς ἀπεράντους χώρους, ὅπου παραμένουν αἱ ψυχαί, εἰς ἀνθρώνας. Διά τοῦτο εἶπον, ὅτι ἡ πίστις εἶναι ὁ ἀνθῶν τῆς ψυχῆς.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ:

Ἡ Πίστις ἔχει τὰς ἐννοίας τῆς Ἀγάπης, τῆς Ἀγαθότητος, τῆς Γαλήνης καὶ Πραότητος.

Αὐταὶ αἱ τέσσαρες (4) ἐννοιαὶ εἶναι τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Σύν ἓνα (1) ἡ Πίστις, ἡ ὁποία ἐμπεριέχει καὶ τὰς τέσσαρας, ἀποτελοῦν τὸν ἀριθμὸν πέντε (5).

Ὁ κάθε ἀριθμὸς πρέπει νὰ ἀνταποκρίνεται εἰς τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰς πέντε αἰσθήσεις του. Τὰς πέντε αἰσθήσεις τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἀναπτύξω ἄλλοτε.

Βέβαια, ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ἐφαρμόσῃ τὰς ιδιότητας πού ἐφαρμόζουσι οἱ Οὐράνιοι Ἀρχηγοί. Ἀλλὰ ὅταν γίνεται μία προσπάθεια ἀπὸ αὐτόν, ἰσοσταθμίζει τὰς δυνάμεις τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς. Καὶ τοῦτο μόνον εἶναι ἀρκετόν, ὥστε νὰ βαδίσῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν ὁδὸν ἣν ὁ Πνευματικὸς Κόσμος ὑποδεικνύει εἰς αὐτόν.

Εἶπον πρὸ ὀλίγου, τὰς αἰσθήσεις. Καὶ σεῖς διερωτᾶσθε: Αἱ αἰσθήσεις τί ρόλον παίζουν εἰς τὴν ὅλην διδασκαλίαν;

Αἱ αἰσθήσεις ὑπάρχουσι μόνον εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἡ καλὴ χρῆσις τῶν αἰσθήσεων εἶναι ὑπόδειξις τοῦ Ἀρχηγοῦ πρὸς τὸ πνεῦμα, ὅταν τοῦτο πρόκειται νὰ ἐνσαρκωθῇ.

Αἱ αἰσθήσεις δημιουργοῦν ἀνάγκας καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν τῶν ἀναγκῶν ἐξέρχεται τῆς ὁδοῦ, ἣν ὤφειλε νὰ ἀκολουθήσῃ. Αἱ ἀνάγκαι μεταδίδουσι εἰς τὸ πνεῦμα τὰς ἐλλείψεις των καὶ τὸ πνεῦμα ὑποβάλλει διὰ τῆς δυνάμεώς του εἰς τὴν ψυχὴν νὰ ἐγκρίνῃ. Καὶ ἰδοὺ, ἡ πάλῃ μεταξὺ ψυχῆς καὶ πνεύματος.

Ἡ πίστις, ὅπως ἀνέφερον αὐτὴν ὁ ἱερός Χρυσόστομος, εἶναι ἡ μόνη δύναμις πού ἀνατρέπει τὰ πάντα. Οὐδεὶς ἄλλος δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο, πλὴν, ὅπως εἶπον, τῆς Θείας πίστεως.

Τί εἶναι, τότε, Θεία πίστις;

Εἶναι τὸ περιβλήμα τῶν Θεῶν Οὐρανίων Δυνάμεων, πού ἔρχεται εἰς σωτηρίαν μας. Εἶναι, δηλαδή, μία εἰδικὴ δύναμις τοῦ Θεοῦ, πού ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ἰδικῆς μας δυνάμε-

ως, ώστε να υπάρχει άμεσος βοήθεια από την Θεϊαν Αρχήν προς τό άτομον, πού ζητᾶ, πού έχει ανάγκην τῆς βοηθείας αὐτῆς.

Τήν ἐξήγησιν ταύτην δίδω πρός κατανόησιν, διότι δι' ἄλλων λόγων εἶναι ἀδύνατον νά τήν ἀντιληφθῆτε, ὅσον καί πομπώδης ἐάν δοθῆ ὁ ὄρισμός της. Ἐγώ ἀναλύω, χωρίς νά φθάσω ποτέ εἰς ὅ,τι δέν ἀναλύεται.

Εἰς τά Ἔργα τῶν Οὐρανίων Αρχηγῶν θά σᾶς δοθοῦν λεπτομέρειαι, οὔτως ὥστε νά συμπληρῶνετε τά κενά, διά νά μή δυνηθῆ οὐδεὶς νά σᾶς φέρῃ ἀντίκρουσιν.

Ἡ ὀργή, κακός σύμμαχος τῶν προθέσεών μας

Συνεχίζων τὰς Ὅμιλιας μου, σήμερον θά ἀναπτύξω τό κεφάλαιον: «Ἡ ὀργή, κακός σύμμαχος τῶν προθέσεών μας».

Λέγουν οἱ ἄνθρωποι: «Φωνή λαοῦ, ὀργή Θεοῦ». Κακῶς ἐδόθη τοῦτο. Ὁ Θεός ποτέ δέν ὀργίζεται. Ἡ Ἀγάπη Του πρός τόν ἄνθρωπον εἶναι ἀπέραντος. Οἱ Νόμοι Του, ὅμως, εἶναι ἀύστηρότατοι. Ὅταν, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος εἶναι παράνομος, ὑποπίπτει εἰς τήν τιμωρίαν πού ἡ Θεότης ὑποβάλλει εἰς αὐτόν. Θεότης δέ, εἶναι ἡ Ἀρχή τοῦ Βασιλείου Μας.

Εἶπον, ὀργή. Τί σημαίνει, νεαρέ μου, ὀργή; ἐρωτῶ εἰς τό πολυπληθές μου ἀκροατήριον.

«Διδάσκαλε», ἀπαντᾷ ὁ νεαρός εἰς τόν ὁποῖον ἀπετάνθη, «ὀργή εἶναι, ὅταν ὁ ἄνθρωπος μαίνεται ἐναντίον ἄλλου, εἴτε ἔχει δίκαιον εἴτε ἄδικον».

Ἀπαντῶ εἰς τόν νεαρόν: Ὅργη - πρόσεξε - εἶναι ὁ ὀργασμός τῆς ψυχῆς καθ' ὑποβολήν τῆς Γῆς. Δηλαδή, εἶναι ἐλάττωμα γήϊνον, τό ὁποῖον καθηλώνει τό πνεῦμα καί τήν ψυχήν. Καί ἡ ψυχή, μή δυναμένη ἐκ τοῦ μικροῦ τῆς σθένους νά ἀντιμετωπίσῃ τό πνεῦμα, ἀφήνει αὐτό ἐλεύθερον, ὅποτε δέν ὑπάρχει οὐδεμία συνοχή ψυχῆς καί πνεύματος. Καί ἄφρων ὁ ἄνθρωπος ἐξορμᾷ ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του, εἴτε ἔχει δίκαιον εἴτε ὄχι.

Ὑπάρχει ἡ ὀργή ἢ δικαία. Διότι πολλαί ψυχαί, ἢ μάλλον ὀντότητες μέ λαμπρόν ποιόν, δέν δύνανται νά ἀνεχθοῦν τό ἄδικον, τό κακόν καί μοχθηρόν, καί ἀνθίστανται ὀργιζόμεναι ἐναντίον τοῦ ἀδίκου.

Αἱ ὀντότητες αὗται ὀφείλουν νά γνωρίζουν, ὅτι ἔχουν καί πνεῦμα καί νά μή παρεκτρέπωνται, ὅσον δίκαιον καί ἐάν ἔχουν. Εἰς τόν Πνευματικόν Κόσμον, ἐάν σφάλλουν ἐναντίον ἀδελφοῦ των, θά δικαιωθοῦν. Ἀλλά γιατί νά

μαυρίζουν μίαν μικράν πτυχήν τῆς ὄντοότητός των; Καί ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, βαίνουν τήν ὁδόν πρὸς τόν τελευταῖον Σταθμόν, χωρὶς νά δυνηθοῦν νά λάβουν μέρος εἰς τήν Ἐπουράνιον Διοίκησιν.

Ἐπάρχουν καί ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ὀργίζονται μέ τό τίποτε, διότι εἶναι ἄνθρωποι κακῆς φύσεως. Οὗτοι ὑποπίπτουν εἰς τό θανάσιμον ἁμάρτημα τῆς ὀργῆς, ἀδιάφορον ἐάν ἡ δικαιοσύνη σας ἐχάρισεν εἰς αὐτόν τήν ἐλευθερίαν, ὅπως ἐπαναλάβῃ καί πάλιν τό ἴδιον σφάλμα.

Ἡ ὀργή εἶναι πάντοτε κακός σύμμαχος τῶν προθέσεών μας. Ὅσον καί καλαί νά μᾶς φαίνονται αἱ προθέσεις μας, δέν ἐξετάζομεν ἐάν αὗται βλάπτουν ἢ ὄχι τόν πλησίον μας καί προχωροῦμεν εἰς τό ἔργον μας, ὁπότε ἐν ὁποιοῦνδήποτε ἐμπόδιον σταματᾷ τό ἔργον, καί ἀμέσως ἡ ὀργή γίνεται ὁ πλέον στενός σύμμαχος μας, πρὸς βλάβην τῶν συνανθρώπων μας, ἀλλά καί τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον: «Θυμοῦ κράτει». Δηλαδή, ἐάν δέν κρατήσης τήν ὀργήν σου, ὄχι μόνον θά βλάβῃς τόν ἑαυτόν σου, ἀλλά καί πολλὰς ἄλλας ζημίας δύνασαι ἐκ τῆς ὀργῆς νά πράξῃς. Καί ἐάν γίνῃ ἐκ τῆς Θεότητος ἡ ἀνάκλησις σου, τότε θά ἔχῃς νά δώσης λόγον περὶ τῆς πράξεώς σου, ἡ δέ τιμωρία θά εἶναι σκληρά δι' ἐσέ.

Ἡ ὀργή, λοιπόν, εἶναι ἐλάττωμα τῆς πονηρᾶς φύσεως.

Μήν ὀργίζεσθε, ὅσον δίκαιον καί ἐάν ἔχετε. Ἡ συμβουλή αὕτη εἶναι Πνευματικοῦ Ἀρχηγοῦ, ὅστις κάτι περισσότερον ἀπό ἐσᾶς γνωρίζει. Οὐχί ὡς ἄνθρωπος, ἀλλά ὡς Πνεῦμα.

Εὐχομαι, ὅπως πάντοτε ἐπιδιώκετε τήν ἡρεμίαν, ὡς σωτήριον ἔδαφος πρὸς λύσιν προβλημάτων ἐπιγείων καί Οὐρανίων.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ:

Ὅλα τά ἀνθρώπινα πάθη, αὐτά δηλαδή πού ἀναφέρονται ἐντός τῶν ἐπτὰ θανασίμων ἁμαρτημάτων, ἀντιπροσωπεύονται διὰ τοῦ ἀριθμοῦ ἐπτὰ (7), διότι ὅλα αὐτά τά προέβλεψεν ἡ Δημιουργία.

Εἶπομεν καὶ ἄλλοτε, ὅτι ὁ ἀριθμὸς οὗτος εἶναι καλὸς καὶ κακός.

Ἐφ' ὅσον τὸ πάθος παραμένῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον, οὗτος εὐρίσκεται ἐντὸς τοῦ ἀριθμοῦ ἐπτά μέ τὴν κακὴν αὐτοῦ ἔννοιαν.

Πῶς ὁ ἄνθρωπος θά δυνῆθῃ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν κλωβὸν τῆς ἁμαρτίας; Ἀδύνατον, ὅταν τὸ πάθος τοῦ γίνῃ δευτέρα φύσις.

Καὶ ὅμως, πρέπει νὰ τὸν σώσωμεν, νὰ τὸν ἀνασύρωμεν ἀπὸ τὸ βάραθρον, διαγράφοντας πᾶν ὅ,τι ἔχει κάμει, ἀνανεώνοντας τὸ ἠθικὸν του καὶ ἀφυπνίζοντας τὴν συνείδησίν του.

Οὐδέν φάρμακον! Ἐρωτήσατε εἰς τοὺς εἰδήμονας νὰ σᾶς εἴπουν, τίνι τρόπῳ θεραπεύεται ὁ ἄνθρωπος τοῦ πάθους.

Οὐδεὶς ἔχει τὸ σθένος νὰ σᾶς εἴπῃ: «Κύριε, τὸ καμμένο ξύλο δὲν ἀνακτᾷ τὴν προτέραν του θέσιν».

Ἄρα, τί σᾶς λέγουν;

Σᾶς λέγουν, ὅτι διὰ τῶν διαφορῶν μέσων, πού αὐτοὶ γνωρίζουν, θά θεραπεύσουν τὸν ἄνθρωπον.

Πῶς; Θά σᾶς εἴπω: Διὰ τῆς ἐκμεταλλεύσεως.

Ἡμεῖς, ὅμως, οἱ θέλοντες νὰ φανῶμεν χρηστοὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς μας, πῶς θά δυνῆθῶμεν νὰ σώσωμεν τὸν δυστυχῆ;

Καὶ ὅμως, ἡ Θεότης σᾶς ἔχει δώσει τὸ μέσον: Διὰ τοῦ ἀγνοῦ λόγου, διὰ τῆς πίστεως. Χωρὶς νὰ εἴπητε εἰς αὐτόν πῶς πρόκειται νὰ ἐνεργήσετε ἐπ' αὐτοῦ, θά ὁμιλήτε μέ πειστικότητα, διὰ νὰ τονώσετε εἰς αὐτόν τὴν πίστιν. Εἶναι ὀλίγον δύσκολον διὰ τοὺς ἀδαεῖς, οὐχὶ ὅμως καὶ διὰ τοὺς πνευματιστάς, καὶ δὴ διδασκάλους.

Μέ ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονὴν, μέ γαλήνιον τρόπον καὶ γλυκεῖαν τὴν φωνήν, δύνασθε νὰ θαυματοουργήτε.

Δοκιμάσατε. Ἡμεῖς εἴμεθα εἰς τὸ πλευρόν σας.

Τό Φῶς, ἀγνή φώτισις τοῦ πνεύματος

Ὅλοι φωτιζόμεθα, μηδενός ἐξαιρουμένου. Ἀλλά ποίαν φώτισιν λαμβάνει ὁ εἷς καί ποίαν ὁ ἄλλος;

Ἡ διαφορὰ αὕτη εὐρίσκεται μεταξύ τοῦ ἀγνοῦ, τοῦ καθαροῦ ὕδατος, καί τοῦ βρωμεροῦ καί ἀκαθάρτου. Καί διαβαίνει ὁ ὀδοιπόρος κατάκοπος, πεινασμένος, ἀλλά περισσότερο διψασμένος, καί βλέπει ἔμπροσθέν του λίμνην μέ ὕδωρ θολόν, ἐνῶ ἀπό τήν ἄλλην πλευράν ἐλκύνει αὐτόν ὁ ψίθυρος τοῦ ρυακίου, τό ὅποιον διασχίζει τήν κοιλάδα μέ τό διαυγές του ὕδωρ. Αὐτομάτως τρέχει πρός τό ρυάκιον προτιμᾷ αὐτό ἀπό τό ἄλλο. Διατί; Διότι τό καθρόν καί κρυστάλλινον ὕδωρ προτιμᾶται ἀπό τούς ὀδοιπόρους.

Διατί, τότε, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, νά μή προτιμῶμεν νά λαμβάνωμεν τήν ἀγνήν φώτισιν, ἥτις καί τήν καρδίαν δροσίξει καί τό πνεῦμα ἱκανοποιεῖ;

Εἰς τήν φώτισιν συμβαίνει κάτι ἄλλο, πού δέν ὑποπίπτει εἰς τήν ἄμεσον ἀντίληψίν μας. Ἡ φώτισις, ἢ μή ἀγνή, ἔρχεται μέ ἔνδυμα ἀγνόν (ἐφ' ὅσον πειθόμεθα ὅτι εἶναι ἀγνή) καί μᾶς παρασύρει εἰς τό ἄγνωστον, διά νά πληρώσωμεν ἀργότερον τήν ἀμέλειάν μας ἐπί τῆς κακῆς μας κρίσεως.

Τό Φῶς εἶναι μονάς, εἶναι ὕδωρ. Λαμβάνουν ἀπό αὐτό καί αἱ δύο Παρατάξεις. Οἱ μέν διατηροῦν αὐτό καθρόν, οἱ δέ βρωμερόν.

Διατί νά μή ἐκλέξετε τό ἀγνόν, διά νά εἰσθε ἐντός τοῦ ἱεροῦ σας χρέους εἰς τόν Κόσμον τόν φθαρτόν καί εἰς τόν μελλοντικόν; Καί προτιμᾶτε πολλοί τό ἀκάθαρτον ὕδωρ, πού θά σᾶς βαραίνῃ τήν συνείδησιν καί ἴσως σᾶς πλανήσῃ εἰς τό ἀχανές, ζητῶντας ἐπί ματαίῳ τήν ἀφετηρίαν διά νά ἐπιστρέψετε πλησιέστερον πρός τό Βασιλεῖον τοῦ Κυρίου;

Εἶπον, ὅτι τό Φῶς εἶναι μονάς. Καί εἰς χεῖρας Μας διατηρεῖται ὡς μονάς, δηλαδή καθαρόν, ὡς κατῆλθεν ἐκ τῆς Πηγῆς τοῦ Ἀνάρχου, ἐνῶ εἰς τοὺς ἄλλους συνεχῶς μεταβάλλεται, πάντοτε ὁμῶς ἐντός τοῦ βρωμεροῦ του περιβάλλοντος.

Τό ἀληθινόν, λοιπόν, Φῶς εἶναι αὐτό τό ὁποῖον σᾶς δίδομεν. Αὐτό καί μόνον δύναται νά σᾶς ἀναδειξῇ, νά σᾶς ἀνιψώσῃ, νά σᾶς φέρῃ πλησιέστερον πρός Ἡμᾶς, διὰ νά ἴδητε τά θαύματα τῆς Δημιουργίας.

Τά θαύματα τῆς Δημιουργίας μόνον εἰς τόν Οὐρανόν γίνονται γνωστά. Ἀλλά πῶς;

Μέσω τῆς ἀγνῆς φωτίσεως. Εἰδ' ἄλλως μή ζητεῖτε θαύματα, διότι θά εὐρεθῆτε εἰς σκότος βαθύ, εἰς ἔρεβος!

Ἀναγκάζομαι νά δώσω τήν περιγραφὴν αὐτήν, διὰ νά σώσω ὅσους δύναμαι περισσοτέρους. Διότι προβλέπω πολλά, τά ὅποια δέν δύναμαι, δέν μοῦ ἐπιτρέπεται νά εἶπω εἰς θνητούς, οἱ ὅποιοι ζοῦν ἐντός τοῦ σκότους καί μόνον. Ἰδιαιτέρως ἐπί μυστικοῦ σημείου θά φωτίσω τοὺς ἔχοντας ἀγνήν φώτισιν.

Τό ἀγνόν, ὡς γνωρίζετε, ἔχει μεγαλυτέραν ἀξίαν, διότι εἶναι καθαρόν ἀπό πάσης κακῆς ἐννοίας, πού δυνατόν νά γίνῃ πρόξενος πολλῶν κακῶν.

Εὐλογημένη ἡ ἀγνότης τοῦ πνεύματος, διότι αὐτή φωτίζεται ἀπ' εὐθείας ἀπό τό Ἅγιον Φῶς.

Τό πρόβατον εἶναι μία ζωντανή ὑπαρξις, πού ὑπόκειται εἰς τοὺς γήινους νόμους. Καί ὁμῶς, ἡ ὑπαρξις αὕτη εἶναι ἀγνή.

Καί σεῖς, ἀγαπητοί ἀδελφοί, ἔχετε ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε ὡς ἄνθρωποι. Μή ὁμῶς παρεκτρέπεσθε. Λάβετε ὡς παράδειγμα τό πρόβατον. Δέν λέγω νά ἀφήσετε τόν ἑαυτόν σας εἰς χεῖρας ἄλλου ἀνθρώπου, διὰ νά σᾶς ἐκμεταλλεῖται. Σεῖς ἔχετε λογικὴν καί κρίσιν καί γνωρίζετε καλλίτερον παντός ἄλλου, πῶς νά ὑπερασπίσετε τόν ἑαυτόν σας. Τό πρόβατον δέν ἔχει τό χάρισμα τοῦτο. Διὰ τοῦτο καί εἶναι τό ἀγνότερον τῶν ζώων.

Δέν θέλω νά ὑποδείξω ποίους φραγμούς θά ἠδύνασθο νά θέσετε εἰς τόν ἑαυτόν σας. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀδυναμίας, τάς ὁποίας ὀφείλει νά μετριάξῃ, διά νά εὐρίσκειται ἐντός τοῦ κόλπου Μας, ἦτοι τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

Δέν σᾶς στερῶ τήν ἐλευθερίαν εἰς τήν ἐκλογήν τῶν προτιμήσεών σας, ἀλλά σᾶς φωτίζω τόν δρόμον, διότι ὑπάρχουν σκοπέλοι, παγίδες, κρημνοί. Διά τοῦ ἀγνοῦ φωτός ἀποφεύγετε πάντα ταῦτα, πρὸς ἰδίαν σωτηρίαν τῆς ὄντοτητός σας.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ:

Ὅ,τι ἀγνόν ὑπάρχει, πηγάζει ἀπό τόν Κύριον.

Οὕτω καί τό Φῶς σημειοῦται διά τοῦ ἀριθμοῦ ἕνα (1), διότι ἀπό τόν Ἔνα πηγάζει.

Ὅσοι μεταβάλλουν τό ἀγνόν φῶς, πού ἔλαβον, εἰς σκοτεινόν, τότε λαμβάνουν φώτισιν ἀπό τόν Πονηρόν. Καί ἡ φώτισις αὕτη σημειοῦται διά τοῦ ἀριθμοῦ μείον ἕνα (-1).

Ὅταν ὁμως λέγωμεν «μείον ἕνα», τί σημαίνει;

Σημαίνει κάτω τῆς μετριότητος. Δηλαδή, διά τῆς φωτίσεως «μείον ἕνα» ἀφαιρεῖς ἀπό τοὺς ἄλλους ὅ,τι εἰς ἐσέ δέν ἀνήκει. Καί ἡ φώτισις αὕτη λέγεται «σκοτεινή», διότι ἀνήκει εἰς τήν ἀκτινοβολίαν τοῦ Σκοτεινοῦ Πνεύματος, πρὸς βλάβην τῶν ἀδελφῶν σας.

Δύνασθε, ἐάν ἔχετε πρῶτον θέλησιν καί δεύτερον ἀντίληψιν διαχωρισμοῦ τοῦ καλοῦ ἀπό τοῦ κακοῦ, νά ἀπαλλαγθῆτε ἀπό τά δεσμά τῆς κακῆς φωτίσεως, ὁπότε θά λάβετε μεγαλυτέρας ἐντάσεως ἀγνόν φῶς, διά νά ἐξουδετερώσετε τό σκοτεινόν.

Τό φῶς πάντα εἶναι προτιμότερον ἀπό τό σκότος. Καί εἰς τήν περίπτωσίν μας ὑπάρχουν δύο φωτισμοί. Σεῖς, γνωρίζοντες τάς ἐννοίας των, πρέπει νά προτιμήσετε τό Λευκόν.

Σωτήρ, ἴσον ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπον

Ἔρχομαι ὅπως ἀναπτύξω τὸ κεφάλαιον: «Σωτήρ, ἴσον ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπον».

Ἴδού, ποία εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Κυρίου: Νά σώση τὸν ἄνθρωπον!

Ποῖον ἄνθρωπον;

Τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἐλησμόνησεν ἀκόμη καὶ τὴν Ἐπουρανίον ὑπαρξιν Αὐτοῦ, καὶ ἀμφισβητεῖ ἐάν ποτέ ὑπῆρξεν εἰς τὸν γήϊνον Κόσμον σας.

Ἐάν οὗτοι θέλουν νά διαπιστώσουν τὴν ἀλήθειαν, ἅς ἀνατρέξουν πρῶτον εἰς τὰς Γραφάς. Καὶ ἐάν δέν δίδουν σημασίαν εἰς αὐτάς, τότε ἅς ἐρευνήσουν τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην ἐποχὴν, διὰ νά πειθοῦν, ὅτι πράγματι ὁ Κύριος ἔζησεν, εἰργάσθη καὶ ἐσταυρώθη δι' αὐτούς τοὺς ἁμαρτωλοὺς.

Ὅταν ἀπορρίπτετε ἱστορικά γεγονότα, τὰ ὁποῖα δέν ἠρευνήσατε, εἰσθε κατακριτέοι. Ἐάν, ὅμως, δέν ἔχετε τὰ μέσα πρὸς ἐρεύνησιν τῆς ἀληθείας, τότε ἀποτανθῆτε εἰς τοὺς ἔχοντας γνῶσιν αὐτῶν. Εἶδ' ἄλλως γίνεσθε ἀνάξια τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἐγὼ δέν θέλω νά σᾶς ἀφήσω νά περιπέσετε εἰς σφάλματα, τὰ ὁποῖα δέν συγχωροῦνται. Διότι ἐνῶ ἔχετε ἀρκετὸν φῶς πρὸς ἐξερεύνησιν, ἐσεῖς προτιμάτε τὸ βαθύ σκοτός.

Διὰ τοῦτο ἔρχομαι, ὡς νέον Φῶς, νά φωτίσω τὸν σκοτεινόν σας ἐγκέφαλον, ἵνα σᾶς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ μὴ θέλοντος νά πιστεύσῃ εἰς τὴν Ἀρχὴν τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλείου.

Τείνω χεῖρα βοηθείας εἰς ὅλους ἀνεξαιρέτως, καλοὺς καὶ κακοὺς, φωτεινοὺς καὶ σκοτεινοὺς, διὰ νά μὴ μετανοήσετε, ὅταν δέν θά ὑπάρχῃ πλέον μετάνοια δι' ἐσᾶς.

Σωτήρ, σημαίνει σωσῖβιον!

Σὰς ρίπτω τό σωσβιον τῆς πίστεως. Μή τό ἀρνηθῆτε, διότι θά πνιγῆτε εἰς τό Ἑρεβος.

Ὁ Σωτήρ μίαν καί μόνην φορὰν ἦλθεν ὡς Σωτήρ τοῦ ὑλικοῦ Κόσμου. Δέν πρόκειται νά ἐπανέλθῃ πλέον. Ἡ ἐπαναφορὰ Του εἶναι πνευματική.

Ὅ,τι τό τέλειον ὑπάρχει εἰς τόν Πνευματικόν Κόσμον, δέν ἐπανέρχεται εἰς τόν ἀτελεῖ ἰδικόν σας. Καί ὁμως, ἐξ Οὐρανοῦ τό Πνεῦμα Του εἶναι ἐστραμμένον εἰς τόν Κόσμον σας.

Λέγοντας «εἰς τόν Κόσμον σας», δέν ἐννοῶ ὅτι θέλει νά ἴδῃ τήν ὕλην πού ἐγκατέλειψε, ἀλλά νά σώσῃ τό πνεῦμα πού κατοικεῖ ἐντός τῆς ὕλης, τόν ἄνθρωπον.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Κυρίου πρὸς τόν ἄνθρωπον δέν περιγράφεται. Καί ἐάν ἐπεχειρουν νά δώσω δεῖγμα τῆς ἀγάπης αὐτῆς, πολύ φοβοῦμαι μήπως σφάλλω. Διά τοῦτο λέγω, ὅτι ὁ Σωτήρ εἶναι ἴσος πρὸς τήν ἀγάπην πού τρέφει πρὸς τόν ἄνθρωπον.

Ἄνευ τοῦ Σωτήρος, ποῖος γνωρίζει αἱ ψυχαί ποῦ θά περιπλανηθοῦν! Καί ἐάν ἀκόμη ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς Γῆς, οἱ ὁποῖοι δέν γνωρίζουν τήν Δύναμιν τοῦ Σωτήρος, (ἐν τούτοις ὀλίγοι ἐξ αὐτῶν ζοῦν ἐντός τῶν Διδαγμάτων Αὐτοῦ), εἶναι ὡσάν νά κατοικοῦν ἐντός μεγάρου, τοῦ ὁποίου τόν ἰδιοκτήτην δέν γνωρίζουν. Ἀλλά θά Τόν ἴδουν καί θά Τόν ἀναγνωρίσουν, οὐχί εἰς τόν Κόσμον σας, ἀλλά εἰς τόν Ἐπουράνιον.

Ὁ Οὐρανός ἤνοιξε μίαν ἀπό τὰς λαμπροτέρας θύρας αὐτοῦ καί ἐξ αὐτῆς ἐκτοξεύονται ἄφθαρτοι Δυνάμεις πρὸς τό Κέντρον τῆς Ἀνθρωπίνου Μεταρρυθμίσεως.

Ἡ Πηγὴ αὕτη εἶναι ἄγνωστος εἰς τόν Κόσμον τόν φθαρτόν. Καί ὁμως, ἐντός ὀλίγου ἐξ αὐτῆς θά ρεύσῃ πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις τό δροσερόν, τό διαυγές καί τό ἀγνόν ὕδωρ τῆς πραγματικῆς φωτίσεως.

Ἀπό αὐτό ἅς λάβουν ὅσοι ἔχουν τήν καρδίαν καθαρὰν.

Από αυτό ἄς λάβουν ὅσοι ἔχουν ἀνάγκην καθοδηγήσεως.

Από αυτό ἄς λάβουν οἱ ἀσθενεῖς εἰς τὴν ψυχὴν καὶ οἱ ὀδοιπόροι.

Εἶναι τὸ ἀθάνατον ὕδωρ τῆς ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς δυνάμεως κάθε ὄντοτητος.

Ἡ Πηγὴ εἶναι δι' ὅλους. Προσελθετε πρὸς αὐτήν, ὅσοι ἀπεχθάνεσθε τὸ κακόν καὶ ζητεῖτε τὸ καλόν.

Διὰ τοῦ ἀθανάτου τούτου ὕδατος, μὴ φοβεῖσθε νὰ περιπέσετε εἰς τὴν ἄβυσσον τοῦ Κακοῦ.

Ἴδου πῶς, διὰ τοῦ Λόγου, ἐμφανίζεται εἰς τὸν Κόσμον σας ὁ Σωτὴρ τῆς Ἀνθρωπότητος. Δοξασμένον τὸ Ὄνομά Του εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

**Μέγας ὑλιστής, ἴσον μικροσκοπική
ὄντοτης τοῦ Κακοῦ**

Σήμερον θά διδάξω τό θέμα μου μέ τίτλον: «Μέγας ὑλιστής, ἴσον μικροσκοπική ὄντοτης τοῦ Κακοῦ».

Μήπως ὁ κάθε ὑλιστής εἶναι μικρά ὄντοτης τοῦ Κακοῦ;

Ὅχι, δέν λέγω αὐτό. Ὁ ὑλιστής εἶναι μία ὄντοτης, ἡ ὁποία ἔχει ἄγνοιαν τῆς ἀληθείας. Ἄλλωστε τοῦτο θά διαπιστώσετε ἀργότερον, ὅταν πολλοί ἐκ τῶν ὑλιστῶν θά ἀσπασθοῦν τήν ἀλήθειαν, ἥτις ὡς ἄλλο μετέωρον φῶς, θά εἰσδύση εἰς τά βάθη τῆς ψυχῆς των.

Τί, τότε, θέλω νά εἶπω μέ τό «μέγας ὑλιστής»;

Σημαίνει ἀνθρώπινον ὄντοτητα μέ πνεῦμα ἰσχυρόν καί μέ ψυχῆν ὑποδουλωμένην, ὥστε ἡ μόνη θεότης τῆς ὄντοτητος, ἦν ἀνέφερον, νά εἶναι ἡ ὕλη. Αὐτήν καί μόνον προσκυνᾷ. Αὐτήν καί μόνον ἔχει ὡς ὁδηγόν τῆς ὁδοῦ, ἦν διασχιζει. Αὐτή καί μόνον εἶναι ἡ ἰσχύς τῶν ἀποφάσεών του. Ὅλα τά ἄλλα ἐκμηδενίζονται πρό τῆς λαμπυριζούσης ὕλης. Ἀλλά σεῖς γνωρίζετε κάλλιον παντός ἄλλου: «Ὅ, τι λάμπει δέν εἶναι χρυσός».

Μεγάλοι ὑλισταί εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι περιφρονοῦν κάθε θεμιτόν, ἀσπαζόμενοι τά ἀθέμιτα. Πρῶτοι εἰς αὐτήν τήν κατηγορίαν ἔρχονται οἱ κυβερνῶντες, διότι ἔχουν ἀπομακρυνθῆ ἀπό τήν Θεότητα, παρ' ὅτι δεικνύουν εἰς τούς ἀφελεῖς, ὅτι προσέρχονται εἰς τόν βωμόν τοῦ Κυρίου! Προσέρχονται διά νά ἀπατήσουν τούς ὑποστηρίζοντας αὐτούς ὡς Ἀρχήν ἠθικήν καί ἄσπιλον, διότι τό ἔνδυμα κρύπτει τήν κατάστασιν τῆς ἐσωτερικότητός των.

Ὅλη ἡ ἀνωμαλία τοῦ Γηίνου Κόσμου ἀπό αὐτούς πηγάζει καί ὡς ὑποστηρικτάς ἔχουν τούς μαύρους ἀγγέλους των, οἵτινες ἄλλα διδάσκουν καί ἄλλα πράττουν.

Πῶς μία τοιαύτη παγκόσμιος κοινωνία θά δυνηθῆ νά ἀπαλλαγθῆ ἀπό τό Κακόν;

Τοῦτο εἶναι ζήτημα τοῦ Κυρίου. Θά ἴδῃτε πῶς ὁ κόσμος τῆς λεπρᾶς καταστάσεως θά θεραπευθῆ ἀπό τό ἄλγος τό κοινωνικόν.

Ἐνῶ, λοιπόν, ὁ μέγας ὑλιστής εἶναι μᾶστιξ τῆς Ἀνθρωπότητος, λογίζεται ὡς μικροσκοπική ὄντοτης τοῦ Κακοῦ, διότι παρ' ὄλον τό μεγαλεῖον αὐτοῦ, δέν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπό μίαν μικράν ὄντοτητα, ἥτις εὐκόλως περιπίπτει εἰς τόν Ἄνεμον τοῦ Κυρίου.

Καί τί εἶναι ὁ Ἄνεμος;

Εἶναι ἡ δύναμις τῆς ἐξολοθρεύσεως τοῦ κακοῦ στοιχείου, πρὸς σωτηρίαν τῶν πολλῶν. Εἶναι μία δύναμις τυφλή, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζεται τό Βασίλειόν Μας, διὰ νά ἀπαλλάξῃ τοὺς πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ὀλίγους καὶ ἀσυνειδήτους.

Συμβαίνει κάτι τό περίεργον εἰς τὴν ἀντίληψίν σας: «Δέν ὑπάρχει», λέγετε, «γωνία εἰς τόν Κόσμον τοῦτον, ὅπου ὄλα νά κυλοῦν ἤρεμα καὶ εἰρηνικά;»

Ὅχι, ἀδελφοί μου. Διότι τῶν μεγάλων τά παραδείγματα μιμοῦνται οἱ μικροί. Καὶ ὅταν οἱ μεγάλοι δέν ἔχουν τὴν ἀπαιτουμένην λογικὴν καὶ κρίσιν, ἀλλ' οὔτε φωτίζονται ἀπὸ τό Θεῖον Φῶς, ἐπόμενον εἶναι νά κατέρχωνται τὴν κλίμακα τῆς ἐννοίας «ἄνθρωπος»!

Τί πράττουν οἱ μικροί;

Εἴτε ἀπὸ φόβον πρὸς τοὺς μεγάλους εἴτε ἀπὸ ἀρέσκειαν πρὸς τὰς πράξεις των, πιθηκίζουν εἰς βᾶρος τῆς ὀλότητος.

Καὶ ὅταν ἡ Θεία Δύναμις, ἥτις τὰ πάντα παρακολουθεῖ, βλέπει τὴν ταχεῖαν κατάπτωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, διατάσσει εἰς τό Βασίλειον τοῦ Κυρίου νά λάβουν τὰ πρέποντα μέτρα. Καὶ τὰ μέτρα αὐτὰ εἶναι διάφοροι Ἄνεμοι: Φυσικαὶ καταστροφαί, καταποντισμοί, αἰφνίδια ἐκκρήξεις ἠφαιστείων, θαλασσοταραχαὶ καὶ πολλὰ ἄλλα, διὰ νά μὴ ὀνομάσω καὶ τὰς κρυφίας δυνάμεις τῆς ἀποσυνθέσεως ἐνός ἀτόμου.

Σήμερον ὠμίλησα διὰ τούς μεγάλους ὑλιστάς, διότι οὗτοι εἶναι οἱ αἴτιοι τοῦ κακοῦ φαινομένου εἰς ὀλόκληρον τόν πλανήτην σας. Πλησιάζει ἡ ἐκκαθάρισις των. Ὅσοι δέν πιστεύουν, ἄς παρακολουθήσουν τά γεγονότα καί θά πεισθοῦν.

Καί ἐάν ἀκόμη ὑπάρξουν ὀλίγοι τινές, ἀμφισβητοῦντες τήν Ἀλήθειαν τοῦ Οὐρανοῦ, οὗτοι θά ἔχουν φρικτόν τέλος. Ἄς τούς παρακολουθήσουν ὅσοι πιστεύουν, διὰ νά εἶπουν: «Πράγματι ἡ Ἀλήθεια τοῦ Οὐρανοῦ φωτίζει καί δέν διαστρέφει ὅ,τι τό ψεῦδος διέστρεψεν».

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ:

Μέγας ὑλιστής, ἴσον μικρά ὄντοτης.

Ἵλιστής, ἴσον ἀνώριμος ὄντοτης.

Μεταξύ τῶν δύο ὑλιστῶν, ὑπάρχει διαφορά τεραστία. Ὁ πρῶτος εἶναι ψυχικῶς πεπωρωμένος. Ὁ δεῦτερος εὐρίσκειται ἐν ἀγνοία τῶν πάντων.

Ὁ πρῶτος δέν φωτίζεται εἶναι διεστραμμένη φύσις. Ὁ δεῦτερος, διὰ τοῦ καλοῦ χειρισμοῦ τοῦ λόγου, δύναται νά γίνη ὁ φλογερώτερος ὀπαδός τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

Εἰς τήν δευτέραν περίπτωσιν ἔχομεν τά δύο ἄκρα. Ἀπό τό ἐν μεταπηδᾷ εἰς τό ἄλλο. Ἀλλά πῶς;

Διά τῆς φωτίσεως.

Ποίας φωτίσεως;

Τῆς Θείας.

Πῶς θά τόν φωτίσωμεν, ἀφοῦ οὗτος κλίνει πρός τήν ὕλην;

Ἀκριβῶς ἐδῶ εἶναι τό ἔργον τῆς λογικῆς καί τῆς κρίσεώς σας: Πῶς θά τόν φέρετε εἰς τήν ὁδόν σας. Πρῶτον μέ ἐπιχειρήματα, οὐχί θρησκευτικοῦ περιεχομένου, ἀλλά ὑλικοῦ. Μέ τήν λογικήν αὐτήν καί μέ τήν διείδυσιν τοῦ φωτός σας εἰς αὐτόν, θά ἐπενεργήσῃ ἡ Θεία Ἀρχή. Λέγω τοῦτο εἰς τούς διδασκάλους, διότι οἱ ἄλλοι ἀγνοοῦν καί ποία εἶναι ἡ Θεία Ἀρχή. Ἀλλά καί οἱ ἄλλοι δύνανται, διὰ τοῦ εἰδικοῦ τρόπου, νά φωτισθοῦν ἀπό ὑμᾶς.

Ὁ μέγας ὑλιστής εἶναι μικρόβιον δέν μεταδίδει τήν ἀσθένειαν, ἀλλά ἀπομυζᾷ τήν ζωήν ἀπό τόν ὑγιῆ.

Ὁ μικρός ὑλιστής εἶναι ἀσθενικόν μικρόβιον· μία καλή διάγνωσις τῆς ἐσωτερικότητός του καί ὕστερον, διά τοῦ Οὐρανίου φαρμάκου, πού λέγεται Λόγος Ἰερός, δύνασθε εὐκόλως νά θεραπεύσετε αὐτόν.

Μή ἀμελεῖτε νά γίνετε ἰατροί τῶν ψυχῶν.

Ὁ πόνος, λυτρωτής τοῦ ἄγχους

Συνεχίζοντας τὰς Ὅμιλίας μου, σήμερον θά ἀναπτύξω τό θέμα: «Ὁ πόνος, λυτρωτής τοῦ ἄγχους».

Μέσω τοῦ πόνου ὁ Κύριος ἴδρυσε καί ἐστερέωσε τήν ἀληθῆ πίστιν πρὸς τόν Ἐνα καί Μέγαν Δημιουργόν τῶν Πάντων.

Μέσω τοῦ πόνου κατήλθεν ἐξ Οὐρανοῦ, χωρίς διά τοῦτο νά ὑπάρχη ἄλλη αἰτία, παρά μόνον διά νά σώσῃ τό ἀνθρώπινον γένος.

Μέσω τοῦ πόνου ἐδίδαξε τά εὐγενῆ αἰσθήματα, πού ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νά ἔχη ἀναπτύξει διά τόν ἄνθρωπον.

Τέλος, ἀφοῦ ὁ Κύριος ἐθεμελίωσε τό Μέγα Αὐτοῦ Ἔργον, ἀπελυτρώθη εἰς τούς Οὐρανοῦς, ἀναλαβὼν τήν Ἀρχηγίαν, ὡς καί πρότερον.

Δέν λέγω νά μνηθῆτε τόν Κύριον, διότι οὐδεὶς ἄλλος ἠδυνήθη ποτέ νά ἀντικαταστήσῃ Αὐτόν. Σεῖς, ὅσοι ἔχετε πίστιν πρὸς Αὐτόν, ὀφείλετε κατά δύναμιν νά πράττετε ὅ,τι ὁ Κύριος ἐδίδαξεν. Καί τότε νά εἰσθε βέβαιοι, ὅτι ὅσον καί νά μαστιζέσθε ἀπό τόν πόνον, αὐτός θά σᾶς λυτρώσῃ ἀπό τό σημερινόν ἄγχος τῆς ζωῆς.

Εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν μου ἐρωτᾷ: «Πῶς, Διδάσκαλε, συμβαίνει τό σημερινόν ἄγχος τῆς ζωῆς νά ἔχη γενικευθῆ εἰς ὀλόκληρον τήν ἐπιφάνειαν τῆς Γῆς; Διατί δέν περιωρίσθῃ εἰς κεντρικὴν περιοχὴν;»

Ἀπαντῶ: Ἀδελφέ, ἡ σημερινή τεχνική πρόοδος τοῦ ἀνθρώπινου γένους ἐσυντόμευσε τὰς ἀποστάσεις, οὕτως ὥστε αἱ συναλλαγαί μετὰ τῶν ἀπομεμακρυσμένων περιοχῶν νά εἶναι πλέον ἢ ἀναγκαῖαι. Δηλαδή, τό συμφέρον ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν τῆς γῆς ἔφερε πλησιέστερον τόν ἕνα μετὰ τοῦ ἄλλου λαοῦ. Ἄλλοτε, διά νά ταξιδεύσῃ τις, ἐχρειάζετο μεγάλη προπαρασκευή. Σήμερον εὐκόλως μεταφέρεσαι ἀπό τήν μίαν ἄκρην τοῦ πλανήτου εἰς τήν ἄλλην. Ὅλα αὐ-

τά ἔχουν σκοπόν, ὅπως ὁ ἄνθρωπος γνωρίσῃ καλλίτερον
τά ἦθη καί ἔθιμα τοῦ ἀπομεμακρυσμένου ἀδελφοῦ του.
Ἦρχισαν ἐπίσης καί αἱ πνευματικά ἀνταλλαγá.

Ἔλα αὐτά ἀποδεικνύουν, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δύνα-
νται νά ζοῦν καί νά ἐργάζονται ἀνέτως, ὡς ἀδελφοί, ἐάν
δέν ὑπῆρχεν ὁ ἐγωϊσμός καί ἡ φιλοδοξία τῆς κυριαρχίας.

Παρ' ὅτι, λοιπόν, κάπως οἱ ἄνθρωποι γνωρίζονται με-
ταξύ των, δέν γνωρίζουν ἀπολύτως τόν ἑαυτόν των. Καί
μέ τήν καχυποψίαν καί τήν στέρησιν ἀληθοῦς πίστεως
πρός τήν Ἀρχήν τῶν Πάντων, ἐκαλλιέργησαν εἰς τήν νεό-
τητα ἕναν παράξενον σπόρον, πού αὐτός ὀνομάζεται «ἄγ-
χος τῆς ζωῆς».

Τό ἄγχος δέν εἶναι ἐκ πρώτης ὄψεως παραφροσύνη,
ἀλλ' εἶναι κάτι μεταξύ παραφροσύνης καί λογικῆς πάλης.
Εἰς κάθε ἄτομον ὑπάρχουν τά δύο αὐτά ἀντίθετα στρατό-
πεδα. Δέν δύναμαι νά εἶπω, ὅτι τό ἄγχος τῆς ζωῆς εἶναι
μικρόβιον τῆς ἐποχῆς. Ὅχι. Εἶναι, ὅμως, φροῦτον!

Τί, ὅμως, φροῦτον;

Φροῦτον πικρόν. Ὅστις γεύεται αὐτό, λησμονεῖ τά πά-
ντα. Εἶναι οἱ λωτοί τῆς Μυθολογίας, ὅταν ὁ Ὀδυσσεύς
ἐγεύθη αὐτούς καί ἐλησμόνησε τήν πατρίδα του Ἰθάκην.

Πῶς, λοιπόν, θά ἀπαλλαγῇ ἡ ἀνθρωπότης ἀπό τό ἄγ-
χος, πού θά καταστρέψῃ αὐτήν;

Ἴδου πῶς: Διά μέσου τοῦ πόνου.

Ἄρα, τά δεινά τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ἀκόμη πολλά.

Πρέπει νά ἐκκαθαρισθῇ ἡ ἀτμόσφαιρα ἀπό τό ἄγχος,
μέ κόπους, μέ μόχθους καί μέ πόνους, διά νά ἀνατεῖλῃ τό
φῶς τῆς σωτηρίου ἐλπίδος, ὅποτε δέν θά ἀργήσῃ τό Φῶς
τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου νά δώσῃ τούς καρπούς τῆς νέ-
ας συγκομιδῆς, πρὸς δόξαν τοῦ Κυρίου, Ὅστις τά πάντα
συντομεύει, ὥστε τό θαῦμα τοῦτο νά ἐπιτελέσῃ τό Ἔργον
Του.

Ἴδου, πῶς ὁ πόνος γίνεται λυτρωτής τοῦ ἄγχους.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ:

Τό ἄγχος τῆς ζωῆς σημειοῦται διά βέλους (→)· καί ἡ λογική δι' ἀντιθέτου βέλους (←). Εἰς τό μέσον εἶναι ἡ ἀνθρώπινος ὄντοτης.

Τά δύο βέλη συναντῶνται εἰς ἀτμόσφαιραν εὐνοϊκῆν διά τό ἄγχος. Ὁ Πνευματικός, ὅμως, Κόσμος, δέν θά ἀφήσῃ τό ἄγχος νά κατακυριεύσῃ τό ἀνθρώπινον γένος. Διά τοῦτο προπαρασκευάζει τήν Νέαν Ὀδόν, ἣτις θά ἐμφανισθῇ ὡς σωτήριος εἰς πάντας τοὺς μή γνωρίζοντας ποῦ τήν κεφαλὴν κλίνει ἀπό τό ἄγχος τῆς ζωῆς.

Πῶς θά ἐπενεργήσωμεν, τοῦτο εἶναι ζήτημα τοῦ Κυρίου.

Δυνάμεις τοῦ Λόγου, ὅστις εἶναι τό κυριώτερον ὄπλον, ὑπάρχουν ἐναποθηκευμένοι εἰς τὰς ἀποθήκας Μας. Τό πότε καί τό πῶς θά δράσουν, τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπό τήν Ἀνωτέραν Ἀρχήν.

Θά ἐνισχυθῇ ἡ Λογική διά νέας δυνάμεως, ἣτις θά δώσῃ τό θαῦμα τῶν νέων καρπῶν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

Ἡ ἐλπίς σώζει. Ἐνισχύσατε τήν ἐλπίδα καί διά τοῦ λόγου ἐνδυναμώσατε τήν λογικὴν κατεύθυνσιν τῆς ὁδοῦ, ἣν ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νά ἀκολουθήσῃ. Τά ἄλλα Ἡμεῖς θά πράξωμεν πρὸς ἐνίσχυσιν ἐν συνεργασίᾳ.

Μὴ πτοεῖσθε. Ἐστέ μέ σθένος καί ἀναμένετε.

Θυγάτηρ τῆς κακίας, ἡ ζηλοφθονία

Σήμερον, ἀγαπητοί ἀδελφοί, θά ὁμιλήσω, ὡς ἀνέφερον, ἐπί τῆς ζηλοφθονίας.

Θυγάτηρ τῆς κακίας, ἡ ζηλοφθονία. Ἄρα, ὁ κατεχόμενος ἀπό τόν ζῆλον εἶναι καί φθονερός. Διότι λέγει, ὅτι «ὁ τάδε ἔχει τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, ἐνῶ ἐγώ στεροῦμαι αὐτό». Καί ἀμέσως φθονεῖ τόν κατέχοντα, χωρίς νά ἐξετάσῃ διατί ὁ ἄλλος κατέχει κάτι, τό ὁποῖον στερεῖται αὐτός.

Ἐπάρχουν δύο τύποι ζηλοφθονίας: Ὁ φανερός καί ὁ κρυφός.

Τόν φανερόν πάντες δύνανται νά γνωρίζωσι τόν κρυφόν οὐχί. Ὁ κρυφός τύπος εἶναι ὁ χειρότερος, διότι ἡ δύναμις τῆς κακίας ἐκτοξεύει, διά μέσου τῆς ψυχικῆς ἀκτινοβολίας, τόν ὄλεθρον. Τό κακόν λαμβάνει χώραν χωρίς ὁ ἔνοχος νά γίνῃ γνωστός.

«Καί πόθεν», ἐρωτᾷ εἷς ἐκ τῶν παρισταμένων, «ἐκτοξεύεται τό κακόν;»

Τοῦ ἀπαντᾷ: Διά μέσου τῶν ὀφθαλμῶν. Ἴδου ἡ βασκανία ἢ ψυχοβολία εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς κρυφῆς κακίας.

Γνωρίζετε πόσοι ἐκ τῶν συνανθρώπων σας εὗρον τοιοῦτοτρόπως τόν θάνατον; Ἄπειρο!

Καί ὕστερον οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἀποροῦν καί μετανοοῦν, ἀλλ' εἶναι πλέον ἀργά. Ἡ τιμωρία των εἰς τό Βασίλειον τοῦ Κυρίου εἶναι νά εὕρισκωνται εἰς τό Ἔρεβος τῆς κρυφῆς φυλακῆς. Δηλαδή, ἐάν ποτέ ζητηθῇ τις ἀπό ἐπικεινωγίαν, νά μή δύναται οὐδεὶς νά γνωρίζῃ ποῦ εὕρισκεται. Εἶναι τιμωρία ψυχική. Ἐξ αἰτίας τοῦ κακοῦ των πνεύματος κατατάσσονται εἰς ποινήν θεῖαν, ἄνευ ἐλέγχου· δηλαδή δέν προστατεύονται ἀπό Ἀγγέλους φύλακας.

Λοιπόν, τόση μεγάλη εἶναι ἡ ἁμαρτία των;

Μάλιστα. Διότι προτοῦ ἐπανέλθουν εἰς τόν Κόσμον

σας, εἶχον ἁμαρτήσῃ δι' ἐγκλήματος ἄνευ οἴκτου. Καί ὅταν ἀπεφασίσθῃ ἀπό τήν Ἀρχήν Μας νά ἐξιλεωθῇ ἡ ὀντότης των, τό κακόν ἔμεινε κρυφόν εἰς τό ὑποσυνείδητόν των, τό ὁποῖον κατ' ἄλλον σχηματισμόν ἔδιδεν εἰς τό πνεῦμα ἐντολήν κακῆς πράξεως δι' ἀκτινοβολήσεως. Καί τό πνεῦμα ὡς ἰσχυρότερον ἐκαλλιέργησεν, διά τῆς εἰκό- νος, τό κακόν.

Ἡ ζηλοφθονία εἶναι, εἶπον, θυγάτηρ τῆς κακίας, διά νά γίνῃ μήτηρ αὐτῆς. Μή λησιμονεῖτε, ὅτι τό ἁμάρτημα τοῦτο εἶναι ἓνα ἀπό τά ἑπτά θανάσιμα ἁμαρτήματα τοῦ ἱστοῦ τῆς ἀράχνης, ὡς ἀνέφερον εἰς προηγουμένην μου Ὀμιλίαν.

Πατάξατε τήν ζηλοφθονίαν μέ τρόπον ἥπιον καί καθοδηγήσατε τοὺς ζηλόφθονας διά τῆς προσευχῆς, ὅπως ἀπαλλαχθοῦν ἀπό τό βάρος τῆς μελλοντικῆς των τιμωρίας. Ἐνεργήσατε σεῖς, ἀφοῦ οἱ ἴδιοι δέν γνωρίζουν πῶς νά ἀπαλλαχθοῦν, διότι ἐν μέρει τέρπονται ἀπό τό κακόν.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ:

Ζῆλος ἴσον τρία (3), σύν ἓνα (1) ὁ ἄνθρωπος, σύν Φθόνος ἴσον τρία (3), τό ὄλον ἑπτά (7). Ὑπόκειται εἰς τὰς κακὰς δυνάμεις.

Τά δύο αὐτά πάθη τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδή ὁ Ζῆλος καί ὁ Φθόνος, εἶναι ἀχώριστα. Τό ἓν δέν δύναται νά ἐνεργήσῃ χωρίς τό ἄλλο.

Ὁ ἄνθρωπος διά τοῦ ἀριθμοῦ ἓνα (1) θά δώσῃ περισσότεραν κλίσιν πρὸς τό ἓν ἢ πρὸς τό ἄλλο μέρος τῆς πλάστιγγος.

Διά τοῦτο εἶπον, ὅτι ὁ ἄνθρωπος σημειοῦται διά τοῦ ἀριθμοῦ ἓνα (1), ὥστε προσθέτοντας τὰς ἰσοφαρεῖς δυνάμεις τοῦ Κακοῦ μετά τοῦ ἀνθρώπου, σύνολον ἔχομεν τόν ἀριθμόν ἑπτά (7), ὅστις εἶναι μὲν δημιουργικός ἀλλά εἶναι καί ἐκμηδενιστικός. Κλίνει πρὸς τό Κακόν τῆς Δημιουργίας, πρὸς ἰσοστάθμισιν ἐπὶ ἑνός σημείου τῆς κακῆς ἐννοίας τοῦ ἑπτά (7).

Ἡ ἔννοια τοῦ Κακοῦ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἀφορᾷ Ἡμᾶς καὶ οὐχὶ ὑμᾶς. Διὰ τοῦτο δέν δίδω ἄλλην ἐξήγησιν ἐπὶ αὐτοῦ.

Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι αἱ κυριώτεραι ἀκτῖνες τῆς Ἀράχνης εἶναι ἑπτὰ (7). Αὐταὶ εἶναι αἱ πλέον ἐλκυστικαὶ εἰς τό θυμα, πού εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Ἀπό αὐτάς ὀφείλει νά ἀπαλλαχθῆ. Αἱ ἄλλαι, αἱ μικρότεραι, δέν ἔχουν καί τόσην σημασίαν, διότι ὁ ἄνθρωπος δέν κατῆλθεν ὡς ὑπεράνθρωπος ἔχει καί τὰς ἀδυναμίας του, αἱ ὁποῖαι ὀφείλουν νά εὐρίσκωνται ἐντός τοῦ μέτρου.

**Μέγας μωρός, ὁ ἀκολουθῶν
τόν συρμόν τῆς ἐποχῆς**

Τό σημερινόν θέμα, ἀγαπητοί ἀδελφοί, εἶναι: «Μέγας μωρός, ὁ ἀκολουθῶν τόν συρμόν τῆς ἐποχῆς».

Ἄναφερόμενος εἰς τόν συρμόν τῆς ἐποχῆς, ἐννοῶ τόν σημερινόν συρμόν. Τόν συρμόν τοῦ ἄγχους.

Ἐάν οἱ ἰθύνοντες τὰς τύχας τῆς ἀνθρωπότητος εἶχον μικράν φώτισιν ἀπό τήν Θεῖαν Ἀρχήν, οὐδέποτε ἡ ἀνθρωπότης θά ἔφθανεν εἰς τό σημεῖον τοῦ ἀδιεξόδου.

Οἱ ἄνθρωποι, ἀπό καταβολῆς κόσμου, ἔχουν ἓνα ἐλάττωμα ζωῆς: νά μιμοῦνται ὁ εἷς τόν ἄλλον, δηλαδή νά πιθηκίζου. Καί ναί μέν ὁ πιθηκισμός ἔφερεν ἐν μέρει τόν πολιτισμόν ἀπό τήν μίαν ἄκρην εἰς τήν ἄλλην τοῦ Κόσμου σας, ἀλλά ἔβλαψεν καί ἀφαντάστως πολλούς λαούς. Διότι ἐνώ ὁ ἄνθρωπος μιμεῖται, ὀφείλει καί νά σκέπτεται, νά κρίνῃ, νά συγκρίνῃ, νά ἐκλέγῃ· εἶδ' ἄλλως πῶς θέλει νά λέγεται ὅτι εἶναι ἄνθρωπος καί διαφέρει ἀπό τό ζῶον τῆς μιμήσεως;

Σήμερον ὅλη ἡ νεολαία, χωρίς σκέψιν, μιμεῖται ὅ,τι τῆς φαίνεται εὐχάριστον, χωρίς νά ἀναλογίζεται ὅτι πᾶν τό εὐχάριστον δέν εἶναι καί ὠφέλιμον, ἀλλά ὀδηγεῖ εἰς τόν ὄλεθρον. Ἡ μίμησις αὕτη εἶναι ὁ συρμός τῆς ἐποχῆς.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει χάσει τόν προορισμόν του καί ἀναζητεῖ αὐτόν ἐντός τοῦ ἄγχους, ὅποτε χάνει καί τήν τελευταίαν ἐλπίδα τῆς ὁδοῦ, ἣτις φωτίζεται ἀπό τό Θεῖον Φῶς.

Ὅταν βλέπετε ἀνθρώπους νά βαίνουν ὀλοταχῶς πρὸς τήν καταστροφὴν, οἱ ἄνθρωποι αὐτοί δέν εἶναι μωροί; Καί ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἀκολουθοῦν αὐτούς, θά ἔχουν τήν ἰδίαν τύχη!

Λοιπόν, τό φαινόμενον αὐτό τοῦ συρμοῦ τῆς μιμήσεως, παρατηρεῖται εἰς ὅλους σχεδόν τούς λαούς τοῦ πλανήτου

σας. Καί ἀντί μία γωνία τοῦ Κόσμου νά παραμένῃ εἰς τὰς καθιερωμένας ἀρχάς τῶν προπατόρων της, ἀκολουθεῖ διὰ τῆς ἀπρονοησίας τοὺς συνανθρώπους της, διὰ νά μὴ φανῆ, ὅτι καθυστερεῖ εἰς πρόοδον, πού ὀδηγεῖ εἰς τὴν καταστροφὴν. Εἶναι ἢ δὲν εἶναι μωροὶ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι;

«Διδάσκαλε», ἐρωτᾷ εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν μου, «πῶς θά δυνηθῶμεν νά ὑποδείξωμεν εἰς τοὺς ἄνθρώπους, ὅτι ἀκολουθοῦν ἐσφαλμένην ὁδόν;»

Ἀπαντῶ εἰς τὸν ἐρωτήσαντα: Ἀγαπητέ μου, ὅταν τὸ σῶμα μολυνθῆ, δὲν ὑπάρχει ἄλλη σωτηρία ἀπὸ τὴν ἐπέμβασιν τοῦ ἱατροῦ.

«Καί εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν», ἐρωτᾷ καὶ πάλιν ὁ μαθητῆς, «ποῖος εἶναι ὁ ἱατρός καὶ πῶς θά δυνηθῆ νά ἰάσῃ αὐτόν;»

Θά σοῦ εἶπω, φίλε μου, τοῦ ἀπαντῶ, ποῖος εἶναι ὁ ἱατρός: Ἐκεῖνος ὅστις ἐνεφανίσθη ὡς Σωτὴρ τῆς Ἀνθρωπότητος. Αὐτός καὶ μόνον εἶναι εἰς θέσιν νά θεραπεύσῃ ὃ, τι ἢ Ἐπιστήμη δὲν εἶναι εἰς θέσιν νά πράξῃ. Τό πῶς, τοῦτο θά ἴδῃς μόνος παρακολουθῶν τὸ μέγα Σανατόριον τῆς κοινωνίας: Διὰ τῆς ἐπεμβάσεώς του.

Τό πότε, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν Ἴδιον καὶ τοῦ συμβούλου Αὐτοῦ Ἀνάρχου Πατρός. Εἰδ' ἄλλως, εἰς τὴν κατάστασιν ἣν εὐρίσκεται σήμερον ἡ κοινωνία, ἀδύνατον ἢ Ἐπιστήμη νά πράξῃ τὸ καθῆκον της, ἀλλὰ μόνον ἐξ ἀγάπης δύναται νά σωθῆ ἡ Ἀνθρωπότης, ἀπὸ τὸν μοναδικὸν ἱατρόν αὐτῆς, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ:

«Μέγας μωρός», σημαίνει ἄνθρωπον μέ γνῶσιν, ἀλλὰ σκοτεινὴν. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι καθοδηγοῦν τοὺς λαοὺς καὶ ὡς ἐκ τούτου ὀφείλουν νά εἶναι φωτισμένοι, εἰδ' ἄλλως παρασύρουν τοὺς ἀφελεῖς εἰς τὸν κύκλον τῆς ἁμαρτίας, διότι ἡ μία ἁμαρτία πάντα φέρνει τὴν ἄλλην καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Σήμερον ὁ κόσμος σας, δυστυχῶς, κυβερνᾶται ἀπὸ μω-

ρούς. Καί ἂν εἷς ἢ δύο ἐκ τῶν κυβερνώντων δέν εἶναι μωροί, θά τοὺς ἐκλάβουν μωρούς οἱ μωροί, διότι δέν ἀκολουθοῦν τόν συρμόν τῆς ἐποχῆς.

Ἐχετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι ἀπαίτησις τοῦ Κυρίου εἶναι νά ἐξολοθρευθοῦν τελείως οἱ μωροί καί ὁ ἀγὼν ἤρχισεν. Παρακολουθήσατε τὰ καθημερινά ζητήματα τοῦ Κόσμου σας, διά νά πιστοποιήσετε τὰ λεχθέντα ἀπό τόν Οὐρανόν.

Εἰς τὰς ἐξουσίας θά ἀνέλθουν νέοι, ἐννοῶ ἄνθρωποι μέ νέας ἀρχάς καί μέ ὀλίγον ἰλαρόν φῶς. Αὐτούς ὅλους θά φωτίσωμεν διά τῶν Κειμένων Μας. Θά ἴδητε ἐκ τοῦ πλησίον τήν μάχην καί τήν νίκην τῆς Ὑπερκοσμίου Ἀρχῆς, ἣτις θά λάβῃ ἐνεργόν μέρος πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ Φωτός ἐναντίον τοῦ Σκότους.

Φήμη, ὁ κώδων τῶν ἐκπλήξεων

Λοιπόν, εἶπομεν, ὅτι ἡ φήμη εἶναι ὁ κώδων τῶν ἐκπλήξεων.

«Τί ἄρα γε νά σημαίνει τοῦτο;», διερωτᾶσθε.

Καί σᾶς ἀπαντῶ: Ἡ φήμη εἶναι ἕνας ἀφηνιασμένος ἵππος. Βεβαίως, ἀπό ἕνα τοιοῦτον ἵππον δέν ἀναμένει τίς κάτι τό καλόν. Κρούει, λοιπόν, ὁ κώδων τοῦ κινδύνου!

Ἀποφύγετε τήν φήμην, διότι αὕτη ἀργότερον θά σᾶς ἐκπλήξῃ. Ὅ,τι δέν ἀναμένετε, θά τό ἴδητε καί θά ἀπορῆτε· καί τότε θά εἴπητε: «Ποτέ δέν ἐφαντάσθην ὅτι εἰς τό ἀναμενόμενον θά ἐξεπλησσοῦμαι».

Θά σᾶς δώσω ἕνα παράδειγμα:

Λέγουν τινές: «Ἔρχεται ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰς μέγας κῆρυξ τοῦ Θείου Λόγου, ὅστις ὁμιλεῖ κατά διάφορον τρόπον τῶν ἄλλων ὁμιλητῶν καί αἱ εἰκόνες ἅς δίδει, εἶναι ἀσυνήθεις εἰς τούς ἀκροατάς του. Ἄς τρέξωμεν νά τόν ἀκούσωμεν, διότι χαίρει μεγάλης ἐκτιμήσεως».

Ἴδου ἡ φήμη! Καί τρέχει ὁ κόσμος, καί πράγματι ὅλοι μένουν ἐκπληκτοί πρό τῶν γνώσεων τοῦ κήρυκος.

«Ποῦ ἦτο ἐπί τοσοῦτον καιρόν καί ἐφάνη τώρα;», θά εἴπουν οἱ ἐκπληκτοί. Καί ὕστερον ἀπό πολύν χρόνον μανθάνουν, ὅτι ὁ μέγας οὗτος κῆρυξ τοῦ Λόγου, δέν ἦτο τίποτε ἄλλο, ἀπό ἕνας πεπειραμένος ἀπατεών, ὅστις ἐσφετερίσθη ὅλην τήν παρουσίαν τῶν συνανθρώπων του καί ἐτόραπῃ εἰς φυγήν.

Ἴδου ἡ ἐκπληξίς τῶν θαυμαστῶν!

Πολλάκις εἶπομεν, ὅτι ἐκεῖνο τό ὄποῖον λάμπει, δέν εἶναι χρυσός. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ἔχει τήν κακήν συνήθειαν νά ἐκλαμβάνῃ ὡς χρυσόν ἐκεῖνο τό ὄποῖον τόν τέρπει ἢ τόν συγκινεῖ. Καί ὕστερον μετανοεῖ· ἀλλ' εἶναι πλέον ἀργά! Διατί;

Διότι δέν εἶχεν ἀνεπτυγμένον κριτήριον. Ἡ ὕλη τόν πα-

ρημπόδιζε νά σκεφθῆ καί νά ἀποφανθῆ μέ τήν λογικήν σειράν τοῦ λόγου.

Μή δίδετε ποτέ σημασίαν εἰς ὅποιανδήποτε φήμην. Τόν χρυσόν θά εὔρητε ἐκεῖ ὅπου δέν φαντάζεσθε ὅτι ὑπάρχει ἐνῶ αὐτό πού ἀκτινοβολεῖ, δέν εἶναι ἡ ἀξία, ἀλλά ἡ κενότης.

«Καί πῶς, Διδάσκαλε», λέγει εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν μου, «ἡ κενότης δύναται νά ἀκτινοβολῆ;»

Θά σοῦ ἀπαντήσω: Ἡ κενότης ἀπαντᾷ δι' ἀντικατοπτρισμοῦ. Λαμβάνει ξένον φῶς καί ἀνταποδίδει αὐτό ἐκεῖ ὅπου δέν ἀρμόζει. Πάντως, δίδει φῶς.

Τί, ὅμως, φῶς;

Φῶς κλοπιμαῖον! Καί ὁ κλέπτης ποτέ δέν εἶναι εἰς θέσιν νά γνωρίζῃ τήν ἀξίαν τοῦ κλοπιμαίου. Βιάζεται νά πωλήσῃ αὐτό, πρὸς ἴδιον ὄφελος.

Λάβετε ὡς παράδειγμα τήν Ἀρχαιότητα: Ὅ,τι ἐφημιζετο τότε, δέν εἶχε τήν πραγματικήν ἀξίαν. Ἡ ἀξία ἡ πραγματική ἐδόθη εἰς τόν ἀξιον μετά τόν θάνατον αὐτοῦ.

Ὁ Ἀλκιβιάδης εἶχε μεγάλην φήμην καί ὅμως, τί τό καλόν ἔπραξε διά τήν ἑαυτοῦ πατρίδα;

Δυστυχῶς ἡ Ἱστορία διέστρεψε πολλά, διά τοῦτο καί ἐν μέρει πρέπει νά γίνεται πιστευτή. Εἶδ' ἄλλως δέν θά ἀνέτρεχε ὁ σημερινός ἐπιστήμων εἰς τοὺς παλαιούς πολιτισμούς, διά νά ζητήσῃ τήν ἀλήθειαν.

Ὁ πραγματικός ἀξιός, ὡς ὁ Κύριος, δέν εἶχε φήμην. Ἡ φήμη διέτρεξε τόν Κόσμον ἐκ τῶν πράξεων Του, ὅποταν ὁ Ἰδιος δέν ὑπῆρχεν.

Ὅσοι δίδουν σημασίαν εἰς τήν φήμην, θά ἐκπλαγοῦν, εἰς βάρος των βεβαίως. Ὁ κώδων ἔκρουσεν. Ἡ προειδοποίησις ἐδόθη. Εἰς ἐσᾶς ἔγκειται τί θά πράξετε.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ:

Ἡ φήμη καλπάζει σείεται τό πᾶν προειδοποιεῖ ὅτι ἔρχεται! Τί, ὅμως, ἔρχεται;

Ὁ κόσμος ὁ περίεργος, ἀδημονεῖ νά ἴδῃ, νά θαυμάσῃ.

Τί, όμως, πρόκειται νά θαυμάση;

Αυτό πού ἡ φήμη διαδίδει.

Καί τί εἶναι αὐτό πού ἡ φήμη διαδίδει;

Ἴδού τό σκοτεινόν μέρος τοῦ λόγου τῆς φήμης. Ἀκόμη δέν ἐγνώρισαν, οὔτε εἶδον τί εἶναι τό διαφημιζόμενον, καί θαυμάζουν οἱ κενοί νόεσι! Καί ὅταν ἴδουν καί πεισθῶσι περὶ τίνος πρόκειται, τότε ἐκπλήττονται. Διὰ τί;

Διότι τοὺς ἐγκατέλειπεν ἡ λογική καί τοὺς καθοδήγει ὁ σκοτεινός οἴστρος τῆς φήμης. Καί αὐτή ἡ φήμη εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία ἐδέσμευσε τήν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ διατυμπανισμός τῶν μεγάλων ἔργων, ὡς ἄλλη πυραμὶς κατεπλάκωσε τήν ζωὴν τῶν ἀπείρων ἐργατῶν, πρὸς εὐημερίαν τῶν ὀλίγων ἀδηφάγων.

Ἡ φήμη εἶναι εἰκὼν πλαστή πρὸς κάλυψιν τοῦ κενοῦ, διὰ νά μὴ δημιουργήσῃ ἐκπληξιν καί συνάμα ἐξέγερσιν.

Μακράν αὐτῆς, εἰσδύσατε εἰς τὰς ἀφανεῖς ὑπάρξεις. Ἐκεῖ θά εὔρετε ὅ,τι ζητεῖτε.

Μακράν πάσης δελεαστικῆς πληροφορίας

Ἀγαπητοί μου, σήμερον θά ἀναπτύξω τό κεφάλαιον: «Μακράν πάσης δελεαστικῆς πληροφορίας».

Διατί, ἄρα γε, ὁ ἄνθρωπος νά δελεάζεται ἀπό κάθε πληροφορίαν, ἡ ὁποία τόν ἔλκει;

Διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι περίεργος καί ἔχει τήν γνώμην, ὅτι ἡ πληροφορία, ἣν ἔλαβε, κάτι τό καλόν ὑποκρύπτει πρὸς εὐνοιαν αὐτοῦ. Οὕτω ὁ ἄνθρωπος χαίρει, χωρὶς ὁ ἴδιος νά γνωρίζῃ τό διατί.

Τί εἶναι ἐκεῖνο, τό ὁποῖον τοῦ παρεκίνησε τήν ἄσκοπον χαράν, ἡ ὁποία δυνατόν νά τόν δυσαρεστήσῃ ἀργότερον; Καί ἡ δυσαρέσκεια θά εἶναι διπλῆ, διότι ἀνέμενεν χαράν καί ἐπληρώθη διά πικρίας.

Διατί νά εἴμεθα τόσον ἀφελεῖς καί νά χαιρώμεθα μέ μίαν ἀπλήν πληροφορίαν, ἡ ὁποία δυνατόν νά ἱκανοποιῇ μίαν βλέψιν μας, ἐνῶ εἰς τήν πραγματικότητα ὄχι μόνον δέν θά ἱκανοποιήσῃ τήν βλέψιν μας, ἀλλά καί θά μᾶς βλάψῃ εἰς τήν ζωήν;

Μακράν, ἀδελφοί μου, ἀπό πᾶσαν δελεαστικὴν πληροφορίαν.

Αἱ πληροφορίαι πολλάκις εἶναι δυσάρεστοι. Ὁ ἄνθρωπος πικραίνεται ὅταν τόν πληροφορήσουν κάτι τό κακόν καί, ἀντ' αὐτοῦ, μεταβάλλονται ὅλα καί ἀπολαμβάνει ὅ,τι δέν ἠλπίσεν, ὁπότε ἡ χαρά του εἶναι διπλῆ. Ἀλλά ἡ πρώτη λύπη ἐδημιούργησεν εἰς αὐτόν τόν ἠθικόν πόνον, ὁ ὁποῖος ἐνήργησεν ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτοῦ. Καί ναί μὲν ἡ χαρά εἶναι μεγάλη, ἀλλά τίς θά θεραπεύσῃ τήν ἀσθένειαν τοῦ ὀργάνου, τό ὁποῖον πάσχει;

Ἴδού διατί λέγω, ὅτι ἀπό πάσης ἀπόψεως αἱ πληροφορίαι εἶναι λόγοι μακράν τῆς ἀληθοῦς των πράξεως. Διά τοῦτο ὑμεῖς οἱ ἄνθρωποι, ὀφείλετε νά μὴ λαμβάνετε ὑπ' ὄψιν τὰς πληροφορίας καί νά ἐλπίζετε ὅτι ὁ Κύριος θά

ἐπέμβη ἐκεῖ ὅπου κρίνη καλόν. Μέ τήν σκέψιν αὐτήν μένετε μακράν τῶν πληροφοριῶν.

Ἔχετε πολλά τοιαῦτα παραδείγματα ἀπό τόν τελευταῖον πόλεμον.

Πόσας ὑποσχέσεις καί χρηστούς λόγους ἤκούσατε;

Τί ὅμως ἀπολαύσατε; Τήν πικρίαν.

Ἐάν, ὅμως, δέν ἐδίδατε σημασίαν εἰς τάς ὑποσχέσεις καί εἰς τούς χρηστούς λόγους, θά εἴσθο ἀμέριμνοι καί δέν θά ἐπληρώνατε τά ὀφέλη τῶν ἄλλων μέ τό ἰδικόν σας αἷμα.

Τό ἴδιον καί σήμερον: Ὑποσχέσεις καί λόγοι ἐκφωνοῦνται ἀπό τά δύο ἄκρα. Καί οἱ δύο ψεύδονται, διότι παρακινοῦνται ἀπό συμφέροντα ὀλιγαρχικά καί οὐχί ἔθνικά, ὡς ὁ πολὺς κόσμος νομίζει. Μακράν ὅλοι σας ἀπό τάς σάλπιγγας τοῦ μοχθηροῦ των σκοποῦ.

Οἱ ὀλίγοι δέν εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι κανονίζουσι τάς τύχας τῶν λαῶν, ἀλλά ὁ λαός εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θά κανονίσῃ τήν τύχην τῶν πολλῶν.

Ἐκρουσαν αἱ σάλπιγγες τῶν Οὐρανῶν πρὸς ὑποστήριξιν τῶν πολλῶν ἔναντι τῶν ὀλίγων καί φωνή ἠκούσθη ἐξ Οὐρανοῦ: «Μακράν πάσης δελεαστικῆς πληροφορίας».

Ὁκνηρία τοῦ πνεύματος, σκωρία

Λοιπόν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, σήμερον θά ὁμιλήσω μέ θέμα: «Ὁκνηρία τοῦ πνεύματος, σκωρία».

Βεβαίως, ἐκ πρώτης ὄψεως, ὁ τίτλος δέν σᾶς κατατοπίζει ἐπί τοῦ θέματος, διότι εἶναι συμπεριληπτικός. Δέν λέγω «ὀκνηρία», ἀλλά «ὀκνηρία τοῦ πνεύματος». Διατί;

Διότι ὅταν ὁ νοῦς ἀδρανεῖ, ἀδρανεῖ καί τό σῶμα. Ἄρα, ὅταν ὁ νοῦς ἔχει δυναμικότητα, ἐνεργεῖ διά σκέψεων, αἱ ὁποῖαι μεταβάλλονται ὕστερον εἰς ἔργα καί τό σῶμα κινεῖται ἄρα ἐνεργεῖ.

Τότε μόνον τό σῶμα ἀποχαυνοῦται, ὅταν δέν κινεῖται. Τοῦτο βλάπτει πρῶτον τήν ὑγείαν, καί δεύτερον εἰς τήν ὄντοτητα, διότι τό πνεῦμα δέν λειτουργεῖ ὡς ὄφειλε, ὅποτε ἐπέρχεται ἡ σκωρία. Καί αὕτη καταστρέφει τήν ὄντοτητα, δηλαδή ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἄχρηστος εἰς τοὺς συνανθρώπους του καί ἄχρηστος εἰς τοὺς συμπολίτας του τῆς Ἐπουρανίου Ζωῆς.

Εἰς τὰς πολύ θερμάς χώρας, ἐξ αἰτίας τοῦ καύσωνος, οἱ ἄνθρωποι γίνονται ὀκνηροί, καί ἡ ὀκνηρία αὕτη φέρει τήν διανοητικήν κατάπτωσιν τοῦ ἀνθρώπου. Εἰς τὰς ἰδί-
ας χώρας, οἱ ἐκμεταλλευταί τῶν ὀκνηρῶν αὐτῶν ἀνθρώπων δέν κάθονται, ἀλλά ἐργάζονται διά νά καθυποτάξουν τοὺς ὀκνηροὺς καί ἐκμεταλλευθοῦν αὐτούς. Κακόν τοῦτο.

Διά τοῦτο ὁ Κύριος ἀπεφάσισεν, ὅπως δώσῃ εἰς τοὺς ὀκνηροὺς λαοὺς τήν ἐλευθερίαν των. Ἄλλ' οὗτοι εἶναι πνευματικῶς καθυστερημένοι. Οὕτω, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μετά πολλῶν κόπων καί ἀγώνων, θά ἐπανακτήσουν τήν δραστηριότητά των, ὥστε νά λογίζωνται καί αὐτοί ἄνθρωποι, ὡς εἶναι ὅλοι οἱ ἄλλοι.

Οὐδεὶς ἐκ τῶν κατακτητῶν ἐφώτισεν αὐτούς, ἀλλά προσεπάθουν διά τῆς ἐκχριστιανίσεως νά ἀπομυζήσουν

τόν ιδρώτα των, πρὸς ὄφελος οἰκονομικόν τοῦ ἔθνους, τὸ ὁποῖον ἀπέστειλε τοὺς ἐκπολιτιστάς.

Ὅμιλῶ γενικῶς. Τώρα θά ὁμιλήσω μερικῶς.

Ἡ ὀκνηρία τρώγει τὸ πνεῦμα, ἢ ἂν θέλετε, τὸ πνεῦμα ἀποβλακώνει τὸν νοῦν καὶ ἀδρανεῖ τὸ σῶμα, ὁπότε περιπίπτει ἡ ὄντοτης εἰς ἓν ἐκ τῶν Ἑπτὰ Θανασίμων ἁμαρτημάτων. Τρώγει καὶ συμβουλεύει εἰς βάρος τῶν πολλῶν, χωρὶς αὕτη νά ἀποδίδῃ κάτι πρὸς ὄφελος ἔστω καὶ ἐνὸς ἀτόμου. Διὰ τοῦτο εἶπον, ὅτι ἡ ἀδράνεια τοῦ πνεύματος εἶναι σκωρία ἐν τῷ ὀργανισμῷ.

Εἰς τὰς θερμάς χώρας οἱ ξένοι δέν ἐργάζονται ἐντατικώτατα, ὡς εἰς τὰς ἰδίας των πατρίδας, ἐξ αἰτίας βεβαίως τῆς θερμότητος. Καὶ ὁμως, ἐργάζονται καὶ ἀπολαμβάνουν πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι θά ἀπελάμβανον εἰς τὰ κέντρα τῶν ἰδικῶν των πόλεων. Δηλαδή, κινοῦνται ἀπὸ ἀπληστίαν πρὸς τὸν πλοῦτον. Καὶ αὐτοὶ πού τοὺς ἀποστέλλουν, πράττουν τοῦτο ἀπὸ συμφέρον κρατικόν (ἀποικιοκρατικόν), ἐνῶ ἠδύναντο νά ἐκπολιτίσουν μίαν καθυστερημένην χώραν, ἀναπτύσσοντες συνάμα καὶ τὸ πνευματικόν ἐπίπεδον τῶν ἐγγχωρίων ἢ ἰθαγενῶν, χωρὶς νά ἐκμεταλλεύωνται αὐτούς μέ δύο μέτρα καὶ δύο σταθμά, ὁπότε θά κατέκτων ὅλην τὴν περιοχὴν τῶν καθυστερημένων, πρὸς ὄφελος αὐτῶν τούτων καὶ τῶν συνανθρώπων των μέ διάφορον ἀπὸ αὐτοὺς χρῶμα.

Οὕτω καὶ ἡ θρησκεία θά ἐπεβάλλετο ἐξ ἑαυτῆς. Θά ἔλεγον οἱ Μαῦροι: «Ἴδού πολιτισμός Χριστιανικός! Εἴμεθα ἴσοι πρὸς ἴσους. Δέν μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ἀνεξαρτησία, διότι ἤδη τὴν ἔχομεν ὡς ἄνθρωποι».

Τὸ ἐκμεταλλευτικόν ὁμως πνεῦμα τῶν ἀδηφάγων ἔσκαψε τὸν ἰδιὸν του λάκκον. Καὶ ἀντὶ νά ἐπωφεληθῇ τοῦ πλούτου τῆς ξένης χώρας, ζημιοῦται σήμερον ἀπὸ πλευρᾶς ἠθικῆς καὶ δικαίου, καταρρακώνων τὸν πολιτισμὸν τῆς Χριστιανικῆς Δικαιοσύνης, ὥστε πολλὰ κράτη, μέ ἄλλο σύστημα διακυβερνήσεως, νά βάλλουν συνεχῶς ἐπὶ τῶν ψευδο-χριστιανῶν καὶ νά ὀνομάζουν αὐτοὺς «ἐκμε-

ταλλευτάς», ἐνῶ οἱ ἴδιοι, κατ' ἄλλον τρόπον, τήν ἰδίαν ὁδόν ἀκολουθοῦν, μέ ἐπιστημονικά ψεύδη.

Τήν δραστηριότητά σας νά θέσετε εἰς τήν ὑπηρεσίαν τοῦ Καλοῦ καί Ἄγαθοῦ. Εἰδ' ἄλλως θά καταστρέψετε τό ἐναπομεῖναν Καλόν: Τήν Χριστιανικήν θρησκείαν.

Ξενία, ἀγαθόν ὑπέρτατον

Ἡ σημερινή μας Ὅμιλία, ἀγαπητοί ἀδελφοί, εἶναι: «Ξενία, ἀγαθόν ὑπέρτατον».

Αὐτή καθ' ἑαυτή ἡ ξενία εἶναι κάτι τό ὑπέρτατον, διότι περικλείει ἀγάπην πρὸς τόν ἄγνωστον, ἀδιάφορον πόθεν οὗτος ἔρχεται, ἐάν εἶναι ἢ ὄχι καλή ἢ κακή ὄντοτης. Καί ἡ ἀγάπη αὕτη ἔχει δύναμιν ὑπερκόσμιον, διότι ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ ξένου καί αἰσθάνεται οὗτος ὅτι εὗρίσκειται μεταξύ ἀδελφῶν καί οὐχὶ ξένων. Λάμπει ἐντός αὐτοῦ τό φῶς τῆς καλωσύνης τῶν ἀνθρώπων οἵτινες φιλοξενοῦν αὐτόν.

Καί ἰδού μία περίπτωση, ὅπου ἡ ξενία εἰσχωρεῖ εἰς τὰ ἄδυτα τῆς ψυχῆς τοῦ ξένου, θωπεύει αὐτήν καί ὑποδεικνύει εἰς τό ἄτομον τόν ὀρθόν δρόμον τοῦ Κυρίου, χωρὶς οὗτος νά ἔχη ἴσως γνώσιν περὶ τοῦ τί ἐστὶ Κύριος.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἡ ξενία ἦτο καθῆκον ἱερὸν. Ὡστε, οἱ Ἕλληνες ἐκκληροδότησαν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους τό ἕψιστον αὐτό ἀγαθόν, τό ὁποῖον δυσκόλως συναντᾷ τις εἰς ἄλλους πολιτισμένους λαούς, ἐξαιρέσει ὀλίγων, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἔμφυτον τό δῶρον τῆς ξενίας, διότι τό πάλαι ὑπῆρξαν Ἕλληνες τῆς μακρυνῆς ἐκείνης ἐποχῆς, ὅπως ὑπάρχουν καί σήμερον ἀρκετοί ἐκ τῶν Ἑλλήνων τῆς τρεχούσης ἐποχῆς, πού εἶναι ἀφιλόξενοι.

Διατί;

Διότι, ὡς ψυχαί, ἦλθον ἀπὸ ἄλλας περιοχάς τοῦ γήινου Κόσμου, διὰ νά συμπληρώσουν ἐλλείψεις των εἰς τόν Ἑλληνικόν πολιτισμόν.

Καί ἐρωτᾷ εἰς ἐκ τῶν ἀκροατῶν μου: «Καλά, Διδάσκαλε, διατί συμβαίνει εἰς τόν Ἑλληνικόν πολιτισμόν νά ὑπάρχουν τόσα θεῖα δῶρα; Οἱ ἄλλοι πολιτισμοὶ δέν ἔχουν τὰ ἰδικά των;»

Αγαπητέ, τοῦ ἀπαντῶ, ἡ Χώρα αὕτη, ἡ ὁποία πολλά ὑπέφερε καί ἐξακολουθητικῶς ὑποφέρει, ἔχει τό προνόμιον ἀπό τόν Κύριον νά ἐξιλεοῦται εὐκολώτερον πάσης ἄλλης χώρας. Διά τοῦτο ὁ Κύριος ἐπροτίμησεν ἀπό τήν Χώραν αὐτήν νά λάμψη τό Ἀληθινόν Φῶς τοῦ Οὐρανοῦ. Καί τοῦτο δέν σημαίνει ὅτι κάνει ὁ Κύριος διακρίσεις. Ὅχι. Ἀλλά ἔχει ἄλλους λόγους, τούς ὁποίους δέν ἐπιτρέπεται νά εἶπω.

Ξενία, λοιπόν, σημαίνει ἀγάπη πρὸς ἄγνωστον. Διότι ὅταν ἔχεις φίλους, γνωστούς, συγγενεῖς καί τά τοιαῦτα, καί διά προσκλήσεως ὑποδέχεσαι αὐτούς εἰς τήν χώραν σου καί φιλοξενεῖς πάντας πρὸς ἐορτασμόν, διά τήν εὐχαρίστησιν τῆς ἰδικῆς σου ψυχῆς, τοῦτο δέν λέγεται ξενία, ἀλλά πανηγυρις εἰς βάρος πλήθους κόσμου.

Αἱ πανηγυρεῖς δέν εὐχαριστοῦν τήν Θεότητα. Ἀπεναντίας, θά ἔχουν ἀποτελέσματα οἰκτρᾶ, μετά πάροδον ὀλίγου χρόνου.

Ἐάν ὅμως εἷς ὁ ὁποῖος διέφυγεν ἀπό τὰς χεῖρας τῆς ἀσφαλείας, διότι ἔπραξεν κάτι τό ὁποῖον ἠδύνατο νά μή πράξη, καί ἐζήτησεν ἄσυλον εἰς χώραν οὐδετέραν, ἡ χώρα αὕτη καθήκον ἔχει νά δώσῃ εἰς αὐτόν τό ἄσυλον, διότι ὁ ἄνθρωπος οὗτος εὐρίσκεται ἐν ἀδιεξόδῳ. Ἡ δέ πράξις αὕτη τῆς χώρας πρὸς τόν φυγάδα, εἶναι ἱερά. Εἶναι καί αὕτη ξενία, διότι τοῦ χαρίζει τήν ἐλευθερίαν. Καί ὁ ἐλεύθερος γίνεται συνετός, ζυγίζει τὰς πράξεις του, ἀποφασίζει, εὐχαριστεῖ καί ἀποχωρεῖ ἐν καιρῷ ὡς φίλος καί οὐχί ὡς ἐχθρός.

Καλλίτερον νά ἀποκτήσωμεν φίλους, παρά ἐχθρούς, διότι οἱ φίλοι θά ἀναγνωρίσουν μίαν ἡμέραν τό χρεὸς των, ἐνῶ οἱ ἐχθροὶ θά καταστρέψουν ὅ,τι διά κόπων καί μόχθων οἰκοδομήσαμεν.

Ἀνέφερον καί τὰς πλαγίας ὁδοὺς τῆς ξενίας, διά νά συμπληρώσω τό ἱερόν τοῦτο ἀγαθόν, πού ἡ Θεότης ἔδωσεν εἰς τόν εὐγενῆ ἄνθρωπον.

Παρατηρεῖται κάτι τό ἀπίστευτον: Εἰς λαούς ἀγραμμά-

τους καί καθυστερημένους ὑπάρχει ἐν μέρει τό δῶρον τῆς ξενίας, καί εἰς ἄλλους ἀνεπτυγμένους, οἵτινες κατέχουν γνώσεις ὑψηλάς (γνήϊνης ὕλης), οὗτοι τήν ξενίαν θεωροῦν ὡς ἀναχρονιστικήν, διότι καταλαμβάνονται ἀπό σκέψεις ἀμφιβόλλου φωτίσεως. Διατί;

Διότι ἔχασαν τόν προσανατολισμόν των πρὸς τήν Θεϊαν Ἀρχήν, ἥτις πάντα ἐμπνέει τό καλόν καί οὐχί τό κακόν.

Οἱ θεοί τῆς Ἀρχαιότητος ἐξετίμων πολύ τήν ξενίαν. Καί τοῦτο μόνον ἀποδεικνύει τρανότατα, τό πόσον ἡ ξενία ἦτο ἀγαθόν ὑπέρτατον, διὰ τούς πολίτας τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Ποία ἄλλη φιλοσοφία συνεταυτίσθη μετὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ; Μόνον ἡ ἀγνή Ἑλληνική, ἥτις καί ἤνοιξε τήν ὁδόν διὰ νά διέλθῃ ἀπό αὐτήν τό Ἀληθινόν Φῶς τοῦ Κυρίου.

Ὁ Κύριος ἠύλόγησεν τήν ξενίαν ὡς ἀγάπην πρὸς τόν ἄνθρωπον, τόν ἔχοντα ἀνάγκην στοργῆς καί περιποιήσεως.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ:

Ξενία ἴσον ἓνα (1). Δηλαδή, εἶναι ὑπέρτατον ἀγαθόν.

Διακρίνομεν αὐτήν ὡς ξενίαν, ὅταν φιλοξενοῦμεν ξένον ἄγνωστον, τελειῶς ἄγνωστον, ὅστις ἦλθεν ἐκ συμπτώσεως εἰς τόν οἶκον μας καί ἐζήτησεν φιλοξενίαν διὰ τόν ἓνα ἢ τόν ἄλλον λόγον. Ὁ φιλοξενῶν τόν ξένον δέν ἔχει σκοπόν συμφέροντος ἀπό αὐτόν, ἀλλά περιποιεῖται τόν ἄγνωστον ὡς ἓάν ἦτο ὁ ἀδελφός αὐτοῦ.

Καί οὕτω συμπληροῖ καθήκοντα ἀδελφοῦ πρὸς ἀδελφόν, διότι πράγματι εἶναι ἀδελφός του, ἀδιάφορον ἓάν ὁ Κύριος διὰ τῶν ὑψηλῶν αὐτοῦ γνώσεων ἠθέλησεν νά φέρῃ τόν ἄγνωστον εἰς τό κατώφλιον τοῦ πραγματικοῦ ἀδελφοῦ.

Πολλάκις καί οἱ Ἄρχοντες μετεμφισμένοι ζητοῦν φιλοξενίαν ἀπό τούς ἀδελφούς των, διὰ νά δοκιμάσουν αὐτούς. Θά εἴπητε, διατί;

Ὁ Τάδε Ἀρχηγός τῆς Οὐρανίου Βασιλείας θέλει νά ἐπι-
σπεύσῃ τήν καλλιτέρευσιν ἑνός ἰδικοῦ του προσώπου, ἀλ-
λά τό πρόσωπον τοῦτο ἔχει μικρά ἢ μεγάλα ἐλαττώματα,
τά ὁποῖα εἰς τήν οὐσίαν δέν εἶναι γνωστά εἰς τόν Ἀρχη-
γόν. Ζητεῖ τότε τήν ἄδειαν ἀπό τόν Κύριον καί κατέρχε-
ται, διά νά πεισθῇ ὁ ἴδιος περί τίνος πρόκειται. Καί ἐάν
μέν τόν περιποιηθῶν ὡς ἀδελφόν, τότε δύναται εὐκόλως
νά βοηθήσῃ. Ἐάν ὅμως τόν ἀποπέμψουν, τότε θά τοῦ εἶ-
ναι δύσκολον νά τόν βοηθήσῃ, διότι κάτι παραμένει ἀδι-
όρθωτον εἰς τόν ἐν τῇ Γῆ εὐρισκόμενον ἀδελφόν.

Ἡ ξενία, λοιπόν, δεικνύει κάλλιστα τά αἰσθήματα καί
τήν ὑπεροχήν τοῦ ψυχικοῦ καί πνευματικοῦ ἐπιπέδου πα-
ντός ἀδελφοῦ. Ἐάν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἦσαν τόσον φιλόξε-
νοι, ὅσον δέν εἶναι, ἰδοῦ ἐν ἐφαρμογῇ ἡ ἀλληλεγγύη! Διά
τοῦτο λέγω, ὅτι ἡ ξενία εἶναι ἀγαθόν ὑπέρτατον, διότι ἡ
δύναμις τῆς κατέρχεται ἐξ Οὐρανοῦ.

Ψευδορκία, κατάχρησις εὐνοίας τοῦ Θεοῦ

Τό σημερινόν μας θέμα, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, εἶναι: «Ψευδορκία, κατάχρησις τῆς εὐνοίας τοῦ Θεοῦ».

Ὅταν ὀρκιζώμεθα, σημαίνει ὅτι καλοῦμεν κάτι ἐπ' ὀνόματι τοῦ Κυρίου, χωρὶς νά ἔχωμεν λάβει τήν ἄδειαν Αὐτοῦ, ἀλλά ἡ ἀνάγκη μᾶς ἐξαναγκάζει πρὸς τοῦτο, διὰ νά ἀποδειξωμεν ὅτι εἶναι ἀληθές. Καί ἐάν δέν εἶναι ἀληθές, τότε ὁ ὄρκος οὗτος εἶναι ψευδής. Ἰδοῦ, πῶς περιπίπτομεν εἰς διπλῆν ἁμαρτίαν. Πρῶτον, δέν ἔχομεν λάβει τήν ἄδειαν, καί δεῦτερον, ἐπεκαλέσθημεν ὡς μάρτυρα τόν Κύριον διὰ κάτι τό ψευδές.

Πολλοί ἐκ τῶν ἀνθρώπων νομιζοῦν, ὅτι ὁ ὄρκος εἶναι κάτι τό πολύ κοινόν. Ἀπατῶνται. Διότι διὰ τοῦ ὄρκου, πνευματικῶς, φέρομεν εἰς τά χεῖλη μας τό ὄνομα Ἐκεῖνου, ὅστις καταπολεμᾷ τό ψεῦδος. Καί διὰ τῆς πράξεως αὐτῆς ἡμεῖς ἐπιτυγχάνομεν τό ἐπιδιωκόμενον, ἀλλά πληρόνομεν ἀργότερον τήν κακῆν ταύτην συνήθειαν τοῦ ὑλικοῦ ἀνθρώπου, εἰς τιμωρίαν τήν ὁποίαν οὐδέποτε θά ἠδυνάμεθα νά φαντασθῶμεν.

Ἡ ψευδορκία εἶναι πράγματι μεγάλη κατάχρησις, διὰ τήν εὐνοίαν πού ὁ Κύριος δεικνύει πρὸς ὑμᾶς. Ἄρα, δύο τινά συμβαίνουν: Ἡ ὁ ἄνθρωπος εἶναι τελείως τυφλός εἰς τό πνεῦμα καί δέν ἀντιλαμβάνεται τί πράττει, ἢ γνωρίζει τό τί λέγει, λέγοντας ἔσωθεν αὐτοῦ: «Ὁ Θεός ἄς μέ συγχωρήσῃ». Δηλαδή, ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος εἰς τήν δευτέραν περιπτώσιν γνωρίζει ὅτι ἔσφαλεν, ἀλλά εἰς τά ὄμματα τῶν ἄλλων εἶναι ἐντάξει ἔναντι τοῦ Θεοῦ του. Καί ὅμως, ἡ πρῶξις του δέν θά συγχωρηθῇ· εἶναι ὡσάν νά μὴ ἐξήτησεν τήν συγχώρησιν.

Ἐδῶ, εἰς τό σημεῖον αὐτό τοῦ ὄρκου, ὀφείλουσιν οἱ Ποιμένες νά φωτίσουν τό ποίμνιόν των. Δυστυχῶς καί αὐτοί ὡς ἄνθρωποι εἰς τό ἴδιον σφάλμα περιπίπτουν, ὅποτε ἡ

τιμωρία των είναι τριπλασία. Όταν οι αντιπρόσωποι του Οίκου του Θεού δεν γνωρίζουν τά χρέη των, πώς θέλουν ή απαιτούν από τους πιστούς να εκπληρουν αυτά; Οί πιστοί, παρακολουθούντες την ιδιωτικήν ζωήν των Ποιμεναρχών των, ως πνεύματα απλά έλκονται από τό παράδειγμά των και λέγουν: «Αφού οί ειδικοί πράττουν τοιαυτα, ήμεις διατί να μή ακολουθήσωμεν αυτούς; Δέν είμεθα και τόσο μωροί, ώστε να μή γνωρίζωμεν την άπάτην των έναντι ήμών».

Ποίος, λοιπόν, πταίει;

Πταίει ό δίδων τό κακόν παράδειγμα· ό έχων γνώσεις φωτισμένας, άλλ' ούχι από Ήμάς, και ένεργών προς όφελος προσωπικόν, ούχι όλικόν.

Ό Κύριος εις πάντας δεικνύει την εϋνοιαν Αυτού, αρκει να ευρίσκωνται όλοι εις τά πλαίσια, ως Ούτος έθέσπισεν από καταβολής Κόσμου. Καί εάν εις εκ των πιστών παραστρατήση, ό Ποιμήν έχει την ιεράν υποχρέωσιν, όπως φωτίση και θεραπεύση τόν ασθενή τη ψυχή, διά να επανεύρη τό πνεύμα την άπωλεσθείσαν όδόν του Κυρίου.

Εις πολύ σπανίας περιπτώσεις ό άνθρωπος δύναται να όρκισθί. Ό όρκος, ό διδόμενος εις τά Δικαστήρια, είναι όρκος τύπου και έμπαίζει τόν Κύριον, διότι οί απαιτούντες από τους παρευρισκομένους όρκον, περιπίπτουν εις σφάλμα μέγα, διότι γνωρίζουν κατά βάθος όποιαν πράξιν κακήν υποστηρίζουν διά του τρόπου αυτού.

Ίδου και άλλος λόγος, διά τόν όποϊον οί Δικασταί είναι υπεύθυνοι και συμμετοχοί της κακίστης των πράξεων. Ήδύνατο εις τά Δικαστήρια να δίδουν λόγον τιμής και ούχι όρκον. Ή τιμή θίγει άμεσα τό πρόσωπον· ό όρκος όμως θίγει τόν Κύριον.

Εις την Νέαν Πολιτείαν θά καταργήσωμεν τά πάντα και νέας βάσεις θά δώσωμεν διά την έξαγνισμένην μικράν, αλλά σύν τώ χρόνω μεγάλην Άνθρωπότητα.

Εις τόν Κόσμον σας, έχειτε το ύπ' όψιν, ότι θά επικρατήση μία Νέα Πολιτεία ανθρώπινος, επί νέων βάσεων.

Τάς βάσεις τῆς Πολιτείας ταύτης ἀνέθεσεν ὁ Κύριος εἰς ἐμέ ὅπως δώσω. Ἐκεῖ δέν θά ὑπάρχη ψευδορκία, ἀλλ' οὔτε καί ὄρκος. Τά Δικαστήρια θά λειτουργοῦν κατά διάφορον τρόπον. Δέν θά εἶναι ποτέ μεστά κόσμου, διότι ἡ συνθήθεια εἰς τά Θεῖα Παραγγέλματα θά γίνῃ δευτέρα φύσις.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ:

Ποτέ μή ἐπικαλεῖσθε τόν Θεόν σας ἐπί ματαιῶ· οὔτος εἶναι ὄρκος. Τό νά Τόν ἐπικαλεῖσθε ἐπί ματαιῶ καί ψευδεῖ, τοῦτο εἶναι ἡ ψευδορκία.

Διατί, ἀφοῦ οἱ περισσότεροι τῶν ἀνθρώπων δέν ἐνδιαφέρονται διά τόν Θεόν, ἐπικαλοῦνται Αὐτόν; Καί βεβαίως, ὁ Θεός δέν εἰσακούει τήν ἐπίκλησιν.

Ὅστις πράγματι ἀγαπᾷ καί σέβεται τόν Θεόν του, οὔδέποτε ὀνομάζει Αὐτόν εἰς περιπτώσεις γηίνων ζητημάτων, ἀλλά ἐπικαλεῖται Αὐτόν, ὅπως τόν φωτίσῃ καί τόν καθοδηγήσῃ εἰς τήν ὁδόν τῆς Ἀληθείας, μακράν τοῦ αἰσχροῦ ψεύδους. Πόσοι, ὅμως, εἶναι οὔτοι;

Ἐλάχιστοι. Αὐτοί λοιπόν εἶναι οἱ ἐκλεκτοί τοῦ Κυρίου.

Ὅσοι λαμβάνουν τό Ἅγιον Φῶς τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, αὐτομάτως θά γίνουν φάροι αὐτοῦ, μέ φῶς ἰσχυρόν, ἀκατάβλητον, ἀνυπέβλητον. Διότι τό Φῶς τοῦ Οὐρανοῦ κατέρχεται καί ἐκ τῆς κεφαλῆς τῶν Διδασκάλων θά κατέρχεται ἡ λάμψις τῆς Ἀληθείας πρὸς φωτίσιν τοῦ Σκότους τῆς πενιχρᾶς ὕλης.

Τό ἕπιστον τῶν θαυμάτων τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ Πολιτεία ἣν θά δημιουργήσῃ συντόμως εἰς τόν φθαρτόν Κόσμον, ἵνα δοξασθῇ διά τοῦ Φωτός, πού θά λάμψῃ ἀνά ὅλην τήν Ἰσθμὸν.

Ἡ μάστιξ τοῦ Κακοῦ, ἐχθρός τῆς Θεότητος

Θά ἀναπτύξω τό κεφάλαιον: «Ἡ μάστιξ τοῦ Κακοῦ, ἐχθρός τῆς Θεότητος».

Ὅταν λέγω «ἡ μάστιξ τοῦ Κακοῦ», σημαίνει τόν ἀνθρώπον τῆς Ἐξουσίας, ὅστις φέρεται ἀπάνθρωπα πρὸς τοὺς συνανθρώπους του, ὡσάν ὁ ἴδιος νά εἶναι ὁ θεός τῶν ὑπαρχόντων ἀγαθῶν καί οἱ ἄλλοι νά εἶναι οἱ δοῦλοι αὐτοῦ.

Τοιοῦτοι θεοί εἶναι ἀπαράδεκτοι ἀπό τήν Θεότητα καί ὅταν προχωροῦν μέ ζῆλον εἰς τήν διαδρομήν τῆς ζωῆς των, ἐπισύρουν ἐπὶ τῆς ἰδίας ὀντότητός των τιμωρίας, οὐχί μόνον τῆς Θεότητος, ἀλλά καί τῶν ἀνθρώπων.

Σήμερον εἶναι μία ἐποχή πονηρά δι' ὅλους τοὺς ἀδελφούς, τοὺς ζῶντας πλησίον ἢ μακράν ἀλλήλων. Γενικῶς εἰς ὅλας τὰς χώρας ὑπάρχουν καλοί καί κακοί. Οἱ κακοί κατώρθωσαν διά παντοίων μέσων νά ἀναλάβουν ὑψηλάς Ἀρχάς καί ἐπειδή δέν ἔχουν φώτισιν, βαίνουν πρὸς τήν ἰδίαν αὐτῶν καταστροφήν.

Γνωρίζετε διατί ἀνέλαβον οἱ κακοί τήν Ἀρχήν;

Ἀνέλαβον αὐτήν διά νά ἔλξουν ὅσους εἶναι ὅμοιοί των, ὥστε ἡ ἐκκαθάρισίς των νά εἶναι εὐκολός.

Ὁ Κύριος ἀπεφάσισεν, ὅπως ἀνακαλέσῃ ὅλους τοὺς ἀδιορθώτους, διά νά ἀνοίξῃ ἡ ὁδός τῆς ἐλευθέρας σκέψεως, καί ἀμβλύνη τό πνεῦμα τῶν λοιπῶν, πρὸς καθαρὰν φώτισιν.

Ἐδόθη ἤδη ἐντολή Αὐτοῦ, ὅπως πολλοί κήρυκες ἀρχίσουν νά ὀμιλοῦν ὑπέρ τῆς Δυνάμεως τοῦ Ἀνάρχου καί νά διδάσκουν εἰς πάντας πῶς νά ἀνοίξουν τόν ἐσωτέρον των ὀφθαλμόν, ὅπως ἀντιληφθοῦν τόν λόγον τῆς ὑπάρξεως θρησκείας εἰς τόν ἀνθρώπον.

Πάντα ταῦτα εἶναι διευκολύνσεις πρὸς τοὺς διδασκά-

λους Μας, διά νά λάμψη τό Ἀληθινόν Φῶς τοῦ Κυρίου ἐπί τῆς Γῆς.

Πρόκειται νά δημιουργηθῆ Νέα Πολιτεία, ἣτις θά δώσῃ τό Οὐράνιον Φῶς, κατ' ἀντανάκλασιν τῆς ἐδῶ Πολιτείας, ἀλλά ἀνθρώπινον καί οὐχί πνευματικόν.

Εἶμαι ὑποχρεωμένος ἐντός τῶν Λόγων μου νά ὁμιλῶ καί περί Νέου Κόσμου, ἐφ' ὅσον ἐκεῖ βαίνομεν μέ ταχύ τόν ρυθμόν, κατ' ἀπόφασιν τοῦ Ἀνάρχου Πατρὸς Πάντων καί Δημιουργοῦ τῶν Κόσμων.

Εὐλογημένον τό Ὄνομά Του εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ἡ θάλασσα, μυστήριον διὰ τόν ἄνθρωπον

Σημερινόν μας θέμα εἶναι: «Ἡ θάλασσα, μυστήριον διὰ τόν ἄνθρωπον».

Ἐντός τοῦ ὑλικοῦ Κόσμου ὑπάρχουν πολλά μυστήρια. Τό μεγαλύτερον ἀπό ὅλα εἶναι ἡ θάλασσα.

Εἶναι ἡ θάλασσα τελείως ἄγνωστος εἰς τόν ἄνθρωπον! Καί φαντάζεσθε τώρα πόσον ἄγνωστος εἶναι ὁ Οὐρανός εἰς τόν ἄνθρωπον.

Καί ὅμως, ὁ Οὐρανός σᾶς μεταδίδει νέα του, ἐξηγήσεις, ὁδηγίας, ἔργα. Ἡ θάλασσα, τί σᾶς δίδει;

Ὁ τυφλός, λοιπόν, ἄνθρωπος πιστεύει εἰς τήν φαντασίαν ἄλλων συνανθρώπων του ἐπί τῶν μυστηρίων τῆς θαλάσσης, τά ὅποια δέν ἐξηκριβώσε, καί δέν πιστεύει εἰς ὅσα ὁ Οὐρανός μετ' ἐπιμελείας διευκρινίζει καί δίδει, χάριτι θεῖα, εἰς τόν ἄνθρωπον.

Δέν εἶναι ὁ ἄνθρωπος μωρός;

Δέν θέλει νά εἰσακούσῃ τήν ἀλήθειαν καί προτιμᾷ τό ψεῦδος. Αποφεύγει τήν πραγματικὴν Ἱστορίαν καί ἔλκεται ἀπό τήν Μυθολογίαν. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι δέν ἔχει θεῖα ἐφόδια πρὸς φωτισμόν του. Ακριβῶς δι' αὐτόν τόν σκοπόν ἤνοιξαν οἱ Οὐρανοί! Τό Φῶς θά ἐπισκιάσῃ τό σκότος!

Ἡ θάλασσα δέν δύναται νά σᾶς ὁμιλῇ περί Οὐρανοῦ· ὁ Οὐρανός ὅμως θά σᾶς ὁμιλήσῃ περί θαλάσσης, ὥστε ἡ ἀλήθεια νά λάμψῃ εἰς τό σκότος.

Ὅταν, ἀδελφοί, ἐξιχνιάσετε μικρόν μέρος τῆς θαλάσσης καί ἀνταποκριθῇ αὐτό πρὸς τά ὅσα ὁ Οὐρανός ὑπαγορεύει, τί θά εἴπητε;

Ἄς πράξῃ τοῦτο καί ἡ θάλασσα, δηλαδή ἡ ὕλη, ἐάν ἔχει τήν δυνατότητα.

Τί κρύπτεται εἰς τά ἀπύθμενα βάθη τοῦ ὠκεανοῦ;

Ὁλόκληρος περιουσία! Ὅ,τι δέν φαντάζεται ὁ ἄνθρωπος!

Ζῶα, τά ὁποῖα οὐδέποτε ἐγνώρισε εἰς τήν μορφήν των, μέ ὄργανισμόν ἀνθεκτικόν εἰς τήν τρομακτικήν πίεσιν τοῦ ὕδατος, τά ὁποῖα ζῶα παραμένουν εἰς τά βάθη ἑνός ἀγνώστου κόσμου, μέ κεραίας, ὥστε νά συνεννοοῦνται εἰς τεραστίαν ἀπόστασιν μεταξύ των.

Ἄλλα ἐξ αὐτῶν ἔχουν πόδας καί ἄλλα ἔρπουν. Ἄλλα ἔχουν πτέρυγας πρὸς ἐκφοβισμόν τῶν ἀντιπάλων των καί ἄλλα ἐκχέουν ἐκ τοῦ ράμφους των εἶδος ὑγροῦ πυρός, τό ὁποῖον φωτίζει καί προκαλεῖ τρόμον εἰς τόν ἐχθρόν.

Πλήν αὐτῶν, ὑπάρχουν πάμπολλα ἄλλα παράξενα εἰς τήν μορφήν καί εἰς τό σχῆμα ζῶα τοῦ ὕδατος τῶν βυθῶν. Τροφή των εἶναι ἕνα εἶδος μείγματος, ὡς τό πλαγκτόν καί ἄλλοι μικροοργανισμοί.

Ἐπάρχουν καί κανκαλοειδῆ, τῶν ὁποίων τό καύκαλον δέν εἶναι ὡς τά συνήθη, ἀλλά ἡ χημική των ἔνωσις εἶναι κάτι τό ὁποῖον πολύ θά ἤθελον νά ἐρευνήσουν οἱ ἄνθρωποι, διά νά δυνηθοῦν νά φθάσουν μέχρι τοῦ κόσμου των.

Εἶδος χελωνῶν, μέ ὀδόντας αἰχμηρούς, βαδίζουν εἰς τόν βυθόν καί φωτίζουν ἀρκετά μέτρα ἔμπροσθέν των, διά νά προφυλάσσωνται ἀπό τόν ἐχθρόν.

Κήτη τεράστια, τό ἥμισυ ἰχθύς καί τό ἥμισυ ζῶον, μέ χαίτην καί ἀκάνθας, τῶν ὁποίων ἡ αἰχμή μεταδίδει ρεῦμα ἠλεκτρικόν, θανατηφόρον.

Τά περισσότερα ζῶα τοῦ βυθοῦ εἶναι χρησιμώτατα διά τόν ἄνθρωπον· καί ὁμως ὁ ἄνθρωπος δέν ἠδυνήθη νά ἔλθῃ εἰς ἐπαφήν μέ αὐτά.

Ἡ οὐσία μερικῶν ἐξ αὐτῶν ἔχει δυνάμεις θεραπευτικὰς ἐπί ἀνιάτων ἀσθενειῶν. Ὅσους ἡ ἐπιστήμη κατεδίκασεν, ὅλοι αὐτοί ἠδύναντο νά σωθοῦν, ἐάν αὕτη ἐχρησιμοποίει τά ἄγνωστα εἰς αὐτήν ὀφέλη τῶν βυθῶν.

Ἐπάρχουν σκῶληκες, οἱ ὁποῖοι μόλις διακρίνονται εἰς τόν ὀφθαλμόν τοῦ ἀνθρώπου· ὄλων τῶν χρωμάτων. Καί

ὅμως ζοῦν εἰς τὰ βάθη, χωρὶς νά ἐνοχλῆ αὐτούς τό βάρος τοῦ ὠκεανοῦ.

Ἐπάρχουν, ὡς εἶπον, ἄπειρα ἄλλα φυτά καί δένδρα, μέ φύλλωμα ἐπίμηκες καί οὐσίαν θεραπευτικήν διὰ τὰ ζῶα τοῦ βυθοῦ καί ἰδιαιτέρως διὰ τήν φυματίωσιν τοῦ ἀνθρώπου· ἐξαλείφει αὐτήν ἐντός εἴκοσι τεσσάρων ὥρῶν!

Ποῖος ὅμως δύναται νά διακρίνη τὰ ὅσα ἀνέφερον, ὅταν δέν ἔχει πίστιν εἰς τόν Κύριόν του;

Ἄλλα ταῦτα θά γίνουν γνωστά δι' ἄλλου τρόπου εἰς τοὺς πολίτας τοῦ Νέου Κόσμου. Ἡ θάλασσα θά γίνῃ μέγας εὐεργέτης τῆς Ἀνθρωπότητος. Μέχρι στιγμῆς τήν εὐεργέτησεν ἐπιφανειακῶς, διὰ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς γνώσεως, ἀλλ' οὐχί τοῦ ἐσωτερικοῦ τοιοῦτου. Θά εὐεργετήσῃ ὅμως τόν ἄνθρωπον διὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ της πλούτου (τόν ἐσωτερικόν κόσμον τοῦ ἀνθρώπου).

Δίδω μικράν, πενιχράν εἰκόνα τῆς θαλάσσης, διὰ νά ἀποδείξω ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν γνωρίζει τίποτε, ὅταν δέν ἔχει Θεόν. Πιστεύοντας ὅμως εἰς τό Ἅγιόν Του Ὄνομα καί ἀκολουθώντας τὰ Μηνύματα Αὐτοῦ, ὁ Κύριος θά τοῦ δώσῃ πολλά προνόμια. Πάντως, ἐντός τῆς Νέας Πολιτείας.

«Δοξασμένον τό Ὄνομά Σου, Κύριε, διότι πρῶτος Ἐγώ ἠξιώθην ὅπως δώσω μικράν περιγραφὴν τοῦ βυθοῦ εἰς τόν ἄνθρωπον τῆς μικρᾶς ἀντιλήψεως.

Εὐχαριστῶ, Κύριε, διότι μοῦ τό ἐπέτρεψες, πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν Λόγων Μου, διὰ νά λάμψῃ τό Ἅγιόν Σου Φῶς ἐπὶ τὰς κεφαλὰς πολλῶν, οἵτινες ἀναμένουν τήν στιγμὴν τῆς φωτοδοτήσεώς των.

Εὐχαριστῶ».

**Κάθε ὄντοτης ἀνθρώπινος ἔχει εἰδικόν
νῆμα συνδέσεως μέ τήν Θεότητα**

Σήμερον ὡς θέμα ἔχω: «Κάθε ὄντοτης ἀνθρώπινος ἔχει εἰδικόν νῆμα συνδέσεως μέ τήν Θεότητα».

Φαντάζεσθε, ἀγαπητοί ἀδελφοί, πόσα τοιαῦτα νήματα συγκεντροῦνται εἰς τās χεῖρας τοῦ Ἀνάρχου! Τά νήματα ταῦτα, λέγει ἡ Μυθολογία, ὅτι κόπτονται, ὅταν ἡ Θεότης τό ζητήσῃ.

Ἡ Θεότης δέν ζητεῖ πρός διασκέδασιν νά κόπῃ τό νῆμα τῆς ζωῆς κάθε πλάσματός Της, ἀλλά μόνον τότε, ὅταν κρίνῃ αὐτό εὐλογον.

Τίς δύναται νά εἰσδύσῃ εἰς τά βάθη τῆς νοήσεως τοῦ Κυρίου; Ἡμεῖς λαμβάνομεν διαταγὰς Αὐτοῦ καί ὕστερον ἐνεργοῦμεν.

Εἰς τās μεγάλας ἑορτάς τοῦ Οὐρανοῦ, ὅπου λαμβάνει χώραν ἡ Βουλή, τά νήματα τῶν ψυχῶν εὐρίσκονται εἰς Χεῖρας τοῦ Κυρίου, διὰ νά καταμετρή τήν διαφοράν καλοῦ ἀπό κακοῦ, ὥστε νά γνωρίζῃ ποῦ βαδίζει. Μετά τήν Βουλήν, τά νήματα παραδίδονται καί πάλιν εἰς Χεῖρας τοῦ Ἀνάρχου.

Συμβαίνει πολλάς φορές νά χαίρεσθε, χωρίς πρός τοῦτο νά ὑπάρχῃ ἀφορμή τις. Διὰτί;

Διότι εἴσθε κατά βάθος καλῆς ποιότητος καί τήν στιγμήν πού αἰσθάνεσθε τήν ἀνέκφραστον χαράν, τό νῆμα σας εὐρίσκεται εἰς Χεῖρας τοῦ Κυρίου ἐν τῇ Βουλῇ.

Ἡ Βουλή δέν λειτουργεῖ μόνον Κυριακάς ἢ ἑορτάς ἐξαρτᾶται ἀπό τās ἀποφάσεις πού λαμβάνει τό Συμβούλιον τῶν Πέντε. Οὕτω ἐλέγχεται ὅλον τό Ἀνθρώπινον γένος, μηδενός ἐξαιρουμένου.

Τό πῶς δύναται ἡ Θεότης νά ἐλέγχῃ ἐν μιᾷ στιγμῇ τās ἀπείρους ψυχάς τῶν ἀνθρώπων, εἶναι ἓνα ἀπό τά πολλά

θαύματα τοῦ Δημιουργοῦ, πού ὁ ἄνθρωπος ἀδύνατον νά συλλάβῃ, ὅσον καί σοφός ἐάν ἤθελε εἶναι, ἀφοῦ καί ἡμεῖς οἱ Πνευματικοὶ Ἀρχηγοί, οἵτινες τόσα γνωρίζομεν, εἴμεθα ἀνίκανοι νά εἰσέλθωμεν εἰς τὰ ἀπύθμενα βάθη τῆς Πηγῆς τοῦ Φωτός καί τῆς Ἀγάπης, πού ὀνομάζομεν Θεόν.

Πολλοὶ συγγραφεῖς συνέλαβον τὴν ιδέαν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶναι νευρόσπαστα, κινούμενα διὰ νημάτων, ἀλλὰ δέν σᾶς ἐξήγησαν διατί εἶναι νευρόσπαστα. Καί οἱ ἴδιοι δέν τό γνωρίζουν· συλλαμβάνουν μίαν ιδέαν ὀρθήν καί ὕστερον μετατρέπουν αὐτήν εἰς πολυσύνθετον, ὅποτε ἀπομακρύνονται ἀπό τό ἀληθές νόημα τῆς ἐμπνεύσεώς των.

Περί ὁμαδικῆς προσευχῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ

Ὅταν εὐρίσκεσθε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί προσεύχεσθε εἰς τόν Πανάγαθον, πολλά νήματα ἀποτελοῦν ἐν τῇ ἐνώσει των δυναμικόν μέσον πρὸς εἰσακοήν τῶν παρακλήσεων ἐνῶ τὰ μεμονωμένα δέν ἔχουν τὴν πρέπουσαν ἰσχύν μεταδόσεως.

Ὁ Κύριος γνωρίζει τό τί τό κάθε ἄτομον ζητᾷ, ἀλλὰ προτιμᾷ νά ἀκούῃ τὴν προσευχήν ἐντόνως. Ἐντόνως δέ, μόνον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μεταδίδεται αὕτη.

Καί γνωρίζετε διατί προτιμᾷ νά προσεύχεσθε ἀπό τὴν Ἐκκλησίαν;

Διά νά παρακολουθῆτε τὰς Γραφάς! Ἀλλὰ κατὰ τρόπον νοητόν καί οὐχί ὡς οἱ ψιττακοὶ ὀμιλοῦν πρὸς τοὺς ἰδικούς των.

Ἀναγκαῖα ἢ διαρρυθμίσεις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ τῆς διδασκαλίας τῶν Γραφῶν

Μία διαρρυθμίσεις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ τῆς διδασκαλίας τῶν Γραφῶν εἶναι ἀπαραίτητος. Πολὺς κόσμος εἰσέρχεται εἰς αὐτήν. Ἄλλοι ζητοῦν ἀπό τόν Κύριον τὰ ἀκατόρθωτα, ἄλλοι συνομιλοῦν περὶ ἐργασιῶν των, ἄλ-

λοι περιεργάζονται τούς πλησίον των, ἄλλοι ἀναμένουν μετὰ δυσφορίας τὴν λῆξιν, ἵνα ἀποχωρήσουν, καὶ τέλος ἄλλοι μικρολογοῦν.

Αὕτη δὲν εἶναι Ἐκκλησία, ἀλλὰ αἰθουσα ἀγορᾶς ἢ πωλήσεως.

Ποῖος πταίει εἰς τὴν κακὴν συνήθειαν τῶν πιστῶν;

Ὁ ποιμὴν ἀνέλαβεν ἔργον ἱερόν· ὑποχρέωσιν ἔχει νὰ διδάσκη κατὰ τρόπον εὐχάριστον καὶ οὐχὶ ὀχληρόν. Ἀλλὰ καὶ οὗτος τὰ ἴδια σκέπτεται μετὰ τῶν ποιμνίων του: Ἐάν εἶναι πολλοὶ καὶ κατὰ πόσον θὰ δυνηθῆ νὰ εἰσπράξῃ ἀπὸ τὰ κέρδη· πότε καὶ πῶς θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀποκτήσῃ μεγαλοπρεπῆ οἶκον· ποῖα θὰ εἶναι τὰ πρέποντα ἐπιπλα, ἅτινα ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην. Καὶ λησμονεῖ, ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ἀναλογίζεται τὰ ἀγαθὰ του, ἔξωθεν τῆς θύρας τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπειροὶ ἐκ τῶν Χριστιανῶν δὲν ἔχουν τὰ μέσα πρὸς ἀγορὰν ὀλίγου ἄρτου ἢ δὲν ἔχουν τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα πρὸς ἀγορὰν φαρμάκων.

Τίς πταίει, ὅταν ἀγνοοῦν ὅτι ὑπάρχει Ὁφθαλμὸς, Ὅστις τὰ πάνθ' ὀρᾷ;

Μή, λοιπόν, δυσανασχετεῖτε ἐναντίον τοῦ Θεοῦ σας, ὅταν ἐσεῖς δὲν γνωρίζετε τὰ ἱερά σας χρεῆ.

**Ἡ γαστριμαργία (ἡ κοιλιόδουλεία),
ἐχθρὸς τοῦ πνεύματος, τῆς ψυχῆς
καὶ τοῦ σώματος**

Βεβαίως, ὁ ἄνθρωπος ἐάν δέν φάγη, δέν δύναται νά ζήσει. Ἡ τροφή τοῦ ἐδόθη ἀπό τόν Ἄναρχον Πατέρα πρὸς συντήρησίν του καὶ οὐχὶ πρὸς κατάχρησιν. Διότι ὅταν μόνον τὰ ἀγαθὰ τῆς κοιλίας σκέπτεται ὁ ἄνθρωπος:

Πρῶτον, γίνεται μέ τόν χρόνον κοιλιόδουλος καὶ ἡ ὑπερβολικὴ τροφή ἀποχαυνώνει τό σῶμα καὶ μεταβάλλει αὐτό εἰς ἄχρηστον μηχανισμόν ὀκνηρίας, ἀσπλαχνίας καὶ πλεονεξίας.

Δεύτερον, ὑποδουλώνει τήν ψυχὴν του· ἀδυνατεῖ τήν ἔντασιν αὐτῆς, ὥστε νά ὑπόκειται εἰς τήν διαταγὴν τοῦ πνεύματος, ὅποτε ἡ ψυχὴ γίνεται μικρά.

Τρίτον, ἀποβλακώνει τό πνεῦμα· τό καθιστᾷ κυρίαρχον τῆς θελήσεως παντός ὠφελίμου πρὸς τό σῶμα ἀγαθοῦ. Δηλαδή, φθάνει ὁ ἄνθρωπος μέχρι τῆς ἀρπαγῆς τῶν ξένων ἀγαθῶν, διότι φοβεῖται μὴ τυχόν καὶ τοῦ ἐλλείψουν τὰ ἀγαθὰ, ἐνῶ εἰς τὰς ἀποθήκας του ἔχει τόσα, ὅσα διὰ νά διατηρῇ εἰς τήν ζωὴν πολλές πτωχὰς οἰκογενείας.

Ἡ γαστριμαργία εἶναι εἰς τόν ἄνθρωπον ἀμάρτημα βαρύ, ὅσον καὶ νά μὴ φαίνεται τοσοῦτον. Διότι ὁ πόθος πρὸς συντήρησιν τοῦ σώματος εἶναι τοσοῦτος, ὥστε δέν διστάζει νά πράττῃ ἀδικίας, κλοπὰς, καὶ νά ἐκμεταλλεῖται πάντα συνάνθρωπόν του, πρὸς ἴδιον αὐτοῦ ὄφελος. Δι' αὐτόν ὁ θεὸς εἶναι ἡ τροφή, ἡ ὕλη, πού καταπραΰνει τήν ὄρεξιν τοῦ ἀρπακτικοῦ γυπός.

Ὀλίγην φώτισιν ἐάν εἶχεν ὁ γαστριμαργος καὶ ἐσκέπτετο λογικά, διὰ τῆς θελήσεως θά ἠδύνατο νά ἐπανεύρη τήν ὁδὸν τῆς μέσης λύσεως, διὰ νά μὴ χάσῃ εἰς τόν ὠκεανὸν τῆς ζωῆς του τόν μικρόν, ἀλλὰ σωτήριον φάρμακόν, πού τὴν

καθοδηγεί, διά νά φθάσῃ κάποτε εἰς τό λιμάνι τῆς ἀνακουφίσεως.

Ἡ κακή συνήθεια ὁδηγεῖ τόν ἄνθρωπον εἰς τά βάθη τοῦ ὠκεανοῦ, διά νά τόν ἐξοντώσουν τά ἄγρια στοιχεῖα τῆς Φύσεως, ἅτινα ἐπιπίπτουν ἐπ' αὐτοῦ, διά νά τοῦ ἀφαιρέσουν τήν ὑλικήν δύναμιν τῆς χαρᾶς καί εὐχαριστήσεως, πού ἀπελάμβανε εἰς βάρος τῶν συναθρώπων του.

Τά ἄγρια θηρία εἶναι ἄγρια ἀφ' ἑαυτοῦ των. Τά μαινόμενα ὅμως στοιχεῖα τῆς Φύσεως ἔχουν σκοπόν· δέν κινούνται ἀφ' ἑαυτοῦ των, ἀλλά Ἄλλος εἶναι Ἐκεῖνος, Ὅστις τά κινεῖ.

Πρός Θεοῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, μή περιπίπτετε εἰς τά ἑπτὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα, διότι τότε οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν γνωρίζει πότε καί πῶς θά ἐπανακτήσετε τήν ὁδόν τῆς σωτηρίας σας.

**Τράπεζαι ἐμπορικαί, θηρία ἀπομυζήσεως
τῶν κοινωνικῶν ἀγαθῶν**

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τὴν προσεχῆ φορὰν λήγουν αἱ Ὁμιλίαι μου καὶ θὰ παρουσιασθῶ καὶ πάλιν διὰ κάτι ἄλλο. Τὴν προειδοποίησιν θὰ λάβετε ἀπὸ τὸ Φῶς τῆς Ἀληθείας.

Κατόπιν Ἐμοῦ, θὰ ὁμιλήσῃ ὁ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός. Αἱ Ἐπιστολαὶ του ἀπευθύνονται εἰς τὰ διάφορα Ἔθνη, ἀνεξαρτήτως δοξασιῶν, διότι θὰ ἔχουν ἀπήχησιν εἰς τοὺς προετοιμασμένους τοῦ Κυρίου ἄνδρας. Τὸ Φῶς του εἶναι ἰσχυρότατον, ὁ Λόγος του βαρύτερος καὶ ἡ Ἀγάπη του ἀπέραντος.

Θὰ ἀναπτύξω τὸ θέμα: «Τράπεζαι ἐμπορικαί, θηρία ἀπομυζήσεως τῶν κοινωνικῶν ἀγαθῶν».

Αἱ Τράπεζαι εἶναι ἰδρύματα πρὸς διευκόλυνσιν τῶν ἀνθρώπων συναλλαγῶν. Ἀλλὰ πῶς συναλλάσσονται; Ὡς βοηθοὶ τῆς κοινωνίας ἢ ἐχθροὶ αὐτῆς;

Ἐχουν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ, διότι βοηθοῦν, διευκολύνουν καὶ ἀναπτέρωνουν τὸν ἐργαζόμενον. Καὶ ὅμως, κάτω ἀπὸ τὸ ἔνδυμα αὐτὸ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, κρύπτεται ὁ μεγαλύτερος ληστής τῆς κοινωνίας!

Μέ θωπείας καὶ μέ λόγους ἐνθαρρυντικούς, ληστεύει ἡ Τράπεζα καὶ ἀγνοεῖ ἐὰν ὁ πρῶην φίλος εὐρίσκεται εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ θανάτου. Δηλαδή, μέ τρόπον γλυκύν φονεύει τοὺς συνανθρώπους της.

Ἦκούσατε ποτέ Τράπεζαν νά χωλαίνῃ;

Καὶ ἐὰν εὐρέθησαν ὀλίγα τοιαῦτα, διωργανώθησαν ἀπὸ ἄλλου εἶδους ληστές, διὰ νά ληστεύσουν τοὺς συναδέλφους των.

Οὗτοι δὲν ἦσαν διὰ τὰς τραπεζιτικὰς ἐργασίας, ἀλλὰ τὰ σχέδιά των ἦσαν τοιαῦτα, ὥστε νά παρασύρουν καὶ

ἀθώους εἰς τό βάραθρον τῆς οἰκονομικῆς πτώσεως.

Ἐάν αἱ Τράπεζαι ἐκράτουν ἀπό τά κέρδη των τό ἐν δέκατον, τά ὑπόλοιπα ἦσαν ἀρκετά, ὥστε νά διατηρηθῇ ἡ κοινωνία εἰς τό ὕψος τοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

Ἀλλά τί γίνεται;

Ἡ Τράπεζα διευκολύνει μέ πολύ μικρά ποσοστά τούς κυβερνῶντας, διά νά λυμαινεται τούς ἄλλους ἀδελφούς καί νά παραμένῃ ἰσχυρά ἀπό τῆς ἀπόψεως ἀνόμου πλοῦτου.

Αἱ Τράπεζαι θά ἦσαν ἰδρύματα μεγάλης ἀξίας, ἐάν ἐπρεσβεύοντο ἀπό ἀνθρώπους ἀγνῆς γνώσεως. Ὅπως ὅμως παρουσιάζονται σήμερον, καταχρῶνται τά πάντα καί ἀπομυζοῦν τό αἶμα τοῦ ἐργαζομένου.

Ὁ Κύριος δέν βλέπει μέ καλήν διάθεσιν τούς Ὄργανισμούς αὐτούς, πού εἰς τήν πραγματικότητα εἶναι παράσιτα. Κατατρῶγουν τά ἐντόσθια τῆς κοινωνίας καί ἰατρός δέν εὐρίσκεται ὅπως ἐξοντώσῃ τά ἐπικίνδυνα αὐτά παράσιτα. «Ἔστιν ὅμως Ὄφθαλμός, Ὅστις τά πάνθ' ὄρᾳ!»

Τό ἴδιον ἔπραττον καί εἰς τά Ἀνατολικά κράτη. Ἐκεῖ ἐτιμωρήθησαν καί τά ἀγαθὰ ἐμοιράσθησαν κατ' ἄλλον τρόπον, ἐπίσης βλαβερόν. Ὅστις δέν ἀσπάζεται τό δόγμα, δέν ἔχει τά ὀφέλη τῆς κοινωνικῆς κλίμας.

Ἄρα, ἡ τιμωρία δέν θά εἶναι δι' ἓνα μόνον τομέα, ἀλλά δι' ὅλους, ἀνεξαιρέτως ἐάν ὁ εἷς ὀνομάζεται Δύσις καί ὁ ἕτερος Ἀνατολή.

Ἡμεῖς δέν πολιτευόμεθα, ἀλλά ἐπικρίνομεν τήν ἀδικίαν καί ὑπερασπιζόμεν πᾶν τό δίκαιον, εἴτε αὐτό ἀνήκει εἰς τήν Μαύρην φυλήν εἴτε εἰς τήν Λευκήν. Τάς διακρίσεις μόνον ὁ ἀνθρώπος κάμνει διά τό ποταπὸν συμφέρον αὐτοῦ.

Αἱ Τράπεζαι, ἐάν ἦσαν ἄνθρωποι, θά ἔλεγον ὅτι τοιαύτην διπροσωπίαν οὐδέποτε εἶδον. Εἶναι μὲν ἰδρύματα, ἀλλ' ἐντός αὐτῶν κινοῦνται θηρία!

Τό Κύνκειον Ἄσμα τοῦ Οὐρανοῦ

Σήμερον δίδω ὡς θέμα: «Τό Κύνκειον Ἄσμα τοῦ Οὐρανοῦ». Ὅχι διότι θά παύσω ἀπό τοῦ νά μεταδίδω καί ἄλλας Ἐργασίας, ἀλλά τό θέμα τοῦτο ἐπείγει, διά νά γνωρῖσουν πάντες ποιόν εἶναι τό Γραφεῖον τοῦ Οὐρανοῦ ἐν τῇ ἁμαρτωλῇ Γῆ σας.

Κύνκειον ἄσμα λέγεται τό τελευταῖον ἔργον ἑνός συγγραφέως. Ἀλλά ἐδῶ δέν πρόκειται περί ἑνός καί μόνον συγγραφέως. Πολλοί εἶναι Ἐκεῖνοι, οἵτινες θά ὀμιλήσουν, συμπληρώνοντες τά κενά ἀπό ἄλλας πτυχάς τοῦ Μεγάλου Ἔργου τό ὁποῖον ὁ Κύριος ὠνόμασεν: «ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ».

Προλαμβάνω νά εἰδοποιήσω διά τοῦ τελευταίου κεφαλαίου τοῦ πρώτου Ἔργου μου, ὅτι τό ὄλον Ἔργον θά εἶναι μέγα καί τό τελευταῖον, τό ὁποῖον ὁ Οὐρανός δίδει εἰς τόν ἄνθρωπον.

Διά νά μή ἀντικαταστήσω πολλά μέρη τῶν Γραφῶν, λέγω ὅτι τό Ἔργον τοῦτο ἔρχεται νά συμπληρώσῃ τὰς γνώσεις σας ἐπί τοῦ Ἀοράτου Κόσμου καί πῶς ὁ ὄρατός Κόσμος ὀφείλει νά ἀκολουθῇ τήν ὁδόν τῆς σωτηρίας του, διά νά μή περιπέσῃ εἰς τά βάθη τοῦ Ἐρέβους καί δυσχεραίνει τήν προσπάθειαν τῶν Πνευματικῶν Ἀρχηγῶν.

Ὅλαι αἱ Δυνάμεις Μας εὐρίσκονται ἐν κινήσει. Θά ἐμφανίσωμεν νέους φάρους, οἱ ὁποῖοι θά λάβουν τό καύσιμόν των ἀπό τὰς ἀποθήκας Μας.

Σεῖς οἱ συνεργαζόμενοι μέ τήν Θεῖαν Ἀρχήν, θά βλέπετε καί δέν θά πιστεύετε, ὅτι τοιοῦτον Φῶς ἐκρατεῖτο εἰς χεῖρας σας.

Οἱ νέοι φάροι εἶναι ἔτοιμοι, κατ' ἐντολήν τοῦ Κυρίου, καί ἀπό αὐτούς ἐλλείπει τό καύσιμον, διά νά λειτουργήσουν.

Σεῖς δέν θά φωτίσετε ἀπ' εὐθείας, διότι εἴσθε παραγω-

γοί τῆς δυνάμεως τοῦ Φωτός. Δι' ἀντανακλάσεως τὸ φῶς τῶν ἀποθηκῶν σας θά λάμψη οὐχί ὡς σπινθήρ τοῦ Προμηθέως, ἀλλ' ὡς φλεγόμενη βάτος τοῦ Κυρίου.

Ἀπίστευτον, καί ὅμως πιστευτόν. Ἀκόμη καί σεῖς οἱ ἴδιοι δέν πιστεύετε, ὅτι ἔχετε τοσαύτην εὐνοίαν τοῦ Θεοῦ. Διατί;

Πιστεύετε ὡς ἓν σημεῖον ἀπό ἐκεῖ καί πέραν δέν δύνασθε νά ἀναλογισθῆτε τήν ἔκτασιν τῆς Ἐνεργείας τοῦ Οὐρανοῦ καθ' ὅλην τήν Οἰκουμένην.

Σκέπτεσθε: «Ἄρα, πῶς θά γίνη τοῦτο ἢ ἐκεῖνο»; Τάς ἐνεργείας ταύτας μόνον ὁ Κύριος γνωρίζει· σεῖς εἰσθε ἐκτελεσταί τοῦ Μεγάλου Ἔργου, τὸ ὅποιον σκοπόν ἔχει νά ἐκδιώξῃ ἐκ τοῦ προσκηνίου τὸ σκότος τῆς ἀμαθείας, πρὸς ἀνύψωσιν τῶν ψυχῶν καί καθοδήγησιν τῶν ἀπορούντων καί ἀμφιοβητούντων. Καί ὅμως, δταν εἰς τὸ σκότος ἀνάψετε μέγα φῶς, τὸ φῶς θά ἐκδιώξῃ τὸ σκότος, ὅπουδήποτε καί ἐάν ὑπάρχη αὐτό.

Ἴδού, διατί εἶπον, διὰ τὸ Μέγα Ἔργον τοῦ Κυρίου, ὅτι εἶναι τὸ Κύκνειον Ἄσμα τοῦ Οὐρανοῦ.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

**ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ**

Πρώτη Ἐπιστολή

Πρός ἅπαντας τοὺς Ποιμένας τῶν Χριστιανικῶν Δογμάτων

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί ἐν Χριστῷ.

Εἶμαι ὑποχρεωμένος ἀπὸ τὴν Ἀνωτάτην Ἀρχὴν νὰ δώσω τὸ πρῶτον φῶς εἰς τὴν Ἑνωσιν ὄλων τῶν Χριστιανικῶν δογμάτων.

Ὅλοι ὁμοῦ πιστεύετε, ὡς λέγετε, εἰς τὸν αὐτὸν Κύριον. Λησμονεῖτε, ὅμως, τοὺς Λόγους τοῦ Κυρίου καὶ ἀντὶ νὰ ἀκολουθῆτε τὴν ὁδὸν Αὐτοῦ, ὁ καθεὶς ἀπὸ ὑμᾶς ἀκολουθεῖ διάφορον ὁδόν, μὴ ἀναλογιζόμενος ποῦ ἡ ὁδὸς αὕτη ἄγει τὸ ποίμνιον του.

Ὅταν ὑμεῖς, οἱ ὅποιοι εἴσθε καθοδηγηταὶ τοῦ ποιμνίου σας, δέν γνωρίζετε ποῦ βαίνετε, τότε ποῖαν ὑποστήριξιν ζητεῖτε ἀπὸ τὸν Κύριον;

Δυστυχῶς, ἡ μνήμη τοῦ ἀνθρώπου δέν λειτουργεῖ ὡς ὄφειλεν, εἰδ' ἄλλως θὰ ἀνατρέχατε εἰς παλαιὰς ἐποχάς, διὰ νὰ εὑρετε τὴν ἀγνὴν Πηγὴν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἦντλησαν ὕδωρ οἱ πρῶτοι φωτισθέντες ἀπὸ τὴν Θεότητα.

Σεῖς, ἐλησμονήσατε ὅτι ὑπάρχει Πηγὴ καὶ ἀπομακρύνεσθε ἀπὸ αὐτήν, ὥστε νὰ μὴ γνωρίζετε σήμερον ποῦ εὑρίσκεται. Ὅταν δέ εἴσθε μακρὰν τῆς θείας αὐτῆς Πηγῆς, πῶς θέλετε νὰ εἴσθε ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Θεοῦ Φωτός;

Ἐπιστρέψατε εἰς τὴν ἀφετηρίαν καὶ τότε θὰ τὰ εἶπομεν.

Ἐπιστρέψατε, προτοῦ νυκτώσει, διὰ νὰ μὴ εὑρεθῆτε ἐντὸς τοῦ πυκνοῦ σκοτίου, καὶ τότε δέν θὰ δυνηθῆτε, παρ' ὅλας τὰς ἐνεργείας σας καὶ τὰς ἐπιστημονικὰς σας ἐρεῦνας, νὰ συναντήσετε εἰς τὴν ὁδὸν σας ὅ,τι ἔχετε χάσει.

Ὅμιλεῖ ἀδελφός πρὸς ἀδελφόν, καὶ οὐδέποτε εἰς ἀδελ-

φός ζητεῖ τὴν καταστροφὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Εἶναι ζήτημα καθαρᾶς σκέψεως νὰ ἀποφασίσετε τὴν ἀναζήτησιν τοῦ Φωτός τῆς Ἀληθείας, διὰ νὰ μὴ σᾶς πλανήσῃ τὸ σκότος τῆς ἀμάθειας.

Οἱ σοφοὶ ποτέ δὲν ἔσωσαν τὸν κόσμον, παρ' ὅλην τὴν πολυμάθειάν των. Οἱ ἀπλοὶ, αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἐδίδαξαν καὶ ἔσωσαν τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰ θηρία πού ἀναφέρει ἡ Ἱερὰ Βίβλος.

Σᾶς ἔλκει τὸ ὑλικόν φῶς τῆς πεπλανημένης ἱκανοποιήσεως. Ἐάν ὑπὸ τοιαύτας συνθηκᾶς ἐξακολουθήσετε τὸν ἐσφαλμένον δρόμον, τότε τίς θά πταίει, ὅταν ἡ Θεότης σᾶς ἀποστείλῃ τὸν Ἄνεμον τῆς συμφορᾶς;

Δίδω χεῖρα βοηθείας, διὰ τοῦ φωτός Μου, ὅπως μὴ περιπέσετε εἰς τὴν ἄβυσσον.

Ζητῶ νὰ διασώσω τὰς ψυχὰς σας, τόσον ἐν τῇ Γῆ, ὅσον καὶ ἐν τῷ Οὐρανῷ, προτοῦ ληφθοῦν ἀποφάσεις.

Ὅμιλῶ πρὸς ὄλους σας, διότι ἡ Ἀγάπη μου εἶναι μεγάλη καὶ δὲν θέλω ἀπὸ σφάλματα, εἴτε ἀκούσια εἴτε ἐκούσια, νὰ περιπέσετε εἰς τὸ ἀνεπανόρθωτον.

Εἶναι καιρὸς πλέον ἢ λογικὴ νὰ εὗρῃ τὴν θέσιν της, μακρὰν τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῶν μικροτήτων.

Εἶναι, λέγω, καιρὸς, ὅπως ἡ Ἑνωσις τῶν Χριστιανῶν ὀλοκληρωθῇ, διότι διαβλέπω διὰ τοὺς παραβάτας τῶν Νόμων τοῦ Κυρίου τιμωρίαν φρικτὴν!

Ἀδελφοί, ἡ φωνὴ τῆς σωτηρίας ἔρχεται ἐγκαίρως νὰ σᾶς διαφωτίσῃ. Μὴ παραμελεῖτε τὴν ἀλλαγὴν τῆς πορείας σας, διότι τὸ σκάφος πλέει πρὸς τοὺς σκοπέλους καὶ οὐδεὶς θά σωθῇ, ἐάν δὲν λάβετε τὴν ἀπόφασιν νὰ στρέψετε τὸ πηδάλιον πρὸς Ἀνατολάς.

Ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου καὶ ἡ φώτισις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἅς σᾶς βοηθήσουν.

Δευτέρα Ἐπιστολή

Πρός Ρωμαίους

Σήμερον, ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἡ Ρώμη κατέχει θέσιν κυρίαρχον ἐπὶ τῆς πίστεως τοῦ Κυρίου. Ὑπάρχουν δύο τινά:

Πῶς δύναται εἰς μίαν γηίνην περιοχὴν νά δοξάζεται ὁ Κύριος ἀπό τούς Ποιμένας καί οὗτοι νά πλέουν ἐντός τῆς ἰδίας αὐτῆς περιοχῆς ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς διαφθορᾶς;

Τίνι τρόπῳ οἱ πιστοὶ πιστεύουν, ἐνῶ δέν ἐφαρμόζουν οὐδέν ἐξ ὧν ὁ Κύριος ἐδίδαξεν;

Μή λησμονεῖτε: Ὅ,τι διδάσκετε, τοῦτο ὀφείλετε νά ἐφαρμόζετε ἐν τῇ πράξει.

Δυστυχῶς εἰς τό παρελθόν, καί τώρα ἀκόμη, συμβαίνουν πολλά ἀκατονόμαστα εἰς βάρος μιᾶς θρησκείας, ἡ ὁποία ἀγνοεῖ πῶς νά κρατήσῃ τὰ ἡνία, διὰ νά μή περιπέσῃ ἡ ἅμαξα τοῦ ἐλέγχου εἰς χεῖρας ληστῶν.

Ὅπου συγκεντρῶσεις σοφῶν, ἐκεῖ καί δαμόνια ἀνεπιθύμητα.

Πότε εἰς μίαν συγκέντρωσιν ὅλοι ὁμοῦ ἀπεφάνθητε ὑπέρ μιᾶς καλῆς καί ἀξιολόγου πράξεως;

Μειονεκτεῖ τό καλόν ἔναντι τοῦ κακοῦ· διὰ τοῦτο κρούω τόν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Οὔτε ὁ νόμος οὔτε οἱ προφῆται θά σᾶς σώσουν ἀπό τήν καταστροφὴν, ἐάν δέν ἀφυπνισθῆτε ἀπό τό κακόν ὄνειρον τῆς ἐπιγείου ζωῆς· εἶδ' ἄλλως δέν θά ἔχετε ἀκρόασιν ἀπό τούς Ἄρχοντας τῆς Διοικουσίας Ἀρχῆς εἰς τό Βασίλειον τῆς Ἀθανασίας.

Δέν θέλω νά κατηγορήσω οὐδένα, διότι τὰ σφάλματα εἶναι τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά εἰς τήν ἱερωσύνην ὀφείλομεν νά εἴμεθα αὐστηρότατοι.

Ἐάν οἱ ποιμένες ἐλησμονήσαν τούς Λόγους τοῦ Κυρίου, ποίους Λόγους τότε ἐφαρμόζουν πρὸς ἐμπλουτισμόν ἑνός μικροσκοπικοῦ κρατιδίου μέ σκοπόν ἱερόν, ἐνῶ τοιοῦτον τι δέν βλέπει ὁ Ὄφθαλμός ὅστις τὰ πάνθ' ὄρα;

Τί συμβαίνει ἐντός τῶν κόλπων σας, ὥστε νά ἀγνοεῖτε τό ἀγνόν Φῶς καί νά φωτίζεσθε ἀπό τό μὴ ἀγνόν;

Πολλοί ἀπό Ἡμᾶς, γνωρίζοντας καλῶς τόν ἄνθρωπον, θά ἠθέλαμεν σώσει ὀλίγους ἐκ τῶν ποιμένων, ἀλλά ὁ Ἄναρχος, ὅστις τά πάντα κανονίζει διὰ τῶν Νόμων Του, θά ἀρνηθῆ τήν πρότασίν μας.

Διὰ τοῦτο, ἀδελφοί, φροντίσατε μέ κάθε τρόπον, ὅπως ἐπικοινωνήσετε μέ τήν Πηγὴν τῆς Ἀληθείας, διὰ νά ἀπαλλαγῆτε ἀπό τά μεγάλα βάρη πού ὁ Οὐρανός εἶναι ἀποφασισμένος νά σᾶς ἐπωμίση. Ἡ καλή θέλησις καί ἡ πίστις - ἡ πραγματικὴ πίστις - εἶναι εἰς θέσιν νά σᾶς ἀπαλλάξουν ἀπό τό ἄγχος τῆς ἀθείας.

Ὅμιλῶ πρὸς ὄλους γενικῶς οὐδεμίαν ἐξαίρεσιν ἔχω κάνει.

Πλησιάζουν αἱ ἡμέραι πού θά ἀπολογηθῆτε. Τότε ποῖον λόγον θά ἔχετε πρόχειρον διὰ νά ὑπερασπίσετε τήν ψυχὴν σας, τήν ὁποῖαν παρέσυρεν τό πνεῦμα εἰς τήν ἀμαρτίαν;

Αἱ ὑποδείξεις αὗται εἶναι πρὸς ὄφελός σας. Ὅσοι θέλουν ἄς ἀκολουθήσουν τόν Κύριον· καί ὅσοι ἠρνήθησαν Αὐτόν, δέν εὐθύνεται ὁ Οὐρανός διὰ τήν πρᾶξιν των.

Ἐχετε μόνον ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι ἐντός ὀλίγου ἡ προθεσμία αὕτη δέν θά ἰσχύῃ. Ὅσον τό γρηγορότερον πεισθῆτε περὶ τῆς Ἀληθείας, τόσον τό καλλίτερον δι' ἐσᾶς καί δι' Ἡμᾶς, διότι πονοῦμεν τόν Ἄνθρωπον.

Συμπληρωματική Ἐπιστολή πρὸς Ρωμαίους

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Οὐδεὶς δύναται νὰ κρύπτεται ἀπὸ τὸν Ἐπουράνιον Πατέρα, ὅστις καταγράφει τὴν ποιότητα τοῦ κάθε ἀνθρώπου εἰς εἰδικὸν ἀόρατον Βιβλίον, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται «τὸ Βιβλίον τῆς Ζωῆς τῆς κάθε ὀντότητος».

Μὴ λοιπὸν λησμονεῖτε, ὅτι ὅλοι θὰ διέλθετε ἀπὸ τὴν ἰδίαν ὁδὸν τοῦ ἐλέγχου. Διὰ τοῦτο προειδοποιῶ πάντας, ὅπως προσπαθήσετε νὰ ἔλθετε μὲ ὀλιγωτέρας ἁμαρτίας.

Σεῖς, ἀδελφοί, ἔχετε τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι τὰ τοῦ ἑαυτοῦ σας οὐδεὶς γνωρίζει· ὅτι ζωὴ ὑπάρχει μόνον ἐν τῇ Γῆ καὶ μετὰ τίς οἶδεν τί γίνεται ἡ ψυχὴ.

Ἡ μία λανθασμένη σκέψις φέρνει τὴν ἄλλην καὶ οὕτω ἀποτελεῖ μίαν ἄλυσον ἀπὸ ψευδοῦ συναισθήματα, διὰ νὰ καταλήξετε εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν, μὲ τὴν ἔννοιαν τὴν ἰδικήν σας. Ὅταν ὁμως ἔλθετε ἐδῶ, τότε δὲν θὰ ἔχετε τὴν εὐκαιρίαν ἣν ἔχετε πρὸς διόρθωσιν τοῦ κακοῦ.

Φωτίζετε τὸν κόσμον· διὰ ποίου τρόπου; Διὰ τῶν συμβουλῶν;

Ὁ Κύριος δὲν θέλει συμβουλὰς· ἔργα ζητεῖ.

Ποῖα ἔργα ἔχετε πράξει μέχρι στιγμῆς, χωρὶς νὰ ὑπάρχει εἰς αὐτὰ τὸ συμφέρον; Καὶ διατί συσσωρεύετε τόσον χρυσόν; Διὰ νὰ μεταφέρετε αὐτὸν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς;

Ὅλα ἐδῶ, εἰς τὴν Γῆν, θὰ τὰ ἀφήσετε. Ὅπως ἦλθατε, οὕτω καὶ θὰ ἀναχωρήσετε, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ συνειδησίς σας θὰ εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον φορτωμένη ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ κακοῦ πνεύματος καὶ θὰ κρούσετε τὴν θύραν τῆς μετανοίας, ἀλλὰ ὁ Νόμος τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου δὲν ὑποχωρεῖ εἰς οὐδένα, εἴτε εἶσαι μεγιστάν εἴτε εἶσαι ἀπλός, εὐτελής πολίτης τῆς Γῆς.

Ἐδῶ ὅλοι ἔχουν τὰ αὐτὰ δικαιώματα ἔναντι τῆς Δικαιοσύνης τοῦ Παναγάρχου. Καὶ ἡ θύρα, εἶπον, θὰ μείνῃ κλει-

στή, καί τότε ὁ Ἄγγελος Φύλακας θά ὀδηγήσῃ τήν ψυχὴν εἰς τό Κριτήριον καί ἀπό ἐκεῖ θά ἀποφανθοῦν οἱ Ἄρχοντες τί θά ἀπογίνη ἡ νεοελθοῦσα ψυχὴ, ἐάν δηλαδή θά κατέλθῃ εἰς τὰ ἐρέβη ἢ θά πλανᾶται μέχρις ἀποφάσεώς της νά ὑπακούσῃ εἰς τὰς Ἀρχάς τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

Ὅλα αὐτά καί πολλά ἄλλα θά ἀποφευχθοῦν, ἐάν ἐγκαίρως ἀφυπνισθῆτε ἀπό τήν συσκότισιν τοῦ πνεύματός σας καί φωτίσετε τόν κόσμον τῆς πίστεως διὰ τῶν καλῶν σας πράξεων καί ὀδηγιῶν. Τό εὐχομαι!

Τετάρτη Ἐπιστολή

Πρός νέους Γαλάτας

Ἀποτείνομαι εἰς ὁλόκληρον τόν λαόν μιᾶς Χριστιανικῆς χώρας, ἡ ὁποία ἀπό τήν δόξαν κατέπεσεν εἰς τήν δοξασίαν τῆς ὕλης.

Ἀδελφοί, ἔφθασεν ὁ καιρός τῆς ἀφυπνίσεώς σας. Ἀκολουθεῖτε ὁδόν ἐσφαλμένην, διότι οἱ κακοὶ ὁδηγοὶ σᾶς ἔρριψαν εἰς τό ἀδιέξοδον, καί τό ἄγχος τῆς ζωῆς καθημερινῶς σᾶς φέρει εἰς τό χεῖλος τοῦ θανάτου.

Διατί ἐλησημονήσατε τόν Θεῖον Λόγον τοῦ Κυρίου; Τί ἐμεσολάβησεν διά νά λησημονήσετε τήν μοναδικήν Θεότητα, ἣτις ἐνεφανίσθη εἰς τόν Κόσμον τοῦτον ὡς ἀπλός ἄνθρωπος, διά νά σᾶς σώσῃ ἀπό τήν ἁμαρτίαν;

Καί σεῖς μέχρι στιγμῆς τί ἔχετε πράξει; Ποῦ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ θερμοὶ λόγοι πρὸς καλλιτέρευσιν τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου;

Ποῖον κακόν πνεῦμα εἰσέδυσεν ἐντός σας, ὅπως ἀκολουθήσετε τό κακόν παράδειγμα τῶν ἰσχυρῶν, διά νά φθάσετε εἰς τά ἄκρα;

Διατί ὁ ἄνθρωπος εἰς τήν χώραν σας διαστρέφει τὰς ἐννοίας τῶν λέξεων, διά νά δικαιολογήσῃ τὰ σφάλματά του;

Γνωρίζετε ποῦ βαίνετε;

Πρὸς τό ἀνεπανόρθωτον!

Καί ποῖος πταίει;

Σεῖς οἱ ἴδιοι, οἱ ὅποιοι ἀνέχεσθε μίαν πονηράν κατάστασιν ἡδονῆς καί πόθου πρὸς κατάκτησιν ἐπιθυμιῶν πέραν τῶν ὁρίων, οὕτως ὥστε νά διαλύσετε τὰ πάντα πρὸς καταστροφὴν σας.

Δέν θέλω νά εἶπω, ὅτι μεταξύ ὑμῶν δέν ὑπάρχουν καί ἄξιοι, ἀλλ' οὗτοι ὁμοιάζουν μέ τὰς ὑγιεῖς ὁπώρας ἐντός καλάθου σεσηπότων, ὥστε καί νά θέλουν νά ἀποφύγουν τό κακόν, δέν τοῦς εἶναι δυνατόν.

Ὁ Οὐρανός σᾶς ἀποστέλλει τό νέον Φῶς. Παρακολου-

θήσατε αὐτό. Μελετήσατε τὰς βάσεις τῆς νέας ἠθικῆς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ἀφήσατε κατὰ μέρος τὴν ἠθικὴν τῶν θεωριῶν, διότι εἶναι παραπλανητικὴ.

Ἄφρονες μὲ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς δημιουργοῦν καταστάσεις ὀλεθρίας διὰ τὴν Ἀνθρωπότητα. Ἔχομεν φθάσει σχεδὸν τὴν δωδεκάτην. Ὑπάρχει ἀκόμα ὀλίγος χρόνος διὰ νὰ προλάβετε τὸ κακόν. Ἀφήσατε κατὰ μέρος τοὺς ἀσκοῦντας ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν πνευμάτων σας καὶ στρέψατε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ σωτήριον Φῶς. Αὐτὸ καὶ μόνον θὰ σᾶς ἀποσύρῃ ἀπὸ τὴν ἀνομίαν, τὴν κακὴν φήμην, τὴν προσβολὴν πρὸς τὸν Θεόν.

Οἱ Οὐρανοὶ ἤνοιξαν καὶ οἱ Λόγοι φωτίζουν διὰ τὸν ἀνθῶνα καὶ οὐχὶ διὰ τὰς ἀγόνους περιοχάς.

Ὑψιστε, δός εἰς αὐτοὺς τὴν ἀπλήν ἀλλὰ ἀγνήν λογικὴν σκέψιν, ὅπως ἀντιληφθοῦν εἰς ποίαν κατάστασιν εὐρίσκονται!

Πέμπτη Ἐπιστολή

Πρός τοὺς λαοὺς τῆς Ἰβηρικῆς Χερσονήσου

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, δέν ἀποτεινόμεαι πρῶτον εἰς τοὺς ποιμένας σας, ἀλλὰ εἰς ὑμᾶς, διὰ νά ὑποβάλλω μίαν ἐρώτησιν:

Γνωρίζετε σεῖς οἱ χριστιανοὶ ποῖον πιστεύετε;

Δέν εἶναι ἀνάγκη νά ἀπαντήσετε. Ἡ ἀγάπη σας εἶναι περισσότερο συνδεδεμένη μέ τόν κληρον καί ὀλιγωτερον μέ τόν Κύριον.

Τότε, διατί λέγεσθε χριστιανοί;

Μήπως κάνω λάθος; Ἀλλά θά τό ἴδωμεν:

Ποῖος ἐφανάτισεν τόσον τήν πίστιν σας, ὥστε τοὺς λοιποὺς χριστιανικοὺς λαοὺς νά θεωρῆτε ὡς ἀθεοὺς καί νά μισῆτε αὐτούς, ὑπερασπίζοντες τήν θρησκείαν σας ὡς μόνην καί ἀληθῆ; Δέν γνωρίζετε, ὅτι ὁ φανατισμός εἶναι ἔνδειξις ὀπισθοδρομικῶν λαῶν καί γέννημα αὐτοῦ τό μῖσος;

Ὁ Κύριος ἐδίδαξεν τήν ἀγάπην. Σεῖς διατί μισεῖτε πάστας τοὺς μή εὐρισκομένους ἐντός τῶν κόλπων σας;

Ἴδού, τό πρῶτον λάθος τῆς πίστεώς σας: Νά λατρεύετε ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου τόν κληρον. Μή, λοιπόν, ζητήσετε τήν ἀρωγὴν τοῦ Κυρίου εἰς οὐδέν ζήτημα, τό ὁποῖον ἀφορᾷ ὑμᾶς.

Καί τώρα ἄς εἶπω δύο λέξεις πρὸς τοὺς ποιμένας:

Ἀδελφοί, ἢ πιστεύετε ἢ χλευάζετε τήν πίστιν τοῦ Κυρίου. Εἰς τήν Χριστιανικὴν θρησκείαν δέν ὑπάρχουν δύο σταθμά.

Ἀπομονωθεῖτε καί προσπαθήσατε νά ἐπικοινωνήσετε μετά τοῦ Θεοῦ, διὰ νά λάβετε τήν φώτισιν τοῦ Οὐρανοῦ, ἵνα ἀνοίξη νέα ὁδὸς τῆς σωτηρίας τῶν πιστῶν.

Γνωρίσατε καλῶς, ὅτι οὐδεὶς ἐξ ὧν σας εἶναι ἄξιος

ἀντιπρόσωπος τοῦ Κυρίου. Ἔχω τὴν ἐντολήν, ὅπως σὰς εἶπω ὅ,τι ὁ Ἰδιος μου εἶπεν εἰς εἰδικόν Συμβούλιον. Ὡς ἄνθρωποι ἔχετε ἀπωλέσει τὴν ὁδόν Του. Ὅσοι ἀπὸ ὑμᾶς πραγματικῶς σκέπτεσθε φρονίμως, ἅς ἀκολουθήσουν τὴν συμβουλήν μου νὰ ἐπικοινωνήσουν μετὰ τοῦ Θείου· εἰδ' ἄλλως πολλαὶ συμφοραὶ σὰς ἀναμένουν καὶ Ἐγώ, ἀδελφοί, σπεύδω ὅπως σὰς προειδοποιήσω, ἵνα προλάβω τὸ κακὸν προτοῦ φθάσωμεν εἰς τὸν ὄλεθρον αὐτοῦ.

Ἀγαπῶ τὸν ἄνθρωπον καὶ δέν θέλω νὰ διακινδυνεύσῃ τὰ πάντα, καὶ τὴν ψυχὴν του ἀκόμα, ὅταν δέν ἔχη τὴν ἱεράν φώτισιν διὰ νὰ σωθῇ.

Ἡ φωνή μου, εἶναι φωνὴ ἐλπίδος· εἶναι φωνὴ τοῦ Οὐρανοῦ· εἶναι φωνὴ τῆς σωτηρίας.

Οἱ ἄπιστοι, οἱ χλευάζοντες τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, δέν γνωρίζουν, δυστυχῶς, τί τοὺς ἀναμένει. Ἐάν τὸ ἐγνώριζον, πρὸ πολλοῦ - ἐάν ἦσαν ἀλλόθρησκοι - θὰ ἤρνούντο τὰ εἰδῶλα καὶ θὰ ἀσπάζοντο τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν εἰς τὰ ἔργα αὐτῆς καὶ οὐχί εἰς τοὺς λόγους.

Ἑκτη Ἐπιστολή

Πρός τά ἀπολωλότα πρόβατα τῶν Διαμαρτυρομένων

Ἀγαπητοί ἀδελφοί,

Πρός Θεοῦ, μή πωλεῖτε πνεῦμα, ὅταν δέν γνωρίζετε τήν ἀξίαν τοῦ δώρου τούτου.

Πρῶτον, χάνετε σεῖς ὅ,τι θά ἠδύνασθο νά κερδίσετε, καί δεύτερον, παραπλανᾶτε τούς ἀδελφούς σας εἰς λαβυρίνθους ἄνευ τέλους.

Εἰς τήν ἔνωσίν σας ὁ Κύριος ζητεῖ τήν νίκην τοῦ Καλοῦ καί Ἀγαθοῦ. Εἰς τάς ποικιλοχρόμους ὁμως αἰρέσεις σας ἐνισχύετε τό Κακόν, πρὸς βλάβην τοῦ ἀδελφοῦ σας.

Ἔχετε τήν διάθεσιν νά φωτισθῆτε, ἀλλά ἡ διάθεσις αὐτή ὀφείλει νά εἶναι ἀγνή καί νά μή ἐπιδιώκη κρυφά συμφέροντα, ἔστω καί γοήτρου.

Οἱ μεμονωμένοι οὐδέποτε ἀποκτοῦν ἰσχύν, ὅσον οἱ ἀρρήκτως συνδεδεμένοι. Καί σκοπός μας εἶναι πρῶτον νά συνδεθῆτε μεταξύ σας καί ὕστερον μετά τῶν ἄλλων ἀδελφῶν, ἵνα προχωρήσωμεν εἰς τήν μίαν καί γενικήν Ἀδελφότητα τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους.

Ἦκούσατε τί εἶπον. Μελετήσατε τό κείμενον καί ἀναρωτήσατε τόν ἑαυτόν σας: Ποῖος σφάλλει; Σεῖς ἢ ὁ Οὐρανός;

Ὀλίγην κρίσιν ἔαν ἔχετε καί ἰλαρόν φῶς, θά ἐννοήσετε ἀμέσως ποῖος λέγει τήν ἀλήθειαν.

Ἐπέφερον πολύ, διότι κατεπάτησα τόν ἐγωϊσμόν, ἀλλά τοῦτο ὠφέλησεν εἰς ἐμέ, σήμερον νά κατέχω μίαν ἀπό τάς μεγαλυτέρας θέσεις τοῦ Οὐρανοῦ καί δὴ εἰς τόν Θερησκευτικόν τομέα.

Ὅταν ἐγώ, ὁ Ἐπουράνιος Ἀρχηγός, ὁμιλῶ κατά τόν τρόπον αὐτόν, δύνασθε νά ἐννοήσετε τό τί προβλέπω καί τό τί γνωρίζω.

Σεῖς, ὅμως, τί βλέπετε καί τί γνωρίζετε ἀπό τά ἐπίγεια;
Θά σᾶς εἶπω ἐγώ: Σκότος ἐντός τοῦ σκότους!

Φωτισθεῖτε ἀπό τόν Οὐρανόν, ἵνα λάμψη ἐντός σας
τό Ἀληθινόν Φῶς τοῦ Κυρίου. Αἱ διαμάχαι σας εἶναι ἀν-
θρώπιναι ἀδυναμίαι, ἄστοχοι ὡς ἐπί τό πλεῖστον, καί ὀδη-
γοῦν εἰς σκοτεινόν ἀποτελεσμα.

Ἀπόφασις τοῦ Οὐρανοῦ εἶναι νά ἀφυπνισθῆτε. Ἐάν
δέν θέλετε νά ταλαιπωρηθῆτε εἰς τόν κόσμον τῆς φθορᾶς,
τοῦ μίσους καί τῆς κακίας, ἀκολουθήσατέ με, ἀφοῦ πρῶ-
τον ἀποβάλλετε ἀπό τόν ἑαυτόν σας τόν ἐγωϊσμόν.

Ὁ Οὐρανός ὠμίλησεν. Τί ἔχετε νά ἀπαντήσετε εἰς Αὐ-
τόν;

Σκεφθεῖτε πρῶτον καί ὕστερον μέ γαλήνιον τόν λόγον
καί τήν ἀπόφασιν, ἐνεργήσατε διά τό καλόν τῆς ἀνθρωπό-
τητος, ἐάν βεβαίως θέλετε ἀποτελεσματικῶς τήν ἀνύψω-
σιν αὐτῆς.

Ἑβδομή Ἐπιστολή

Πρός τούς ἀδελφούς τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς

Ἀδελφοί, μία ἀπό τās κυριωτέρας θρησκείας τῆς Ὑψηλίου εἶναι καί ἡ δοξασία πρὸς τόν Μέγαν Βουδδαν. Δέν θά ἀναφερθῶ ποῖος ἦτο καί ποία ἡ ζωὴ αὐτοῦ.

Τά διδάγματα τοῦ Βουδδισμοῦ εἶναι ἄξια προσοχῆς, διότι ἐμπεριέχουν ἀληθείας τās ὁποίας μόνον οἱ πνευματικοί τῆς Ἐπουρανίου ζωῆς γνωρίζουν.

Ὁ Βουδδισμός δέν εἶναι, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀνθρώπινος. Δέν ἔχει ἰσοζυγίσει τό πνεῦμα μέ τήν ψυχήν.

Ἡ αὐτοθυσία εἶναι ἀρετὴ τοῦ σκοτόυς. Ὅταν αὐτοθυσιάζεται τις, ὀφείλει νά γνωρίζῃ διὰ ποῖον σκοπόν προβαίνει εἰς τήν αὐτοθυσίαν καί τί ἐπιδιώκει μέ αὐτήν. Ἐάν δέν τό γνωρίζῃ, ὑπάγεται ἡ αὐτοθυσία αὕτη εἰς τό ἀμάχημα τῆς αὐτοκτονίας.

Εὐρίσκεσθε, ἀδελφοί, εἰς τό βαθύ σκοτός τοῦ πνεύματος καί ὀφείλετε νά ἀντλήσετε φῶς ἀπό τήν Πηγὴν τοῦ Φωτός. Ἀλλά πῶς; Ὅταν δέν γνωρίζετε ποῦ εὐρίσκεται ἡ Πηγὴ αὕτη;

Ὁ ἀπλὸς Δημιουργικὸς Λόγος τοῦ Οὐρανοῦ ἔρχεται νά σᾶς δώσῃ χεῖρα βοηθείας. Θέλετε νά σώσετε ἑαυτούς; Προσανατολισθεῖτε πρὸς τά διδάγματά Μας. Εἶδ' ἄλλως περιττεύει κάθε ἄσκοπος Λόγος πρὸς μόρφωσιν καί συμμόρφωσιν.

Ἡμεῖς ἐπιδιώκομεν ὅπως σώσωμεν πάντας τούς ἀδελφούς ἡμῶν, ἀνεξαρτήτου χρώματος ἢ δοξασίας. Διότι ὅλοι εἰς τήν ἰδίαν πνευματικὴν τοῦ Οὐρανοῦ Κοινωνίαν θά εὐρεθῆτε, θάπτον ἢ βράδιον. Διατί, λοιπόν, νά μὴ φροντίσετε ἐκ τῶν προτέρων ἵνα ἀνοίξῃ ἡ ὁδὸς ἡ ἄγουσα εἰς τό Φῶς τῆς Ἀθανασίας;

Κηρύττω τόν Λόγον τοῦ Κυρίου. Σεῖς μελετήσατε τά κεῖμενα τῆς Γραφῆς, διὰ νά συμπληρώσετε αὐτά μέ τās

τοῦ Οὐρανοῦ διδασκὰς καὶ ὑποδείξεις. Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος ὁ Λόγος τοῦ Οὐρανοῦ ἀποτείνεται εἰς ὅλας τὰς φυλάς τῆς Οἰκουμένης.

Μὴ κρίνετε ἀπὸ τούτους διδάσκοντας, ἀλλὰ ἀπὸ τούτους Λόγους κρίνατε τούτους διδάσκοντας. Οἱ Φαρισαῖοι ἄλλα ἐδίδασκον καὶ ἄλλα ἐποίουν.

Ἡ Γραφή δὲν ἀλλοιοῦται, ἡ αὐτὴ πάντα παραμένει. Καὶ πρὸς πληρέστερον φωτισμὸν ἔρχεται τὸ Φῶς τῆς Ἀληθείας, τὸ ὁποῖον ἀκαταπαύστως διδάσκει τὰ πρέποντα, ἀνατρέπον τὰ μὴ πρέποντα.

Ὁ Λόγος τοῦ Ὑπερτάτου Θεοῦ ἢ Ἀνάρχου εἶναι διὰ πάντα. Οὐδεμίαν ἐξαίρεσιν ποιεῖ. Αἱ Δυνάμεις μας θὰ σᾶς ἀποδείξουν ποῖον εἶναι τὸ ὀρθόν. Ἀρκεῖ νὰ φωτίσετε τὸ πνεῦμα σας μὲ τὴν καθαρὰν κρίσιν, διὰ νὰ εὑρετε τὴν λογικὴν σειρὰν τοῦ Θείου Λόγου.

Διὰ νὰ εἰσέλθετε εἰς τὸν αὐτὸν κύκλον τῆς Παγκοσμίου Εἰρήνης, ὀφείλετε νὰ συμμορφωθῆτε πρὸς τὰς Ἠθικὰς Ἀρχὰς τῆς Θείας Δικαιοσύνης. Ταύτας θὰ εὑρετε εἰς τούτους κόλπους τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας.

Ὁγδὴ Ἐπιστολή

Πρὸς ἅπαντας τοὺς Μωαμεθανούς

Ἀδελφοί, διὰ τῆς σπάθης καὶ τοῦ πυρός δέν ἀποκτᾶται ἡ ἐλευθερία τῆς ψυχῆς.

Ἡ βία ὑποδουλώνει, ἀλλὰ δέν ἐξαγνίζει τὰ πλήθη. Ἀπειναντίας, καθυστερεῖ αὐτά εἰς τὴν σχετικὴν πρόοδον τοῦ σημερινοῦ κόσμου. Ἴδετε μόνοι σας, ἐάν ἔχετε πρόοδον ἐπὶ τῶν ποιμνίων σας.

Ὁ φανατισμὸς σκοτίζει τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ἀμέλεια πρὸς τὴν πρόοδον σᾶς προσελκύει περισσότερον πρὸς τὴν ἀπατηλὴν ὕλην, ὥστε νά εὐρίσκεσθε, παρ' ὄλην τὴν θέλησίν σας, καθυστερημένοι πνευματικῶς, ἀλλὰ καὶ ψυχικῶς.

Διὰ τοῦ μίσους, τῆς ὀργῆς καὶ τῶν κατακτήσεων, οὐδέν ὄφελος ἔχετε. Ἀπομακρύνεσθε ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀδελφούς σας, εἰς βάρος πάντα τῶν ἀδελφῶν σας.

Ὁ Κύριος καὶ Δημιουργὸς τῶν πάντων Εἷς καὶ μόνον εἶναι. Προφήτης Αὐτοῦ δέν ἦτο ὁ Μωάμεθ, διότι οὐδεμίαν προφητείαν ἔχει δώσει.

Προφητῆται ὑπῆρξαν εἰς μακρυνάς ἐποχάς. Σεῖς ὑπὸ τὴν διδαχὴν τοῦ Μωάμεθ, ἠκολουθήσατε ὁδὸν μὴ ὀρθὴν. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προόδου σας.

Σήμερον ὅλος ὁ κόσμος θά ἀκολουθήσῃ, εἴτε τὸ θέλει εἴτε δέν τὸ θέλει, τὴν ὁδὸν πού ὁ Κύριος ἐχάραξεν.

Ἐάν ἐπιθυμῆτε τὴν τελείαν καταστροφὴν σας, τότε ἀκολουθήσατε τὴν ὁδὸν πού μέχρι τοῦδε ἀκολουθεῖτε.

Μεταδίδω τὸν Λόγον τοῦ Κυρίου καὶ ἐάν ἔχετε εἰς τὰς φλέβας σας αἷμα, ἄξιον προστασίας, συμμορφωθεῖτε μέ τοὺς Λόγους τοῦ Οὐρανοῦ, διότι ἀργότερον θά εἶναι πλέον ἀργά. Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι δίδω διὰ πρώτην φοράν προφητείαν, ἣτις θά ἐπαληθεύσῃ, διότι εἶναι θέλημα τοῦ Ἀνάρχου.

Δέν τείνω τὴν χεῖρα μου ὡς ἐχθρός· ὄχι. Ἄλλ' ὡς ἀδελφός. Ἀδελφός εὐσπλαχνικός, πού ἀγαπᾷ καὶ προσπαθεῖ

νά σώση τούς ἐν τῇ Γῆ εὐρισκομένους ἀδελφούς του, πού εὐρίσκονται ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ θανάτου.

Ὁ Οὐρανός γνωρίζει τόσα, ὅσα ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀδύνατον διὰ τῆς φαντασίας του νά συλλάβῃ.

Ὁ Μωάμεθ κάποτε ἦτο δι' ἐσᾶς κάτι. Σήμερον, δέν εἶναι τίποτε. Δέν καταργῶ τὴν θρησκείαν σας ἀπεναντίας, ἔρχομαι νά ἐνισχύσω αὐτὴν διὰ τοῦ Ἀληθινοῦ Φωτός, ἵνα μὴ εὐρεθῆτε εἰς ἀδιέξοδον καὶ προτιμήσετε τὸν θάνατον ἀπὸ τὴν ζωὴν.

Εἶμαι ὀλίγον τι δριμύς πρὸς ὅλους τούς ἀδελφούς, ἀνεξαρτήτως θρησκείας, δοξασίας, χρώματος καὶ πνευματικῆς ἰσχύος. Ὅλοι εἶσθε ἀδελφοὶ τῆς αὐτῆς Πολιτείας εἰς τούς Οὐρανούς. Καὶ ἅς εἶπῃ τις ἐξ ὑμῶν, ὅτι ἀποτελεῖ μέλος ἄλλης πολιτείας.

Τὸ πνεῦμα σας ἅς ἐνισχυθῇ μέ ἀγνόν Φῶς, διὰ νά εὕρετε τὴν εὐθείαν ὁδόν, πού ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νά ἀκολουθῇ.

Εὐχομαι, ὅπως λάμψῃ τὸ Φῶς τῆς Ἀληθείας ἐπὶ τῶν κεφαλῶν σας.

Ἐνάτη Ἐπιστολή

Πρός τὰς φυλάς τοῦ Ἰσραήλ καὶ ἄλλας μικρὰς δοξασίας ἄλλων λαῶν

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

Μάθετε διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν Ἱστορίαν τῶν θρησκευτικῶν σας δοξασιῶν, ὅτι ὁ Θεὸς δέν δύναται νά ἔχη δύο μορφάς καὶ μὴ ἀποδίδετε εἰς τόν Θεόν ὅ,τι ἀπό Αὐτόν ἀπεσπάσατε καὶ ἐγκολπώθητε ὡς ὀρθά. Ἡ δύναμις τοῦ Κακοῦ οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μέ τὴν Δύναμιν τοῦ Καλοῦ καὶ Ἀγαθοῦ.

Καλόν καὶ Ἀγαθόν ἀποτελοῦν ἰσχυροτέραν δύναμιν ἀπό αὐτὴν ταύτην τοῦ Κακοῦ. Ἐάν σεῖς βλέπετε τό κακόν, τοῦτο βασιλεύει ἐν τῇ ἑαυτοῦ χώρᾳ.

Οἱ Ἀρχαῖοι Θεοὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανθέου ἦσαν εὐγενέστεροι ἀπό τόν Θεόν τῆς φαντασίας σας.

Ἐάν δέν θέλετε νά περιπλανηθῆτε εἰς ἀτραπούς ἀγνώστους, χωρὶς διέξοδον, φωτισθεῖτε ἀπό τὰ Ἱερά Εὐαγγέλια, χωρὶς μῖσος καὶ φθόνον, καὶ ἐμβαθύνετε εἰς τὰ νοήματα τοῦ Μεγάλου Ἀναμορφωτοῦ τῶν ψυχῶν, διὰ νά ἴδητε τό Φῶς καὶ δυνηθῆτε νά προχωρήσετε εἰς τὰ διδάγματα πού ὁ Οὐρανός ἀκαταπαύστως δίδει πρὸς ὅλους τοὺς ἀδελφούς τοῦ Πλανήτου σας. Οὕτω μόνον θά εὔρετε τὴν ἀφετηρίαν διὰ νά σώσετε τό γόητρον τοῦ ἀνθρώπου, ἀνυψώνοντας τὴν ψυχὴν σας εἰς ὑψη ἀνάλογα τοῦ πνεύματός σας.

Ὅμιλῶ καθαρά. Μὴ προσπαθεῖτε νά παῖξετε μέ τὰς λέξεις εἰς βάρος τοῦ ἔθνους σας, διότι θά εἶναι καταδικασμένον νά θυσιασθῇ ὑπὲρ τοῦ γενικοῦ καλοῦ. Ἡ φώτισις αὕτη εἶναι ἡ πρώτη ἀλλὰ καὶ ἡ τελευταία. Ὅσοι δέν θέλουν νά συμμορφωθοῦν, ἄς δώσουν λόγον εἰς τόν Ἄναρχον.

Ἡ Φωνὴ τοῦ Οὐρανοῦ ζητεῖ νά σώσῃ τὴν ἀνθρωπότη-

τα από μύρια κακά. Σεις οί κρυφοί προαίτιοι τῶν δυστυχιῶν τῆς ἀνθρωπότητος τί ἔχετε νά εἴπητε;

Ἐάν θέλετε πράγματι τό Καλόν, ἀκολουθήσατέ το. Ἐάν ὄχι, σεις θά ἐπιβαρυνθῆτε μέ τάς ἀμαρτίας τῶν πράξεών σας· ὁπότε θά σᾶς ἔλξη ἡ ἄβυσσος.

Τί προτιμᾶτε; Ἐκλέξατε. Ὁ Οὐρανός θά ἀναμένη καί ἀπό τήν ἐνεργειάν σας θά κρῖνη τί ἔχετε ἐκλέξει.

Τήν Δύναμιν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου ἐκστατικοί θά ἴδῃτε καί δέν θά πιστεύετε ὅτι τό Ἄπειρον δέν εἶναι κενόν ἀλλά μεστόν ἐνεργειῶν, πού ὁ Πνευματικός Κόσμος διαχειρίζεται.

Προσεῆξατε μή παλινδρομήσετε, διότι ἡ μετάνοια δέν ἰσχύει εἰς ὄσους ἔχουν πονηράν ἀντίληψιν καί ὁ οἰκτιρμός εἶναι συμμετοχή ἄκαρπος.

Τό Φῶς τοῦ Οὐρανοῦ ὁμίλησεν. Τί θά εἴπη τό σκότος τῆς Γῆς; Ἐάν δέν δέχεται τήν ἐξ Οὐρανοῦ φώτισιν, τότε λαμβάνει θέσιν ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Ἡ ἀμείλικτος καί τιμωρός τῶν παρηκόων.

Φωτισθεῖτε, ἀδελφοί· φωτισθεῖτε. Εἶναι εὐκαιρία, μή τήν χάσετε, διά νά εὐγνωμονῆτε Ἐκεῖνον, ὅστις διά τούς πάντας φροντίζει.

Δεκάτη Ἐπιστολή

Πρός τήν Ἀνατολικήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καί τά ποιμνία αὐτῆς

Ἀδελφοί, ἡ μόνη ἐκ τῶν Θρησκευῶν τοῦ Κυρίου, ἥτις δέν ὑπέστη τόσας ἀλλαγάς εἰς τήν διατύπωσιν τοῦ θρησκευήματος, εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολική. Τά κείμενά της εἶναι καθαρά, πλὴν ἐλαχίστων προσθέσεων τῶν Πατέρων, οἵτινες ἐλησμόνησαν ὅτι εἶναι ἄνθρωποι. Ἡ Θρησκεία αὕτη ὀφείλει νά παραμείνῃ εἰς τό ὕψος της· εἶναι θέλημα τοῦ Κυρίου.

Ἀπό παλαιάς ἐποχάς πάντα εἰς τοὺς κόλπους τῆς Θρησκείας ταύτης ὑπῆρχον διαμάχαι. Τά πονηρά πνεύματα ἐν εἶδει Πατέρων ἐμάχοντο ἐναντίον ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἀνύψωναν τά διδάγματα τοῦ Καλοῦ καί Ἀγαθοῦ.

Δυστυχῶς καί σήμερον εὐρίσκονται πολλοί, οἵτινες ἐπιζητοῦν τήν δόξαν, τόν πλοῦτον καί τήν ἄνεσιν εἰς βάρος τῶν ποιμνίων των. Ἡ Ἐκκλησία αὕτη ὀφείλει νά ἐκκαθαρίσῃ ἐκ τῶν κόλπων της τά μιάσματα, διότι ὁ ρόλος της εἶναι μέγας. Ὅσοι δέν εἶναι ἄξιοι τῆς Ἱεραρχίας, νά ἐμπορευθοῦν, νά πολιτευθοῦν, νά ἀναλάβουν ἄλλας ὑπηρεσίας, οὐχί ὅμως νά διασύρουν τό Ἱερόν αὐτῶν ἔνδυμα.

Γνωρίζω ὅτι μεταξύ σας ὑπάρχουν ἄξιοι κάθε προστάσιος. Οἱ Λύκοι νά ἐκδιωχθοῦν. Θά τοὺς ἀναγνωρίσετε ἀπό τήν συμπεριφορὰν των, ἀπό τὰς βλασφημίας των, ἀπό τήν κακὴν διαγωγὴν των· ἢ μήπως δέν ὑπάρχουν τοιοῦτοι;

Ἐάν δέν ὑπάρχουν, τότε, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, θά εἰσασθε εἰς ὕψος ἄφθαστον. Δυστυχῶς ἐγὼ βλέπω ὅτι ὑπάρχουν καί προειδοποιῶ νά τοὺς ἐκκαθαρίσῃ ἡ Ἐκκλησία, διότι ἐάν σεῖς, Ἱεράρχαι, ἐκ φόβου ἢ γοήτρου πλουτισμοῦ, δέν ἀντιλαμβάνεσθε τά ὅσα λέγει ὁ Οὐρανός, τότε θά τόν ἀναγκάσετε νά ἐπέμβῃ μέ σκληρότητα ἐναντι τῶν μή συμ-

μορφουμένων εις τάς διατάξεις πού οὗτος ἐπιβάλλει εις τήν Ἐκκλησίαν. Αἱ δικαιολογίαι εἶναι φθιναί λέξεις, διότι ὅταν ἡ κεφαλή πάσχη, οἱ πόδες παραπαίουν.

Ἡ ἱστορία τῶν τελευταίων ἐτῶν τῆς Ἱερωσύνης ἐξέκλινεν ἀπό τῆς χρέης τῆς ἔναντι τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Ἄνθρώπου. Ἐάν τό ἐπάγγελμα τοῦτο δέν σᾶς ἱκανοποιῆ, κανεῖς δέν σᾶς ὑποχρεώνει νά ἀσκήσετε αὐτό. Σεῖς ὁμως ἀσκεῖτε αὐτό ἀπό τήν πλευράν τοῦ πλουτισμοῦ, τῆς εὐημερίας καί τῆς πλήρους ἀδιαφορίας πρὸς τό ποῖμνιον. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δέν εἴσθε ἐκεῖνοι τούς ὁποίους ὁ Κύριος ἔχει ἀνάγκην.

Διδαχθεῖτε ἀπό τήν ζωὴν τῶν Μεγάλων Ἱεραρχῶν. Μιμηθεῖτε αὐτούς, διότι ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἀνάγκην χρηστῶν ἀνδρῶν, διὰ νά ἀναλάβῃ τό βάρος πού εις αὐτήν ἀναθέτει ὁ Οὐρανός.

Οὐδένα ἔχετε νά κατακρίνετε, διὰ τούς Λόγους αὐτούς, ἐάν πρῶτον δέν στρέψετε τούς ὀφθαλμούς σας ἐντὸς ὑμῶν, διὰ νά ἀποτινάξετε τὰ κακά φυσικά, διὰ τό καλόν τῆς ὁλότητος.

Ὁ Κύριος ἐγεννήθη εἰς σταῦλον πτωχόν καί οὐχί εἰς Μέγαρον. Ὁ Κύριος ἔδωσεν χεῖρα βοηθείας εἰς πάντας· σεῖς τί ἔχετε δώσει;

Ἀλλά σεῖς δέν εἴσθε ὁ Κύριος. Διὰ νά εἴσθε ἀντιπρόσωποι Του, ὀφείλετε νά συμμορφοῦσθε πρὸς τὰ διδάγματά Του.

Δέν θέλω διὰ τοῦ λόγου μου νά ἀφαιρέσω ἀπό ὑμᾶς κάθε εὐκολίαν, ὅχι. Ἀλλά ζητῶ ὅπως γίνετε ἀνθρωπότεροι. Νά κατανοῆτε τόν πόνον τοῦ ἀνθρώπου. Νά σέβεσθε τὰ Θεῖα, διότι, ὅταν αὐτά δέν σέβεσθε, ἀλλοίμονον εἰς τόν ἄνθρωπον.

Εἶμαι δρομῆς πρὸς ὄλους τούς ποιμένας τοῦ κόσμου, ἀλλά ἔχω πᾶν δικαίωμα νά εἶμαι κατὰ κάτι περισσότερο πρὸς ὑμᾶς, διότι ὑπάρχει λόγος, τόν ὁποῖον θά μεταδώσῃ ὁ Οὐρανός.

Ἐάν σήμερον ὁ κόσμος τῶν πιστῶν ἀδιαφορεῖ διὰ τήν

Πίστιν του πρὸς τὸν Θεόν, τοῦτο εἶναι ἰδικόν σας δημιούργημα. Στρέψατε τὸ πηδάλιον κατὰ ἐννενήκοντα μοίρας, διὰ νὰ εὐρεθῆτε καί πάλιν ἐντὸς τῆς ὁδοῦ τοῦ Κυρίου.

Ἡ μεταρρυθμίσις σας θὰ ἐνταθῆ ἀπὸ τὰς Δυνάμεις Μας. Ἐάν ὁμως κωφεύετε, θὰ ἴδητε ὅ,τι δέν ἀναμένετε.

Ἐύχομαι, ὅπως ὑπακούσετε εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Οὐρανοῦ.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ Β' ΕΚΔΟΣΕΩΣ

7

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΟΜΙΛΙΕΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΗ ΟΜΙΛΙΑ	11
1. Πώς πρέπει οί κληρικοί νά φέρωνται εἰς τοὺς πιστοὺς	13
2. Διατί ὁ κληρικός νά νυμφεύεται	15
3. Ποῖον σκοπὸν ἔχει ἡ συσσώρευσις πλοῦτου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν	17
4. Πὼς ὀφείλομεν νά βλέπωμεν τὸν κληρικόν καί ποία ἡ ἀποστολή του	19
4 ^Α . Αἱ θρησκείαι διηρημένα ἀποτελοῦν ὄντοτητα τεμαχισμένην	21
5. Ὁ ἐγωϊσμός τοῦ ἀνθρώπου ὡς πρόσκομμα τῆς ἀνυψώσεώς του	22
6. Τό συμφέρον, κακὸς ὀδηγὸς τῆς ἀγνῆς γνώσεως	24
7. Ἡ θέλησις, ὁ ἄκμων τῆς ψυχῆς	27
8. Βούλησις, ἡ ἀρχὴ τῆς σωτηρίας	29
9. Οἱ τυφλοὶ τῆς γνώσεως, ἄξιοι τῆς τύχης των	31
10. Τό Φῶς τοῦ Κυρίου, ἀκτίς ἐλπίδος	33
11. Ὁ Σταυρός, αἰνίγμα τοῦ πνεύματος	35
12. Θεός, ἴσον Ἀρχὴ καὶ Τέλος	37
13. Τό σκότος, βάρος τῆς ψυχῆς	40
14. Αἱ καλαὶ πράξεις, ὀδηγὸς τῆς ὄντοτικότητος	44
15. Τά δῶρα τοῦ Θεοῦ διὰ πάντας	48
16. Ὁ ἀσεβής, σκοτεινὸν πνεῦμα	51
17. Ἀνάγκη νά προσηλυτίσωμεν τοὺς ἀφελεῖς	54
18. Μεγάλα τὰ δεινά τῆς Ἀνθρωπότητος λόγω κακῆς φωτίσεως	57

19.	Τά πεπρωμένα οὐδείς δύναται νά γνωρίζη	61
20.	Σύντροφος τοῦ ἀνδρός, ἢ γυνή	65
21.	Ὁ ἐγωϊσμός, μάσκα τῆς ψυχῆς	69
22.	Φυλαχθεῖτε ἀπό τάς ἀνωφελεῖς θεωρίας	72
23.	Ἡ καλή ἀγωγή τῶν τέκνων, στέφανος δάφνης ἐπί τῶν κεφαλῶν τῶν γονέων	76
24.	Ἡ ἐνάρετος γυνή, μήτηρ τῆς εὐτυχίας εἰς τήν κοινωνίαν	80
25.	Ἡ χαρά τοῦ ἀνθρώπου ἀναζωογονεῖ τήν ὄντοτήτά του	84
26.	Εἰς τάς ψυχάς δέν ὑπάρχει μέγας ἢ μικρός	86
27.	Σύμβουλος ἀλάνθαστος τοῦ ἀνθρώπου ἢ Θεότης	89
28.	Ἡ πλεονεξία, κάκιστον τῶν κακῶν	92
29.	Μικρός λέγεται ὁ ἔχων μικράν ψυχὴν	95
30.	Τό ἄνθος ὁμορφαίνει τήν ζωὴν	98
31.	Ἡ πορνεία, ὑλική ἀσέλγεια τοῦ ἀνθρώπου	101
32.	Ἡ Πίστις, ἀνθῶνας τῆς ψυχῆς	104
33.	Ἡ ὀργή, κακός σύμμαχος τῶν προθέσεών μας	108
34.	Τό Φῶς, ἀγνή φώτισις τοῦ πνεύματος	111
35.	Σωτήρ, ἴσον ἀγάπῃ πρὸς τόν ἄνθρωπον	114
36.	Μέγας ὑλιστής, ἴσον μικροσκοπική ὄντοτης τοῦ Κακοῦ	117
37.	Ὁ πόνος, λυτρωτής τοῦ ἄγχους	121
38.	Θυγάτηρ τῆς κακίας, ἢ ζηλοφθονία	124
39.	Μέγας μωρός, ὁ ἀκολουθῶν τόν συρμόν τῆς ἐποχῆς	127
40.	Φήμη, ὁ κώδων τῶν ἐκπλήξεων	130
41.	Μακράν πάσης δελεαστικῆς πληροφορίας	133
42.	Ὁκνηρία τοῦ πνεύματος, σκωρία	135
43.	Ξενία, ἀγαθόν ὑπέρτατον	138
44.	Ψευδορκία, κατάχρησις εὐνοίας τοῦ Θεοῦ	142
45.	Ἡ μάστιξ τοῦ Κακοῦ, ἐχθρός τῆς Θεότητος	145
46.	Ἡ θάλασσα, μυστήριον διὰ τόν ἄνθρωπον	147

47. Κάθε ὄντοτης ἀνθρώπινος ἔχει εἰδικόν νῆμα συνδέσεως μέ τήν Θεότητα	150
Περί ὁμαδικῆς προσευχῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ	151
Ἀναγκαῖα ἢ διαρρυθμισίς εἰς τήν Ἐκκλησίαν ἐπί τῆς διδασκαλίας τῶν Γραφῶν	151
48. Ἡ γαστρομαργία (ἢ κοιλιοδοουλεία), ἐχθρός τοῦ πνεύματος, τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος	153
49. Τράπεζαι ἐμπορικαί, θηρία ἀπομυζήσεως τῶν κοινωνικῶν ἀγαθῶν	155
50. Τό Κύκνειον Ἄσμα τοῦ Οὐρανοῦ	157

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ

Πρώτη: Πρός ἅπαντας τοὺς Ποιμένας τῶν Χριστιανικῶν Δογμάτων	161
Δευτέρα: Πρός Ρωμαίους	163
Τρίτη: Συμπληρωματικὴ Ἐπιστολή πρός Ρωμαίους	165
Τετάρτη: Πρός νέους Γαλάτας	167
Πέμπτη: Πρός τοὺς λαοὺς τῆς Ἰβηρικῆς Χερσονήσου	169
Ἑκτη: Πρός τὰ ἀπολωλότα πρόβατα τῶν Διαμαρτυρομένων	171
Ἑβδόμη: Πρός τοὺς ἀδελφούς τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς	173
Ὀγδόη: Πρός ἅπαντας τοὺς Μωαμεθανούς	175
Ἐνάτη: Πρός τὰς φυλάς τοῦ Ἰσραήλ καί ἄλλας μικράς δοξασίας ἄλλων λαῶν	177
Δεκάτη: Πρός τήν Ἀνατολικήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καί τὰ ποιμένα αὐτῆς	179

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

- ◆ ΟΜΗΡΟΥ: Άνθρωπος και Ειρήνη
(Β' έκδοσις 1992). Σελ. 368
- ◆ ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ: Έπουράνιες Όμιλίες και
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ: Έπουράνιες Έπιστολές
(Β' έκδοσις 2007). Ένας Τόμος. Σελ. 185
- ◆ ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ: Σελίδες από την ζωήν του Σωκράτους
Α' Τόμος (1972). Σελ. 110
- ◆ ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ: Σελίδες από την ζωήν του Σωκράτους
Β' Τόμος (1978). Σελ. 136
- ◆ Μεταθανάτια Έργα Αρχηγών του Πνευματικού Κόσμου
(1973). Σελ. 240
- ◆ Ό Πολιτισμός των Ατλάντων
(Β' έκδοσις 2005). Σελ. 173
- ◆ Έρμηνεία της Έλληνικης Μυθολογίας
(Β' έκδοσις 2005), σελ. 117
- ◆ ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ: Φρυγώ. Σελίδες από την προϋπαρξίν της
Α' Τόμος (1973). Σελ. 176
- ◆ ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ: Φρυγώ. Σελίδες από την προϋπαρξίν της
Β' Τόμος (1979). Σελ. 314
- ◆ Γ. Χ. ΠΙΖΑΝΗ: Θεία Αρχή και Όργανωμένον Έπουράνιον
Βασίλειον (1973). Σελ. 208
- ◆ Άφθαρτοι Όμιλίες (Ό Αντίλαλος)
(1981). Σελ. 256

- ◆ ΑΛΚΑΙΟΣ. Διδάγματα Ουρανίων Διδασκάλων
(1984). Σελ. 144
- ◆ Απάνθισμα Ουρανίων Διδασκαλιών
(1988). Σελ. 284
- ◆ ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ: Έρως – Ζωή – Θάνατος.
Ίστορικό ἀφήγημα τοῦ 4.500 π.Χ.
(1989). Σελ. 144
- ◆ ΘΕΟΚΛΕΙΑ - ΠΕΤΡΟΥΛΑ: Εικόνες τῆς Ουρανίου Ζωῆς
(1990). Σελ. 193
- ◆ Ὅμιλιες Μεγάλων Μυστῶν
(1991). Σελ. 232
- ◆ ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ. Πνευματικὴ Ἱατρικὴ
Α' Τόμος (1993). Σελ. 280
- ◆ ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ. Πνευματικὴ Ἱατρικὴ
Β' Τόμος (2000). Σελ. 248
- ◆ Κείμενα Πνευματικοῦ Φωτισμοῦ
Α' Τόμος – Μέρος Πρώτον (2006). Σελ. 283
- ◆ Κείμενα Πνευματικοῦ Φωτισμοῦ
Β' Τόμος (1996). Σελ. 220
- ◆ Κείμενα Πνευματικοῦ Φωτισμοῦ
Γ' Τόμος (1996). Σελ. 240
- ◆ Κείμενα Πνευματικοῦ Φωτισμοῦ
Δ' Τόμος (1997). Σελ. 320
- ◆ Κείμενα Πνευματικοῦ Φωτισμοῦ
Ε' Τόμος (1998). Σελ. 314

- ◆ **Κείμενα Πνευματικού Φωτισμού**
ΣΤ' Τόμος (1999). Σελ. 351
- ◆ **Κείμενα Πνευματικού Φωτισμού**
Ζ' Τόμος (2001). Σελ. 319
- ◆ **Θεῖος Ὁραματισμός. Πύλη στήν Οὐράνια Γνώση**
Λεύκωμα μέ σχέδια ὁραμάτων τῆς Μαίρης Λυρά
(1997). Σελ. 256
- ◆ **Περί Νόμων καί Δικαιοσύνης**
(1997). Σελ. 150
- ◆ **Γκάντι: Αὐτοσυγκέντρωση καί Πνευματισμός**
(1998). Σελ. 96

Τό περιεχόμενο τῶν ἀνωτέρω βιβλίων ἔχει μεταδοθῆ
ὑπό τῶν Οὐρανίων Διδασκάλων, μέσω τοῦ Ἐπικοινωνοῦ
Γεωργίου Χ. Πιζάνη.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΣΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ

- ◆ **Incorruptible Discourses (The Echo)**
Μετάφραση: Philip Sherrard (1985). Σελ. 256
- ◆ **ARCHIMEDES and SOLON of ATHENS: The lost civilization of Atlantis.**
Μετάφραση: John Alexander (1988). Σελ. 100
- ◆ **HOMER: Man and Peace**
Μετάφραση: John Alexander (1995). Σελ. 332
- ◆ **GANDHI: Concentration and Spiritualism**
Μετάφραση: Ioannis Kontodinas, Ph. D. (2001). Σελ. 82

- ◆ A.-M. STRATIGOPOULOS: **The Last Days of Jesus**
Μετάφραση: Ioannis Kontodinas, Ph. D. (2005). Σελ. 62
- ◆ **The Apocryphal Life of Jesus**
Μετάφραση: Ioannis Kontodinas, Ph. D. (2006). Σελ. 85

ΕΙΔΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

- ◆ ΔΗΜ. ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ: Πνευματισμός, Ιστορικά τεκμήρια από την Ελλάδα και τον Χριστιανισμό (1995). Σελ. 457
- ◆ ΔΗΜ. ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ: **Ο Πνευματισμός και ο σύγχρονος άνθρωπος** (2003). Σελ. 342
- ◆ **Η απόκρυφη ζωή του Ίησού** (Ανατύπωση βιβλίου έκδοθέντος εις Λευκωσίαν Κύπρου) Σελ. 85
- ◆ A. - M. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΥ: **Οι τελευταίες ημέρες του Ίησού** (Ανατύπωση εκ τής έκδόσεως του 1954). (2007). Σελ. 86
- ◆ ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ: **Ο Ύπερκόσμος Παρνασσός** (Ανατύπωση εκ τής έκδόσεως του 1926 με προσθήκη δύο Παραρτημάτων) (2007). Σελ. 185

Δύο σεβαστές και εξέχουσες προσωπικότητες του Χριστιανισμού, μέ Επουράνιες Όμιλίες και Επιστολές θέτουν τις βάσεις για την επίλυση όλων των ακανθωδών ζητημάτων που απασχολούν τον άνθρωπο, τόσο στον χώρο της εκκλησίας όσο και στον χώρο της κοινωνικής του ζωής.

Στόν Τόμο αυτόν περιλαμβάνονται:
Α) Πενήντα Όμιλίες του Ι. Χρυσοστόμου, και
Β) Δέκα Επιστολές του Γρ. Ναζιανζηνού.

Ο εγωϊσμός του ανθρώπου ως πρόσκομμα της αννψώσεώς του • Ψευδορκία, κατάχρησις εύννοιας του Θείου • Η όργη, κακός σύμμαχος τών προθέσεών μας • Τά πεπρωμένα ούδεις δύναται νά γνωρίζη • Ο πόνος, λυτρωτής του άγχους • Φυλαχθείτε από τάς άνωφελείς θεωρίας • Η θέλησις, άκμων τής ψυχής • Βούλησις, ή αρχή τής σωτηρίας • Όκηρία του πνεύματος, σκωρία • Η πλεονεξία, κάκιστον τών κακών • Διατί ό κληρικός νά νυμφεύεται • Ο Σταυρός, αίνιγμα του πνεύματος ...

T

ISBN 978-960-7874-13-9

9 789607 874139